

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Tercer període

Sèrie P - Número 35
30 de novembre de 2011

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 20, primera reunió

SUMARI

Pregunta

al Govern sobre la política per a eradicar la violència masclista (tram. 310-00126/09) p. 4

Pregunta

al Govern sobre l'activitat industrial (tram. 310-00124/09) p. 5

Pregunta

al Govern sobre el futur de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 310-00127/09) p. 6

Pregunta

al Govern sobre la situació dels menors en risc d'exclusió social (tram. 310-00125/09) p. 7

Pregunta

al Govern sobre la política industrial (tram. 310-00128/09) p. 9

Pregunta

al Govern sobre la planificació del sistema de salut (tram. 310-00129/09) p. 10

Pregunta

al Govern sobre les línies d'actuació del Pla de salut de Catalunya 2011-2015 (tram. 310-00130/09) p. 11

Pregunta

al Govern sobre l'autorització per a instal·lar una duana a l'aeroport de Lleida-Alguaire
(tram. 310-00131/09) p. 11

Pregunta

al Govern sobre les actuacions per a solucionar la multireincidència delictiva (tram. 310-00132/09) p. 13

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'estratègia del Govern després
de les eleccions generals (tram. 317-00080/09) p. 14

Pregunta

al president de la Generalitat sobre si Catalunya es pot permetre la posposició
de les negociacions per al concert econòmic (tram. 317-00082/09) p. 15

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la convocatòria d'un debat monogràfic
sobre l'estat del benestar (tram. 317-00083/09) p. 16

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la valoració i el balanç que fa el Govern del primer any de mandat
(tram. 317-00081/09) p. 17

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'incompliment de l'acord interprofessional
signat amb els sindicats i la patronal (tram. 317-00084/09) p. 18

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els objectius dels ajustaments i les mesures
d'austeritat presentats pel Govern els darrers dies (tram. 317-00085/09) p. 19

Projecte de llei

de modificació de la Llei 4/2008, del 24 d'abril, del llibre tercer del Codi civil de Catalunya,
relatiu a les persones jurídiques (debat de totalitat) (tram. 200-00013/09) p. 20

Proposició de llei

del protectorat respecte de les fundacions i associacions d'utilitat pública
(debat de totalitat) (tram. 202-00014/09) p. 22

Homenatge

en memòria de l'exdiputat Víctor Torres i Perenya (tram. 401-00021/09) p. 35

Control

del Decret llei 2/2011, del 15 de novembre, pel qual es modifica el text refós de la Llei de protecció dels animals
aprovat pel Decret legislatiu 2/2008, del 15 d'abril, i s'estableix un règim provisional de captura en viu
i possessió d'ocells fringíl·lids per a la cria en captivitat, adreçada a l'activitat
tradicional de cant durant l'any 2011 (tram. 203-00002/09) p. 37

Proposició de llei

del Fons d'ordenació hipotecària de Catalunya i de l'impost sobre els dipòsits
de clients de les entitats de crèdit (debat de totalitat) (tram. 202-00059/09) p. 48

Proposició de llei

de mesures per a la dignificació de la funció docent i d'atribució de la condició d'autoritat
als docents de l'ensenyament no universitari (tram. 202-00064/09) (retirada) p. 61

Proposta de resolució

de creació d'una comissió d'estudi de les bales de goma i altres instruments
antiavalots del Cos de Mossos d'Esquadra (tram. 252-00004/09) p. 61

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures econòmiques (tram. 300-00097/09) p. 67

Interpel·lació

al Govern sobre la política d'habitatge (tram. 300-00094/09) p. 72

Interpel·lació

al Govern sobre el futur de l'agricultura i la ramaderia (tram. 300-00095/09) p. 77

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment
del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat
en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de
documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 20.1

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i el lletrat Pere Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Coneixement, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família, d'Empresa i Ocupació, i de Justícia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.

2. Projecte de llei de modificació de la Llei 4/2008, del 24 d'abril, del llibre tercer del Codi civil de Catalunya, relatiu a les persones jurídiques (tram. 200-00013/09). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 146, 8).

3. Proposició de llei del protectorat respecte de les fundacions i associacions d'utilitat pública (tram. 202-00014/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat de totalitat (text presentat: BOPC 19, 9).

4. Homenatge en memòria de l'exdiputat Víctor Torres i Perenya (tram. 401-00021/09). Junta de Portaveus. Substanciació.

5. Control del Decret llei 2/2011, del 15 de novembre, pel qual es modifica el text refós de la Llei de protecció dels animals aprovat pel Decret legislatiu 2/2008, del 15 d'abril, i s'estableix un règim provisional de captura en viu i possessió d'ocells fringíl·lids per a la cria en captivitat, adreçada a l'activitat tradicional de cant durant l'any 2011 (tram. 203-00002/09). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la convalidació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 190, 3).

6. Proposició de llei del Fons d'ordenació hipotecària de Catalunya i de l'impost sobre els dipòsits de clients de les entitats de crèdit (tram. 202-00059/09). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 130, 27).

7. Proposició de llei de mesures per a la dignificació de la funció docent i d'atribució de la condició d'autoritat als docents de l'ensenyament no universitari (tram. 202-00064/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 143, 31).

8. Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi de les bales de goma i altres instruments antiavalots del Cos de Mossos d'Esquadra (tram. 252-00004/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, Grup Parlamentari Socialista, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència. Debat i votació (text presentat: BOPC 152, 29).

9. Interpel·lació al Govern sobre les mesures econòmiques (tram. 300-00097/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

10. Interpel·lació al Govern sobre la política d'habitatge. (tram. 300-00094/09). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

11. Interpel·lació al Govern sobre el futur de l'agricultura i la ramaderia (tram. 300-00095/09). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

12. Interpel·lació al Govern sobre el suport a la internacionalització de l'empresa catalana (tram. 300-00096/09). Sergi de los Ríos i Martínez, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

13. Interpel·lació al Govern sobre la política d'atenció a les persones amb discapacitat. (tram. 300-00098/09). Juan Milián Querol, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política sanitària (tram. 302-00079/09). Carme Capdevila i Palau, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures previstes perquè l'Administració sigui eficient i viable (tram. 302-00080/09). Subgrup Parlamentari Ciutadans. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política universitària (tram. 302-00081/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les caixes d'estalvis (tram. 302-00082/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la sostenibilitat del sistema sanitari (tram. 302-00083/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'ocupació (tram. 302-00084/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les inversions del Govern de l'Estat en infraestructures (tram. 302-00085/09). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

El vicepresident primer

Senyores diputades, senyors diputats... Comencem la sessió plenària corresponent al 30 de novembre de 2011, sessió número 20.

La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier del Ple i, d'acord amb l'article 143 del Reglament, es substanciaran com a primer punt de l'ordre del dia.

Pregunta

al Govern sobre la política per a eradicar la violència masclista (tram. 310-00126/09)

La primera pregunta ha estat formulada sobre la política per a eradicar la violència masclista. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Mercè Civit, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, per formular-la.

Mercè Civit Illa

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, el darrer divendres, 25 de novembre, va ser el Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència envers les Dones. A Catalunya, en el que va d'any, són 10.209 les denúncies que s'han posat, i nou, les dones que han mort.

En aquest sentit és en el que nostre grup vol saber quines actuacions pensa dur el seu departament i quin és el desenvolupament de la Llei de drets per a l'eradicació de la violència masclista que pensen vostès fer amb l'objectiu d'eradicar aquesta xacra social.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. Per respondre aquesta pregunta en nom del Govern, té la paraula l'honorable conseller d'Interior, senyor Felip Puig.

El conseller d'Interior (Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, president. Senyora diputada, el Govern, convençut que aquesta és una de les xacres socials i un dels problemes que afecten la nostra societat des d'una perspectiva de cohesió, però sobretot de respecte als drets i a la dignitat de totes les persones del nostre país, ha impulsat i ha aprovat amb molta ambició el Pla de seguretat i atenció a les víctimes de violència masclista i domèstica, que està en aquests moments ja en plena fase d'implantació i que ens permet abordar aquest problema amb molts més efectius i amb una àmplia coordinació en el si del Govern.

El vicepresident primer

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre diputada senyora Civit.

Mercè Civit Illa

Gràcies, senyor conseller. Miri, vostès, el que passa és que confonen el que és la violència domèstica amb el que és la violència masclista. De totes formes, la pregunta era una pregunta molt més àmplia; creiem que no únicament amb mesures de seguretat, que són importants, és com es pot eradicar la violència masclista, perquè la violència masclista està vinculada al desequilibri en les relacions de poder entre homes i dones en els àmbits laboral, social, cultural, econòmic i polític.

En moments de crisi, les dones pateixen més l'atur, la pobresa i la desigualtat social, i, per tant, són més vulnerables a patir la violència masclista.

I vostès, amb el seu afany retallador, què han fet? Doncs, han retallat les subvencions a les entitats de dones que estan realitzant una tasca molt important en el que és la prevenció, l'assistència i la sensibilització per prevenir la violència domèstica.

A més a més, també han reduït, i d'una forma molt important, el seu suport als ajuntaments, que també estan jugant un paper molt important en aquesta lluita, perquè, i és ben cert, i encara que tard, i els ajuntaments van patir força, han continuat subvencionant els serveis d'atenció i informació a les dones, cosa que tenien obligació de fer per llei, però ho han fet incompatible amb subvencionar programes, projectes destinats a la sensibilització, a l'assistència i tal. Per tant, han mantingut el que són els equipaments, però sense que es puguin fer les seves intervencions.

I no parlem ja dels ajuts socials o de la renda mínima d'inserció. Què passa? Vostès saben que el 90 per cent de les dones que pateixen violència masclista no reben res de les seves exparelles?

Han suprimit també la prevenció als joves en els instituts, suprimint el programa «Talla mals rotllos».

Senyor conseller, la crisi no la poden pagar les dones que pateixen violència domèstica, masclista, perquè és un atemptat contra la seguretat, la llibertat, la dignitat i la integritat física i psíquica de les dones.

El vicepresident primer

Il·lustre diputada, se li ha acabat el temps.

Mercè Civit Illa

Sí. Un segon.

L'emplacem a dues coses. Quan la Llei d'igualtat entre homes i dones?, perquè la igualtat real és la millor forma de prevenir les dones. I al mateix temps també l'emplacem que desenvolupi la Llei de drets per a l'eradicació de la violència masclista.

Moltes gràcies, senyor president, per la seva benevolència.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. Per respondre, té la paraula l'honorable conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, president. Miri, senyora diputada, aquest Govern no ha reduït ni els recursos que s'hi destinen ni la voluntat de fer-hi front amb determinació.

En una cosa li donaré la raó: el que sí que hem reduït han sigut els recursos que es destinaven a allò que vostès entenen, des de l'oposició, però que després vam veure que en el Govern també ho van mantenir, que és l'agitació i la propaganda, una força política d'*agitat-prop*, perquè, d'implementació real de polítiques operatives, si més no des de la perspectiva de la seguretat, no en van impulsar cap.

Nosaltres hem aprovat el Pla de suport i d'atenció i seguretat a la víctima de la violència masclista i domèstica. Hem ampliat els col·lectius protegits: des de les dones, protegides actualment pels grups d'atenció a la víctima, als menors i a la gent gran. Ho van fer vostès? No.

Hem implantat un sistema integral d'atenció a les víctimes, una eina informàtica i una plataforma que ha de permetre a la policia actuar des d'una perspectiva molt més eficaç. Ho van fer vostès? No.

Hem introduït la valoració del risc policial com a instrument de definició del nivell de protecció que requereix cada víctima, amb factors de risc i amb factors de protecció. Ho van fer vostès? No.

Hem orientat més cap a la prevenció el model d'atenció policial, analitzant l'entorn de la víctima i coordinant bé tots els operatius amb tots els departaments, des d'una perspectiva que, en l'àmbit de la justícia, del benestar social, d'ensenyament, de sanitat, amb els ajuntaments i també impulsat per l'Institut Català de les Dones, empara totes aquestes polítiques. Ho van fer vostès? No.

Bé, en qualsevol dels casos, jo entenc que aquesta barreja de melangia i a vegades un cert ressentiment els porta a intentar apropiarse –jo crec que indegudament– amb exclusivitat la defensa de les víctimes. I, escolti, aquest és un compromís de país.

I això ho estem impulsant d'una manera decidida, segurament sense tanta agitació i propaganda, però d'una manera molt més efectiva i destinant-hi de veritat no només un càrrec eventual que estava al capdavant d'un programa transitori, sinó convertint-ho en una política estructurada, en una unitat de suport, amb gent que s'hi dedica plenament, i que no depèn només, estrictament, de la seva voluntat, diguem-ho així, d'instrumentalització partidista.

El vicepresident primer

Honorable conseller...

El conseller d'Interior

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies.

Pregunta

al Govern sobre l'activitat industrial
(tram. 310-00124/09)

La segona pregunta és sobre l'activitat industrial. Ha estat formulada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. I, en el seu nom, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Senyor conseller, després de dos anys de congelació salarial i d'haver presentat un ERO a Sony, es va arribar a un acord amb Ficosa, a la planta de Viladecavalls,

pel qual es venia la planta, pel qual es subcontractava la producció de televisors, pel qual s'assumien responsabilitats socials; un acord que podríem qualificar d'un molt bon acord de país, perquè, més enllà de la solució per a aquests treballadors, suposava futur industrial per al país, en el sentit que un sector com el de complements per a l'automoció avançava cap a un subsector de més valor afegit, buscava que hi hagués un desplegament estratègic en aquest àmbit i per tant introduïem la nostra indústria auxiliar de l'automòbil en sectors de més valor afegit.

Jo li volia preguntar, senyor conseller, com veu, un any i dos mesos després, l'evolució d'aquest acord, què pensa fer per al manteniment d'aquesta activitat industrial de valor afegit a Catalunya, quines eines té la Generalitat per incidir-hi i si pensa utilitzar Idiada, és a dir l'Institut de Desenvolupament Aplicat per a l'Automòbil, per reforçar aquesta activitat de valor afegit, o si la pensen vendre.

El vicepresident primer

Per respondre aquesta pregunta en nom del Govern, té la paraula l'honorable conseller d'Empresa i Ocupació, senyor Francesc Xavier Mena.

El conseller d'Empresa i Ocupació
(Francesc Xavier Mena i López)

Honorable president... Senyor diputat, com sap, Catalunya és un país de vocació industrial i aquest Govern el que vol és donar continuïtat a aquest teixit industrial i a les plantilles laborals que hi estan relacionades.

En efecte, una de les operacions corporatives que s'han realitzat aquests darrers temps és la que vostè esmenta. La sortida, ja fa un temps, de l'empresa japonesa Sony va tenir una continuïtat amb un acord, no només amb Ficosa, sinó també amb Comsa EMTE.

Nosaltres estem fent un seguiment molt precís. Pensi que tenim un crèdit participatiu, concretament de 50 milions d'euros, i, per tant, dues persones del Govern estan presents en el consell d'administració d'aquesta empresa. Per tant, estem seguint fil per randa aquests acords –i tenim converses també, lògicament, amb el comprador, molt concretament amb el grup SEAT-Volkswagen– i el desenvolupament de les bateries destinades als cotxes elèctrics.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Com vostè ha dit, conseller, tenim un crèdit participatiu, la Generalitat, i per tant amb capacitat d'incidència sobre aquesta línia i per tant també amb responsabilitat sobre el compliment d'aquests acords i la viabilitat de les plantilles.

El que vostè no ha dit, senyor conseller, és que la producció acordada de televisors és menor de la previs-

ta; que no s'està substituint per altra activitat electrònica; que s'estan movent plantes i activitat de Mollet cap a Viladecavalls, però també de Rubí cap a Sòria; que l'activitat que havia de venir de Polònia, de França, de Portugal està venint amb comptagotes i no cobrint tots els llocs de treball que es preveïen; que l'activitat d'alt valor afegit que s'havia previst en aquest valor industrial no s'està veient com arriba; que els projectes que hi ha damunt de la taula arribaran tard i per a pocs treballadors, per a molts menys dels que estaven previstos; que hi ha un ERO temporal sobre sis-cents treballadors, en aquests moments, presentat; ja l'empresa ha manifestat, doncs, que a curt termini li sobren cent cinquanta persones i que, a finals de 2012, cinc-cents.

I Ficosa no és una empresa qualsevol. Ficosa és la bandera de la nostra indústria auxiliar de l'automòbil, un sector molt important per a aquest país.

Per tant, veiem també com la part d'enginyeria, que estava vista en aquest desglossament com un gran exemple, està patint una descapitalització humana molt important, i patim, per tant, pel pla industrial d'aquesta empresa, pel seu futur.

Miri, sap per què se'n va Yamaha d'aquí a França i per què costa portar Ficosa de França cap aquí? Perquè a França és molt fàcil entrar-hi i molt més difícil sortir-ne.

El vicepresident primer

Il·lustre diputat...

Oriol Amorós i March

La reforma laboral, que vostè sempre defensa, de facilitar la sortida dels treballadors, no és el camí; el camí és un pla industrial, polítiques industrials.

El vicepresident primer

Gràcies. Per respondre en nom del Govern, té la paraula l'honorable conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Senyor president... Senyor diputat, sense entrar en qüestions de decisions corporatives, que a més a més podrien afectar la reputació de la companyia, efectivament, aquesta companyia, Ficosa, ens ha fet un plantejament industrial de repatriar activitat productiva que té a Polònia, que té a Portugal, i que mentrestant està amb la negociació laboral corresponent, amb la presentació d'un ERO. Hem de donar temps al temps per veure com es desenvolupa aquesta qüestió.

En tot cas, aquesta empresa està en el marc d'un sector, un sector com és el sector de l'automòbil, amb el qual tenim una relació molt directa, un pla establert i que a hores d'ara està gaudint d'una conjuntura relativament molt favorable, gràcies a unes exportacions que s'estan projectant arreu del món.

Per tant, no pateixi, en aquest cas, que hi estem molt a sobre i penso que, en properes dates, hi insisteixo, sen-

se entrar en decisions corporatives en què ara no seria adient d'entrar, tindrem bones notícies en aquest sector.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

Pregunta

al Govern sobre el futur de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuels
(tram. 310-00127/09)

La tercera pregunta és sobre el futur de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuels. Ha estat formulada pel Subgrup Parlamentari de Solidaritat, i, en el seu nom, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable president de la Generalitat, quina és l'opinió del Govern de la Generalitat sobre el fet que els pressupostos destinats a TV3 i a Catalunya Ràdio hagin permès que siguin líders d'audiència a Catalunya i contribueixin decididament a la cohesió social i a la construcció nacional dels Països Catalans?

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Respon en nom del Govern l'honorable vicepresidenta, senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern
(Joana Ortega i Alemany)

Sí; gràcies, president. Miri, senyor diputat, vostè sap quin és el capteniment del Govern sobre els mitjans de comunicació audiovisuals, no?, i que a més a més els concep com allò que són: la televisió nacional de Catalunya i la ràdio nacional de Catalunya.

I és en aquest sentit que nosaltres estem treballant per tal que es mantingui aquest referent a nivell de llengua, a nivell de cultura, a nivell de vocació, a més a més, de servei públic. I, per tant, en aquesta línia estem treballant per impulsar i preservar tota la força dels nostres mitjans públics.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies. Senyora vicepresidenta, doncs, si vostès consideren que són els mitjans nacionals de Catalunya, el que estan fent és retallar la condició nacional de Catalunya. Vostès el que no expliquen és que aquest any 2011 el pressupost de TV3 i Catalunya Ràdio ja va ser substancialment retallat respecte a l'any 2010, on es van destinar 350 milions d'euros, i ara vostès només

en destinen 300. Per a l'any 2012, encara volen retallar de forma més substancial aquests pressupostos.

La retallada que vostès volen fer a TV3 i Catalunya Ràdio representa quinze hores d'espòli fiscal espanyol. Si vostès, en lloc de retallar els mitjans de comunicació públics, es dediquessin, senyora consellera, a anar a buscar els diners que ens pren Madrid, amb quinze hores d'espòli fiscal podríem mantenir els pressupostos a TV3 i a Catalunya Ràdio. Mentrestant, Telemadrid incrementa els pressupostos un 7 per cent. Aquests sí que tenen clar quina és la seva eina de construcció nacional espanyola.

Diguem la veritat del que està passant aquí, Govern de la Generalitat. Vostès el que saben és que hi ha determinats grups privats que volen retallar els pressupostos dels mitjans de comunicació públics per poder quedar-se amb les seves audiències; grups de comunicació privats que, per cert, estan rebent quantioses subvencions del Govern de la Generalitat de Catalunya amb el que és una competència absolutament deslleial.

Si vostès volen demostrar que amb menys es pot fer més, comencin aplicant-ho, precisament, en aquests mitjans de comunicació privats als quals vostès donen aquestes quantioses subvencions. Anul·lin aquesta aportació de 2 milions d'euros que vostès han assignat al grup privat de comunicació Godó; l'anul·len, els demanen, a aquest grup de comunicació, que facin més amb menys i atorguen aquests 2 milions d'euros a TV3 i a Catalunya Ràdio perquè puguin millorar la qualitat del seu servei i la seva capacitat de construcció nacional.

No és una despesa la que es destina als mitjans de comunicació públics, senyora consellera, és una inversió: és una inversió a la pluralitat democràtica, és una inversió a la construcció nacional, és una inversió a la difusió de la llengua catalana com a llengua de cohesió social, és una inversió al fet que els grups que som aquí, parlamentaris, puguem tenir una veu en els mitjans de comunicació públics que ens neguen els mitjans de comunicació privats...

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat el temps. *(Veus de fons.)* Senyor diputat...! Per respondre, té la paraula l'honorable vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern

Sí, gràcies, presidenta. Miri, diputat, l'eina de construcció nacional que té aquest Govern és el rigor i és la responsabilitat; això per damunt de tot, i, per tant, no aquesta demagògia que vostè ara em posa.

Escolti, miri, no es pot fugir de la realitat. I em sembla que vostès haurien de ser prou responsables com per saber-ho. I, també, com per saber que la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals no pot –i estic convençuda que tampoc ho vol– restar allunyada i al marge d'aquesta complicada situació que tots passem. Vostè sap que, des del Govern, hem fet ajustos durant

dos anys. Vam dir que faríem ajustos durant dos anys, i és en aquest sentit que hem demanat una coresponsabilitat als ciutadans.

Miri, l'altre dia, el secretari general de Presidència, que avui també ens acompanya, en una compareixença parlamentària es va avançar a un mandat parlamentari, que vostè també havia votat en l'anterior legislatura, per la qual es demanava que el Govern pogués venir a explicar les línies mestres del futur contracte programa que ha d'estar en vigor abans del febrer de l'any vinent. I el mateix secretari de Presidència posava, sobretot, els tres eixos bàsics que han de marcar aquest nou contracte programa, que és la catalanitat, que és el servei públic i, sobretot, també, és fer de motor d'aquesta indústria audiovisual tan potent que tenim en el nostre país.

Per tant, escolti, el Govern el que manté és una voluntat de tenir uns mitjans públics plurals, amb qualitat, amb vocació de servei públic, amb vocació de lideratge, i tots els recursos que es destinen en aquest sentit són una inversió per tal de defensar la nostra llengua, la cohesió, i, en aquest sentit, també, una inversió per tal de posar de manifest l'eina d'integració per tenir aquest suport en els mitjans públics de qualitat, com li deia.

I, si vol, algun dia parlarem dels recursos que vostès destinaven en l'anterior legislatura –sí, el seu Govern– als mitjans públics, que aquest mandat han disminuït d'una...

La presidenta

Senyora vicepresidenta...

La vicepresidenta del Govern

...manera substancial.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació dels menors en risc d'exclusió social.

Pregunta

al Govern sobre la situació dels menors en risc d'exclusió social (tram. 310-00125/09)

La formula la il·lustre senyora Maria Dolors Montserrat, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

M. Dolors Montserrat i Culleré

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, el passat mes de juliol el síndic de greuges ens va presentar un informe sobre la situació dels drets dels infants a Catalunya, però, al costat d'aquest informe, n'hem tingut d'altres de diverses entitats que treballen en l'atenció dels infants, i han posat en relleu la crítica situació en risc en què es troben els infants a Catalunya.

Dir-li que, ahir..., vostè va celebrar en el Palau de la Generalitat el Dia Universal de la Infància. En la seva intervenció, va fer una presentació, va presentar unes futures..., unes bases per al Pacte de la infància a Catalunya.

Permeti'm, doncs, senyor conseller, que la nostra pregunta vagi dirigida a quines són les previsions del Govern respecte a la situació del menor en risc d'exclusió social a Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Josep Lluís Cleries, conseller de Benestar Social i Família.

El conseller de Benestar Social i Família (Josep Lluís Cleries i González)

Moltes gràcies, presidenta. Senyora diputada, miri, el Govern de la Generalitat el que volem és fer un salt qualitatiu amb les polítiques d'atenció a la infància. Ahir presentàvem un pacte per a la infància, les bases per desenvolupar-lo, per acordar-lo, i destacàvem, precisament, aquest fet, que cal lluitar contra la pobresa, contra l'exclusió social en l'àmbit de la infància. Era un dels punts.

I, precisament, enguany, ja hem demostrat aquesta prioritat fomentant més els serveis preventius i, alhora, també, tot el que és l'acompanyament a les famílies en situació de risc social. Per tant, aquesta és una de les nostres prioritats.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora Maria Dolors Montserrat.

M. Dolors Montserrat i Culleré

Gràcies, presidenta. Permeti'm, conseller, que comenci dient-li que les bases o allò que hagi sortit en els mitjans de comunicació on ho ha de venir a explicar és al Parlament de Catalunya, a tots els grups parlamentaris, perquè en tinguem el degut coneixement.

Però permeti'm..., que vostè ens diu: «Volem fer un salt qualitatiu.» Miri, honorable conseller, aquest Parlament –i, per tant, vostè també– varem aprovar, el mes de maig del 2010, la Llei de la infància en la qual ha passat un any i mig. I permeti'm que li digui que, al llarg d'un any i mig no hem vist, per dir-ho d'una manera, que siguin una prioritat totes les qüestions d'infància per part del seu departament.

La crisi, és evident, ha fet que el nombre de menors tutelats de la Generalitat s'hagi incrementat moltíssim. Aquesta és una realitat. I més preocupant és el fet que 23,4 per cent dels menors catalans es trobin en situació del llindar de la pobresa. També dir-los que els ajustos, les retallades, que vostès han aplicat també han afectat les polítiques de família i que no han

quedat excloses ni l'atenció a la infància ni a l'adolescència. I parlo de la DGAIA i de l'ICASS. El context actual afavoreix una situació de vulnerabilitat. I això vostè ho coneix perfectament.

Creiem, doncs, imprescindible la promoció de l'acolliment familiar, perquè, sense el referent d'una família i d'un suport afectiu, el risc d'exclusió, com molt bé vostè sap, és més elevat.

Nosaltres estarem al seu costat amb polítiques certes. Però, permeti'm que li digui que m'agradaria molt que ens contestés, perquè volem saber les mesures concretes que el Govern té previstes per reduir el nombre de menors en risc d'exclusió i quins seran els recursos que vostès hi destinaran. No solament és la voluntat que vostè ha dit, sinó els recursos que vostès, evidentment, hi dedicaran.

La presidenta

Senyora diputada...

M. Dolors Montserrat i Culleré

Moltes gràcies, senyora presidenta. Després d'un any i mig, li ho repeteixo, senyor conseller, vostès no han tingut la... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Senyora diputada.... Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Josep Lluís Cleries.

El conseller de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, ahir quan presentàvem el pacte ho vam fer en el Palau de la Generalitat convidant els grups parlamentaris, i també la societat civil, perquè el pacte ha de ser de tothom, de tota la societat: pacte polític i pacte social.

I perquè vegi coses que s'han fet: enguany hem subvencionat 199 centres oberts, que són centres per a la prevenció, amb un total de 6,5 milions d'euros, que és el 4 per cent més que l'any 2010; per tant, esforç pressupostari. I hem anat a més en un tema prioritari: hem promogut ajuts a les famílies en situació de vulnerabilitat; pràcticament 3.400 famílies s'hi han acollit, i encara resten moltes que s'hi estan presentant en aquests dies. Arran de la Llei de drets i oportunitats de la infància hem posat en marxa la prestació per a menors d'edat en situació de risc: 2,2 milions d'euros destinats a infants en situació de risc.

Per tant, tot això demostra aquesta prioritat, com també la convocatòria per entitats en general que unes quantes han estat destinades també a l'àmbit d'infància.

Per tant, és una prioritat, i, com dic, volem fer aquest salt qualitatiu, que és un salt real; però, anem fent, anem avançant, i en un moment de dificultat hem posat per davant aquestes polítiques perquè la infància és l'esperança del nostre futur.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la política industrial.

Pregunta

al Govern sobre la política industrial
(tram. 310-00128/09)

La formula la il·lustre senyora Montserrat Capdevila, del Grup Parlamentari Socialista.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller Mena, les veus expertes, aquí i a Europa, i la Comissió Europea ens diuen que la indústria i la política industrial són la base de futur, la base per la sortida de la crisi per assegurar un creixement sostingut i sostenible i per un creixement competitiu de les economies. Nosaltres també ho creiem.

També fa unes setmanes vam assistir a la Gala del Metall en la qual el seu president, de la Unió Patronal Metal·lúrgica, li demanava, al president Mas, que necessitem la Llei de política industrial per fer front a la situació del moment, amb suport a la internacionalització i a la innovació necessàries per a la competitivitat del sector i del país.

Tot això ens contrasta amb les seves declaracions que en alguns moments hem anat seguint en la línia que no està ni a favor ni en contra de la política industrial, o bé que la política industrial la faran les empreses. I, quan parlem amb les empreses, aquestes ens diuen que la política l'han de fer els governs, que elles fan negocis, òbviament.

Per altra banda, estem a punt d'assistir a la derogació, en aquest Parlament, dels instruments que, com a país, ens vam dotar per fer política industrial. La Llei de política industrial, pactada i consensuada amb empresaris i sindicats, amb el consell o amb el Pla de política industrial i un instrument com Avançsa, que vostè abans en feia esment; un instrument que establia unes obligacions per a la Generalitat, no pas per a les empreses ni els empresaris, com vostè ens han volgut fer creure. La política dels fets també ens ha demostrat una reducció del 40 per cent en el pressupost dedicat a innovació i a internacionalització o bé a no fer polítiques de clústers.

Per això, conseller, després de gairebé un any al capdavant de la màxima responsabilitat en política industrial de Catalunya, volem saber quina és la política industrial que pensa dur a terme, atès que fins avui només hem vist política reactiva o a remolc dels esdeveniments o pur testimoni del que ens estava passant.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Francesc Xavier Mena, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Molt honorable presidenta. Senyora diputada, primer, li ho vull deixar molt clar, jo estic a favor de la política

industrial i la política industrial la fa el Govern, i concretament la conselleria d'Empresa i Ocupació. Espero que els termes hagin estat prou terminants.

I tenim, òbviament, un pla de política industrial que se subtitula –ja ho vaig exposar al diputat Collboni en una interpellació recent en el darrer Ple–: Full de ruta per a la millora de la competitivitat empresarial 2011-2014, que, per cert, inclou –i això està datat el 3 de novembre de 2011, més recent, impossible– iniciatives de reforçament de la competitivitat i política de clústers. Però això va més enllà dels papers. Aquest pla, òbviament, el que fa és actualitzar una anàlisi de debilitats, amenaces, oportunitats de la indústria; la indústria catalana en un sentit ampli, que inclou, per exemple, serveis a la indústria, logística i, fins i tot, qüestions d'eficiència energètica, per incrementar la competitivitat i la productivitat efectivament perduda els darrers anys de la indústria catalana.

I això, com sap molt bé, aquest pla industrial inclou, ja ho he explicat alguna vegada en aquest Ple, llums curts, un *front desk*, un mapa de riscos, amb unes polítiques d'intervenció –el cas Cacaolat recent, per exemple– o una política d'estímuls: el Pla de la moto, que vam impulsar ja fa uns mesos. I amb llums llargs un munt de plans: plans estructurals, tot el que fa referència a internacionalització, molt particularment a partir dels centres de promoció de negocis –demà tinc una interpellació sobre aquestes qüestions d'internacionalització i la convido que hi assisteixo–; també d'innovació per transferir tota la recerca i els avenços en els centres tecnològics cap a les empreses, d'atracció d'inversió estrangera. Volem convertir Catalunya, si més no –si més no–, en el centre d'empreses que tinguin seu corporativa per Europa, *the Middle East and Africa*, la regió EMEA que se'n diu; plans instrumentals, Pla, per exemple, *start-up* Catalunya, que l'anomenem així, tots els plans d'emprenedoria que realment s'estenen per tot el territori; plans instrumentals com són la mateixa llei òmnibus i la finestreta única empresarial, adreçada també a la indústria; plans de capitalització: *business angels*, *venture capital*, societats de garantia recíproca...; plans tractors, n'hi citaré només dos, la *mobile world capital* i la mobilitat elèctrica i l'*smart cities*, també estan dintre del nostre pla industrial. I, efectivament, tenim un consell català de l'empresa que és el mecanisme de participació orientat a resultats i orientat a l'acció.

I penso que he consumit tot el temps perquè no calia expressar més coses: tenim pla industrial i la conselleria d'Empresa i Ocupació és qui instrumenta amb el Govern aquesta política industrial.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Plans, tots ells, bona herència del tripartit; en tot cas, conseller..., Sharp, Sony, Yamaha, tots ells semblen un comiat a la japonesa; Panrico, Alstom, Derbi, totes

elles, estan en risc milers de llocs de treball, està en risc el teixit productiu del nostre país.

Per això, conseller, li demanem, volem, necessitem una política industrial activa proactiva, no reactiva com és el que hem vist –ho hem dit– que estan fent.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la planificació del sistema de salut.

Pregunta

al Govern sobre la planificació del sistema de salut (tram. 310-00129/09)

La formula la il·lustre senyora Laia Bonet, del Grup Parlamentari Socialista.

Laia Bonet Rull

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, en el Ple celebrat en aquesta cambra el passat 19 d'octubre, en la sessió de control al Govern precisament, diversos grups parlamentaris van expressar els seus interrogants al voltant d'una notícia que aquell dia sortia, per a sorpresa de tots –ho diré així–, en algun mitjà de comunicació: un pla de salut que pretenia presumptament privatitzar el sistema de salut a partir de la fragmentació de l'ICS. Permeti'm que li recordi un fragment d'aquell debat, quan, a la pregunta del diputat Albert Rivera, el president de la Generalitat contestava: «Li demano que, si vostè passa per ser tan rigorós en les seves intervencions com pretén, el llegeixi tot, el document; llegeixi'l tot. Suposo que ho ha fet; no sé si només s'ha llegit la premsa.»

Doncs, bé, aollint-nos a l'ofertament fet pel president, el nostre grup parlamentari va sol·licitar còpia d'aquest document. En la resposta que vam obtenir tot just fa uns dies, signada per vostè mateix, ens comunicava el següent: «El document “La governança” de l'Institut Català de la Salut és, com molts d'altres, un document de treball intern.»

Conseller, ens nega vostè un document que ens va oferir i ens va convidar a llegir el president de la Generalitat?

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Bé, jo, com comprendrà, en cap moment nego la lectura d'aquest document; però, com comprendrà també, aquest és un document que ha d'estar aprovat pel consell d'administració corresponent, de l'Institut Català de la Salut. I no es preocupi que, quan estigui aprovat aquest document, que presumptament vostès creuen que és un document que tenen els periodistes i que els alarma la notícia..., i em sorprèn. I després ja li explicaré per què.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula la il·lustre senyora Laia Bonet.

Laia Bonet Rull

Conseller, després d'escoltar-lo, la preocupació nostra encara és més gran. Les seves explicacions..., o, més aviat, la seva manca d'explicació encara és pitjor. I no més ens queden tres hipòtesis per contemplar: o vostè va per lliure, no s'assabenta del que passa al seu voltant i combina la seva provocació amb la inconsciència i la irresponsabilitat; o vostè desobeeix, deixi-m'ho dir, descaradament el president en negar a aquesta cambra un document que ell mateix ens ha convidat a llegir, per no dir que ens ha exigit de llegir abans de parlar, o bé vostè obeeix ordres directes d'algú altre que no està en aquesta cambra quan ens nega aquest document. (*Remor de veus.*)

Conseller, tenim un problema –tenim un problema–, i aquest problema és vostè. Perquè vostè no resol els problemes, els crea; els crea anant per lliure, amb els seus globus sonda, que són l'avançada de les propostes autèntiques que pretén fer. I ahora menysprea aquesta cambra.

Al nostre grup no ens quedarà més remei que sol·licitar aquest document al president de la Generalitat i, més enllà d'això, evidentment, emparament a la presidenta d'aquesta cambra.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Presidenta... Diputada, miri, aquest document és un document de treball, com molt bé li contesto. El Pla de governança de l'Institut Català de Salut l'aprovarà el consell d'administració. I permeti'm que li digui que, home, qui fa coses estranyes i llança globus sonda i crea determinades sensacions d'inseguretat i jo diria que de desopinió, que no d'opinió, és vostè mateixa. (*Remor de veus.*) Quan vostè diu que els sorprèn el que diu el diari *El País* –i dic el diari–, quan li sorprèn què diu el diari *El País*..., sap que temps abans hem presentat una llei òmnibus que parla precisament d'això, dins de la llei òmnibus: de com i què demanem per transformar veritablement l'Institut Català de la Salut en una empresa pública. Això ho deia la llei òmnibus. Exactament el que el diari *El País* deia que li causa tanta alarma a vostè i que fa tant alarmisme amb la ciutadania respecte a una presumpta privatització, jo li asseguro que està a la llei òmnibus; ho sap tan bé com jo, eh?

I, per tant, nosaltres volem transformar l'ICS perquè de veritat sigui una empresa pública..., per cert, llei que va aprovar aquest Parlament; per cert, estatuts que va aprovar el Govern perquè sigui una empresa pública, pública, pública. No creem més problemes, no cre-

em més boires i no fem coses que creïn incertesa als ciutadans, amb bases infonamentades, perquè vostè sap molt bé que, digués el que digués aquell diari, el Govern ha plantejat una reforma de la llei, dins de la llei òmnibus, que diu el que diu. I no hi ha res més: no hi ha cap agenda oculta, no hi ha cap document.

Quan el consell d'administració aprovi el document corresponent, jo li trametré el document seguint el compromís del president, evident.

La presidenta

La pregunta següent...

Pregunta

al Govern sobre les línies d'actuació del Pla de salut de Catalunya 2011-2015 (tram. 310-00130/09)

...és sobre les línies d'actuació del Pla de salut de Catalunya 2011-2015, que la formula la il·lustre senyora Begonya Montalbán, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Begonya Montalbán i Vilas

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Viure més, viure amb millor qualitat: aquest és l'objectiu del Pla de salut 2011-2015 que aquests passats 25 i 26 de novembre va reunir més de 250 professionals del sector sanitari català en unes jornades de treball on es van recollir les aportacions de tots els agents del sector per aconseguir que les principals línies de canvi i transformació del sistema sanitari de Catalunya els pròxims anys tinguin el major consens i les màximes complicitats.

Així, doncs, Administració, associacions professionals, sector farmacèutic, proveïdors sanitaris, associacions de pacients, també universitats, han desenrotllat conjuntament el Pla de salut, un document obert al debat i a la participació, un document estratègic sobre el model d'atenció a les persones que s'estructura en tres eixos de transformació, com són l'abordatge de les malalties, l'atenció integral als pacients crònics i la modernització organitzativa; un pla que posa de rellevància la prevenció incentivant els hàbits saludables de la població, i que, a diferència de les anteriors edicions, està orientat fonamentalment a l'acció, amb una atenció especialitzada d'alta qualitat, sempre prioritzant el criteri clínic, amb l'increment de la participació dels professionals per sobre del criteri administratiu.

Honorable conseller, conegut, doncs, aquest plantejament inicial del Pla de salut, on s'han establert les bases per a la transformació del sistema sanitari, voldríem que ens expliqués la concreció del desenvolupament a nivell general i a nivell territorial, quin és el full de ruta que seguirà el seu departament i quina és la voluntat d'aquest Govern en la recerca de consens i complicitats amb els diferents grups parlamentaris, a fi de millorar, fer sostenible i potenciar el model sanitari català.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Senyora presidenta... Diputada, bé, com vostè diu molt bé, i per raó del compromís adquirit en la Comissió de Salut del Parlament de Catalunya, vam començar l'elaboració durant aquest any del Pla de salut 2011-2015, que culmina en una reunió de treball de dues jornades amb una amplíssima representació del sector, de totes les persones que tenen alguna cosa a dir i alguna cosa a opinar des del punt de vista tècnic i professional respecte al Pla de salut. I a partir d'aquí, com vostè em demana, aquestes directrius d'aquest pla aniran a l'àmbit de cada territori perquè en el territori adquireixin la concreció oportuna i els *timings* de desenvolupament d'un pla que, com molt bé diu vostè, és un pla per mantenir, desenvolupar i enfortir un sistema sanitari públic com el que tenim a Catalunya i com el que volem mantenir al llarg dels temps i donar-hi perdurabilitat.

Aquest pla que es desenvoluparà a cada àmbit del territori també, i d'acord amb el compromís adquirit a la Comissió de Salut del Parlament, el posarem a l'abast i parlarem amb cada un dels portaveus parlamentaris, amb la idea que les línies de política sanitària que aquest pla conté puguin configurar un ampli acord del Parlament, allò que en alguns casos se'ns ha demanat i que també hem ofert, la idea d'un pla nacional de salut per a Catalunya que doni una estabilitat, en temps de complicació i d'incerteses, a un model sanitari a què ningú de nosaltres està disposat ni a renunciar ni a empitjorar.

Per tant, nosaltres volem i tenim tota la voluntat..., i, tal com ens hi vam comprometre, agendarem reunions amb cada portaveu de cada grup parlamentari per tal de contrastar les seves opinions sobre aquest pla i sobre quines directrius polítiques, de política sanitària d'aquest pla, podrien inspirar un gran acord de la cambra respecte al Pla nacional de salut per a Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'autorització per instal·lar una duana a l'aeroport de Lleida-Alguaire.

Pregunta

al Govern sobre l'autorització per a instal·lar una duana a l'aeroport de Lleida-Alguaire (tram. 310-00131/09)

La formula la senyora Marta Alòs, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Marta Alòs López

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, a principis de l'any 2000 l'aleshores Govern de Convergència

i Unió promovia un aeroport a les comarques de Lleida que amb el temps ha esdevingut el primer aeroport propietat de la Generalitat i, per tant, cent per cent català; un projecte ambiciós, de país, i una infraestructura estratègica i tractora de l'economia de les comarques lleidatanes i dels seus emprenedors.

L'aeroport Lleida-Alguaire és avui una realitat que obre tot un ventall d'oportunitats, si no fos pels pals a les rodes que dia sí, dia també, ens ha anat posat el Govern espanyol. Noranta-set milions d'inversió inicial, més un milió i mig per a l'ampliació de la terminal, que possibilita l'arribada de vols xàrters. A més a més, la setmana passada la nova terminal va superar amb èxit la prova per a acollir vols simultanis. Tot i això, després de fer les coses bé, l'aeroport no pot operar fora de l'espai Schengen perquè l'engarrotament del Govern espanyol fa que l'autorització per a instal·lar una duana a l'aeroport encara no la tinguem a la mà...

La presidenta

Un moment –un moment, un moment–, senyora diputada. Si us plau, una mica de silenci. *(Pausa.)* Continui.

Marta Alòs López

Em pregunto si és un bloqueig potser perquè aquest aeroport no pertany a AENA, un paper que fa temps que esperem i que perjudica els interessos de les comarques de Lleida. A causa d'aquest retard del Govern espanyol, l'aeroport ja ha perdut els «touroperadors» russos, i a Lleida tenim por que es puguin arribar a perdre els sis mil esquiadors britànics.

Avui escoltava les declaracions del ministre Ramón Jáuregui a Catalunya Ràdio dient que aquest paper, doncs, ja està signat. Però hi ha un tema molt sorprenent que ens hauria de contestar segurament el ministre Jáuregui, i és que l'aeroport de Castelló, que es va inaugurar el 25 de març d'enguany, sense permís de navegació ni tampoc pla de vols, ja obtingué el 23 de setembre del 2010, o sigui, sis mesos abans, l'habilitació de punt fronterer declarant-lo frontera exterior Schengen. I, per a acabar-ho d'adobar, el 2002 aquest aeroport ja havia estat declarat d'interès general, mentre l'aeroport de Lleida-Alguaire va haver d'esperar fins a finals d'aquest juliol.

La pregunta, per tant, conseller, seria: quin és el capteniment del Govern amb relació a la tramitació de l'autorització per a instal·lar una duana a l'aeroport de Lleida-Alguaire? I agrairíem des de Lleida que ens fes cinc cèntims i que ens fes un relat d'aquests fets.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Lluís Miquel Recoder i Miralles)

Moltes gràcies, senyora diputada. Efectivament, com vostè acaba de comentar, el ministre Jáuregui ha anun-

ciat aquest matí en un mitjà de comunicació de Catalunya que demà apareixerà en el *Butlletí Oficial de l'Estat* l'ordre que posa fi a aquest llarguíssim procés. I dic «llarguíssim» perquè ja l'any 2009 –encara no estava en funcionament l'aeroport; l'aeroport es posa en funcionament al gener del 2010– el Govern d'aquell moment va demanar al Govern de l'Estat la tramitació de les autoritzacions per poder instal·lar el punt fronterer a l'aeroport de Lleida-Alguaire. El mes de gener del 2010, com li deia, es posa en marxa l'aeroport amb el compromís explícit per part de l'Estat que es tramitarà i s'aprovarà el punt fronterer. Però també, com vostè recordava, malgrat aquestes paraules, no és fins a l'estiu del 2011, o sigui, fa uns mesos, que es posa en marxa tot aquest procés.

I, miri, ens hem fet farts, tips de requerir al Govern espanyol que acabi aquesta feina. El llistat de cartes, de trucades, de visites, de reunions de l'anterior Govern, del Govern actual, dels responsables locals, ha estat realment inacabable, és immens.

Finalment, doncs, les instal·lacions ja estan validades pel Ministeri de Foment, per l'Agència Tributària, també per la Direcció General de la Policia, per la Direcció General de Duanes i Tributs Especials, i, com vostè deia també, el dia 19 de desembre comencen a arribar els primers xàrters operats per «touroperadors» britànics.

Ara, també és cert que l'allargament innecessari i injustificable d'aquest procés ha portat que els «touroperadors» russos, que ja ens varen anunciar que no començarien a comercialitzar els seus vols fins que tinguessin la seguretat que teníem el punt fronterer aprovat, doncs, aquests els hem perdut per a aquest hivern, i espero que els puguem recuperar per a l'any que ve.

Ha estat un procés llarg, un procés injustificadament llarg. Penso que no hi ha excuses... No és cert que l'autorització depengués de l'ampliació que hem acabat ara de l'aeroport. A finals del 2009 tot estava a punt per tal que el Govern de l'Estat pogués autoritzar el punt fronterer. Jo no sé si qualificar-ho de mandra, de desinterès o obstaculització. Sí que tinc clar que a Catalunya ens costa molt aconseguir coses que haurien de ser senzillíssimes...

La presidenta

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

...que són coses lògiques i que amb una mica d'interès, doncs, haurien de ser... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La següent pregunta és sobre les actuacions per solucionar la multireincidència delictiva.

Pregunta

al Govern sobre les actuacions per a solucionar la multireincidència delictiva (tram. 310-00132/09)

La pregunta la formula l'il·lustre senyor Joan Güell, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Joan Güell i Serra

Gràcies, presidenta. Honorable consellera, en els darrers anys l'augment de fenòmens de reincidència en la comissió de faltes, principalment furts, amb exemples molt notoris i prou coneguts per l'opinió pública, ha generat una important sensació d'inseguretat ciutadana i una certa frustració en la societat davant la impunitat d'aquestes conductes. És un fenomen que afecta greument la imatge del país i que perjudica des de la indústria turística a altres sectors, com ara les explotacions agràries i l'obra pública, en les quals es produeixen reiterats robatoris de material amb greus repercussions econòmiques.

Per tal de lluitar contra aquest fenomen i contra la sensació d'impunitat imperant entre la delinqüència i entre la societat es va modificar el Codi penal, establint que la reiteració de faltes seria considerada delictiva, i es va preveure que l'Estat, en col·laboració amb les comunitats autònomes competents, crearia el sistema electrònic per al registre de faltes.

La mateixa fiscal en cap de Catalunya, durant la seva compareixença en seu parlamentària, en data 7 d'abril de 2011, va exposar la inexistència d'un sistema informàtic que demostrés si una persona és reincident. I això és de vital importància, perquè, si no es mostra la reiteració, és molt difícil acordar mesures cautelars de presó provisional. També cal dir que la fiscal en cap va fer explícit que tenia el compromís d'aquesta conselleria de crear i cercar mecanismes i que fos un tema prioritari en l'agenda.

I és per tot això que, davant de l'existència de nombrosos fets de multireincidència delictiva en la nostra societat i donada la inexistència d'un registre de faltes a nivell estatal, aquest grup parlamentari i aquest diputat voldríem saber si el Govern de la Generalitat de Catalunya ha pensat alguna actuació per tal de poder donar algun tipus de solució o de resposta a la situació exposada anteriorment.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Maria Pilar Fernández Bozal, consellera de Justícia.

La consellera de Justícia (M. Pilar Fernández Bozal)

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputat, des del Departament de Justícia, efectivament, considerem que la implantació del registre de faltes a nivell estatal és una eina absolutament essencial per lluitar contra el fenomen de la multireincidència.

Aquest departament ha demanat durant l'any 2011 fins a quatre vegades l'establiment del registre estatal

de faltes. Així ho va demanar el mes de febrer, el mes de maig, el mes de juliol i el mes d'octubre. Malgrat aquestes reclamacions, totes per escrit, a data d'avui el registre electrònic de faltes no ha estat implementat pel Ministeri de Justícia.

En previsió, i paral·lelament, el Departament de Justícia, dins de l'àmbit de les seves competències, el que va decidir va ser fer una modificació en el sistema Temis 2, que és el sistema informàtic utilitzat pels jutges, totalment diferent del sistema Gef, que és el que utilitzen els fiscals, a fi i efecte que els fiscals poguessin entrar en els llistats dels jutjats de guàrdia i així poguessin saber tots els judicis de faltes ingressats a Catalunya.

Malgrat la bona acceptació i la utilització d'aquest sistema per part dels fiscals, que va començar a utilitzar-se el mes d'abril, vam arribar a la conclusió que la informació obtinguda amb aquesta nova eina de treball no era absolutament operativa o no era absolutament eficient perquè necessitava la combinació de determinats elements que no donaven una informació suficientment ràpida.

Atès que el ministeri no ha concretat encara l'establiment del registre estatal de faltes hem iniciat una segona modificació en el mateix sistema Temis 2 que proporcionarà un evolutiu específic per a la cerca de la multireincidència, d'aquesta manera els fiscals disposaran d'una, diguem-ne, funcionalitat exclusiva i específica de forma que, amb uns paràmetres concrets, obtindran una informació ordenada i de manera més ràpida, oferint tota la informació relativa a les multireincidències concentrada en un sol sistema. Tota aquesta informació es complementarà amb uns llistats ordenats de multireincidències, amb especificacions de les persones, les seves causes i també del rang de les dades. Es preveu que aquesta segona modificació, sense perjudici de la primera, que ja està utilitzant-se, serà operativa a finals del gener del 2012.

En qualsevol cas, considerem..., i continuarem reclamant el registre estatal, perquè continua sent essencial, perquè, si no tenim el registre estatal, no podrem conèixer les faltes de la resta de l'Estat espanyol. Recordo que tot aquest registre o tota aquesta activitat que nosaltres posem en marxa...

La presidenta

Senyora consellera...

La consellera de Justícia

...només pot tenir l'abast del territori català.

Moltes gràcies.

La presidenta

Passem ara a les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre
l'estratègia del Govern després
de les eleccions generals (tram. 317-00080/09)

La primera pregunta és sobre la situació política. I la formula l'il·lustre senyor Albert Rivera, del Subgrup Parlamentari Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Molt honorable president..., en los últimos días hemos conocido eso que ustedes dicen que no es un plan oculto. Es verdad que deja de serlo porque cada vez es menos oculto; cada vez los hechos demuestran que ya sabemos lo que ustedes quieren hacer.

Yo le quiero preguntar, señor Mas, qué es lo que ha cambiado desde el 18 de noviembre, cuando se acaba la campaña electoral, hasta el 22 de noviembre, qué ha cambiado, aparte de que han pasado las elecciones. Porque los ciudadanos no son tontos, aunque a veces algunos los tomen a los ciudadanos como tal, y los ciudadanos saben que cuando alguien en campaña dice que no va hacer recortes salariales a los funcionarios, que no va hacer recortes sanitarios y el día 22 dice todo lo contrario les está tomando el pelo.

Y, por tanto, señor Mas, yo le quiero preguntar a usted claramente, ¿eso es estrategia de este Gobierno?, ¿es irresponsabilidad?, ¿es electoralismo? ¿Por qué ustedes antes de la campaña dicen una cosa y dos días después dicen la contraria? Tenemos pruebas, además. Yo recuerdo que en el mes de julio el señor Mas-Colell anunció una nueva oleada de recortes de funcionarios; la señora Ortega el día siguiente decía: «De ninguna manera recortaremos a los funcionarios.» Unos meses, después recortes a los funcionarios.

¿Tenemos que pensar lo mismo de lo que dice el señor Ruiz? ¿Tenemos que pensar que lo que dijo ayer el señor Ruiz, en un alarde inédito de inconcreción y a la vez de decir y una cosa y la contraria —en ESA-DE decía una cosa por la mañana, por cierto, no en el Parlament, y horas después decía lo contrario—, tenemos que pensar que de aquí a dos meses ustedes van a instalar una póliza obligatoria sanitaria para las personas en función de un nivel de renta? ¿A quién tenemos que creer, señor Mas? Insisto, ¿es la estrategia de su Gobierno decir una cosa y hacer la contraria?, ¿es puro electoralismo? ¿Van ustedes a traernos de una vez por todas aquí el plan de salud y los presupuestos de la Generalitat?

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, vostè em preguntava què ha canviat entre abans de les eleccions del 20 de novembre i just després de les eleccions. Doncs, miri, no ha canviat res: segueix la mateixa po-

lítica d'austeritat que durant aquests darrers mesos s'ha anat aplicant i que votés tant han criticat. La critiquen abans del 20 de novembre i la critiquen després del 20 de novembre.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Sí, tiene usted razón, señor presidente, no ha cambiado nada, la agenda es la misma, ustedes van hacer lo mismo, con una diferencia: que ustedes les dicen una cosa a los ciudadanos y, cuando pasan las elecciones, que es el momento de juzgar lo que ustedes plantean, hacen la contraria. Esa es la realidad de su Gobierno. Quizá vencen, pero no convencen.

Mire, yo le planteo una cosa, señor Mas. Si ustedes dicen que no cambia nada y que están en una política de austeridad, vamos a celebrar un plan..., en este caso no un plan de salud, sino un pleno extraordinario en el Parlament de Catalunya para hablar de la salud de Catalunya. Yo le planteo que el Gobierno tome el toro por los cuernos. Desde Ciutadans queremos plantear un pleno extraordinario de debate sobre la salud y el plan de salud. Y, por cierto, cámbienle el nombre: ya no es 2011-2015, será 2012-2014, porque acaba la legislatura y porque ustedes llevan un año de gobierno y aún no han traído aquí los recortes. Y cámbienle el nombre, también: en vez de «plan de salud», llámenle «plan de recortes».

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, jo li agrairia, un cop més, una mica més de precisió en les seves observacions, perquè el que es va dir, el que es va dir aquí, per part de diferents membres del Govern sobre que no hi hauria afectació de salaris i de condicions laborals respecte als empleats públics en el seu conjunt de la Generalitat de Catalunya, sempre es va dir referit a l'any 2011, senyor Rivera, sempre es va dir referit a l'any 2011, perquè la polèmica que en algun moment va sortir és si aquest any s'havia de fer alguna cosa per complir amb els plans pressupostaris d'austeritat, de contenció, etcètera, i es va donar resposta a això. I això s'està complint: el 2011 no hi ha hagut afectació de les condicions laborals. Ara, escolti'm, el que no es va dir en cap moment és que en el transcurs de la legislatura no s'hagués de prendre cap mesura més. Això no es va dir mai. I nosaltres, seguint la mateixa política que vàrem adoptar des del principi de la legislatura..., i que no deu ser cap secret per ningú, no?, perquè tothom s'ha passat, vostès també, tots aquests mesos només parlant de retallades.

Per tant, escolti'm, si vostès han parlat de retallades és que hi devia haver algunes decisions del Govern de la

Generalitat en el sentit d'anar ajustant els pressupostos, no era una cosa d'extraterrestres, estava passant.

I, a partir d'aquí, doncs, escolti'm, el Govern planteja tota una sèrie de coses..., que, per cert, aquelles que afecten la funció pública crec que són ben enteses pel conjunt de la ciutadania, perquè en un moment en què s'han de fer sacrificis col·lectius i que molta gent fora de la funció pública i de les administracions aquests sacrificis els fa, s'entén també que, en un moment d'obligada austeritat, també des de la funció pública es facin aquesta mena de sacrificis.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre si Catalunya es pot permetre la posposició de les negociacions per al concert econòmic (tram. 317-00082/09)

I la formula l'honorable senyora Anna Simó, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. President, el país es pot permetre posposar la prioritat de la negociació i la consecució del concert econòmic?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, el Govern..., vostè ha dit «el país», no?, em sembla que ha dit... Bé, doncs, el país, efectivament, no s'ho pot permetre, posposar-ho. I que jo sàpiga no hi ha cap pla per posposar aquesta negociació. Vostè m'aclarirà en què consisteix aquesta dilació; no sé exactament a què es refereix.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. Doncs, em refereixo al seu home a Madrid, a declaracions que ha fet el seu home a Madrid. I no em refereixo al delegat del Govern, precisament; em refereixo a les declaracions del futur president del Govern espanyol, del cap de llista del Partit Popular a Barcelona...

I ara sí, president, em refereixo al que vostè i jo sabem, i que el país sap, que és que el Govern i el país estem, estan, esteu, en una cruïlla. I és una cruïlla que demana

responsabilitat per part de tothom però especialment de Convergència i Unió i del Govern, per raons més que evidents. I s'ha de triar. I s'ha de triar entre minimitzar els compromisos adquirits amb l'electorat o maximitzar-ne les possibilitats d'aconseguir-los, com és el cas d'una consulta prèvia pel concert. O es tracta de triar entre el Partit Popular..., un partit radicalment contrari a la transició nacional que vostè propugna i que, amb la crisi per bandera, l'atur per bandera, una suposada responsabilitat per bandera, imposen «l'ara no toca», president.

I a l'altra banda de la cruïlla el que hi ha és plantar-se per fer pinya amb el país, per fer pinya amb aquells que tenim clar què vol dir defensar el país: el concert econòmic, la reactivació econòmica, la llengua, una fiscalitat més justa i més redistributiva, perquè els qui més tenen assumeixin més responsabilitats en aquesta crisi, i la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, president.

I un exemple només, perquè dels altres en tindrem, n'hem tingut en plens anteriors, en tindrem en aquest mateix Ple i en futurs. Els fets de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals ens condueixen a pensar que l'agenda no la marquen els compromisos que vostè va adquirir amb el país. El cas de TV3 mateix; la retallada possible de canals, que voldrà dir perdre audiència. Deixar lliure el múltiplex, què vol dir? A qui beneficia, president, deixar lliure un múltiplex i per tant deixar d'emetre la reciprocitat amb IB3? Beneficia el Partit Popular de les Illes. O, en el cas de Canal 9, televisió de València, no beneficia un govern del Partit Popular valencià que sempre s'ha negat a arribar a cap acord de reciprocitat a la pràctica?

President, què pensa fer en aquesta cruïlla?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, parlem del pacte fiscal o parlem de la corporació? Escolti'm, perquè vostè aquí hi posa una cosa, em posa l'altre, i ja no sé si respondre-li pel pacte fiscal o si respondre-li per la corporació, perquè els dos temes són molt importants i requeriria més temps contestar-los i respondre'ls amb profunditat, no?

Deixi'm dir-li una cosa prèvia. Nosaltres no hem triat el Partit Popular; qui ha triat el Partit Popular per governar Espanya és el conjunt dels ciutadans espanyols. Els agradarà més o els agradarà menys, però, escolti'm, les coses són així. I no només l'han triat per governar Espanya sinó que a més a més li han donat la majoria absoluta.

I aquesta és una dada que tots hem de tenir present: tenim un govern espanyol, que a nosaltres no ens agrada que tingui majoria absoluta, suposo que a vostès tampoc, però que resulta que en democràcia la gent parla,

el poble vota i el resultat és aquest. I aquestes són les condicions amb les quals ens hem d'enfrontar i amb les quals hem de treballar. Primera dada, si vostè vol, del problema, però primera dada que hem de tenir en compte.

Segona. Vostè diu: «Pacte fiscal.» Em centraré en això. Nosaltres no ajornem res. El Govern, des del primer dia que es constitueixi el Govern espanyol, posarà sobre la taula el tema del pacte fiscal, des del primer dia; per tant, honorant el que es va dir durant tota la campanya electoral i d'acord amb un determinat programa.

Vostè comprendrà que, segurament, si el posem el primer dia o ja en el discurs d'investidura, l'endemà no en tindrem el resultat, suposo que això ho sap absolutament tothom; si no l'hem tingut en més de trenta anys, difícilment el tindrem en vint-i-quatre hores amb un govern de majoria absoluta del Partit Popular.

Ara, de què es tracta? De començar a treballar, de posar-lo sobre la taula. I a més a més vostès i nosaltres no ens barallarem per això, suposo, perquè anirem junts. Esquerra Republicana, el Govern..., anirem junts a defensar el pacte fiscal en la línia del concert econòmic, etcètera. Són compromisos comuns, que espero, doncs, que podrem anar assumint, no?

I, finalment, deixi'm fer-li un petit comentari sobre la corporació, encara que no tingui temps de respondre en detall, no? També hem d'anar junts amb la corporació. Perquè, escolti'm, nosaltres, política d'austeritat, sí, però que la corporació de mitjans audiovisuals, vol dir entre altres coses TV3, es converteixi en una cosa residual a Catalunya, no; entre altres coses perquè qui va crear això varem ser nosaltres.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la convocatòria d'un debat monogràfic sobre l'estat del benestar (tram. 317-00083/09)

La formula l'il·lustre senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Senyor Mas, ahir un dels fixos del Govern dels millors, el senyor Boi Ruiz, anunciava una nova proposta, reflexió: una pòlissa sanitària obligatòria a partir de determinades rendes, la salut pública només per als pobres. Ho deixava anar, després ho desmentien, però avui tothom ja en parla. Abans de les eleccions, la proposta de desmembrament de l'ICS. Quaranta-vuit hores després de les eleccions, vostès mateix anunciava propostes, mesures, que anaven en la línia oposada a allò que s'havien compromès a no fer. No vull entrar en la dialèctica entre vostès i nosaltres: vostès parlen de retallar, nosaltres de redistribuir,

l'entesa és impossible. Però sí que li demano un canvi de mètode –de mètode–: el Govern, i el país, no pot funcionar a cop de titulars.

I, per això, l'encoratjo i li demano un debat monogràfic en el ple, sobre el model d'estat del benestar i que vostès presentin un pla sobre el país que volen i sobre on hi ha els seus límits.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Senyor Herrera, si vostè vol un debat monogràfic, el que ha de fer és prendre la iniciativa i demanar-ho, i quan ho hagi demanat, doncs, veurem les majories del Parlament si consideren que és oportú fer-lo en aquest moment o si s'ha de fer una mica més tard, o si aquest debat monogràfic, que vostè diu, sobre l'estat del benestar –i suposo que també sobre el creixement econòmic, perquè una cosa i una altra van vinculades, doncs–, potser resulta que el podem fer en el marc dels pressupostos que s'han d'aprovar de cara a l'any que ve.

Vostès diran quin creuen que és el millor camí.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Li demano un debat monogràfic i que vostè l'encapçali perquè vostès tenen una manera de governar plena d'anuncis, farcida de globus sonda i on no parlen del model que volen. Volem que ens diguin quin és el seu límit, després d'haver anunciat i practicat retallades en salut, en educació, la PIRMI..., després d'haver promès que no tocarien el salari als empleats públics... (*Veus de fons.*) Ho deia *La Vanguardia*... (*l'orador riu*) –ho deia *La Vanguardia*–, i després afecten el salari dels empleats públics..., després de dir que no tocarien la salut, i anunciar..., com en diuen?, tiquet moderador? Nosaltres el que li demanem, per tant, és un debat.

Van dir: «No tocarem els ingressos.» Després van anunciar –se'n recorda?– l'impost sobre les grans fortunes, que ja se n'han oblidat. I ara sí, parlen d'ingressos, però això sí, amb taxes sobre serveis essencials, universitats i transport. I després, ara parlen de TV3. Sé que el PP té un somni: que TV3 acabi sent com Canal 9, un paper marginal. I també sé que hi han sectors privats que volen agafar part del pastís. Però jo crec que en aquest país hem de consensuar que avui TV3 ha d'ocupar un paper de lideratge, de pluralitat i de, en fi..., i de mantenir allò que és.

L'última perla? El conseller Boi Ruiz, ahir mateix. Hi insisteixo, sé que la dialèctica entre vostès i nosaltres és impossible. Vostès ho fien tot a les retallades, nosaltres volem redistribuir. Però sí que li demano que canviï la manera de governar i que per fer això facin que

hi hagi debat, transparència i submissió a l'interès públic. Acabar amb els globus sonda, presentin un pla i facin un debat monogràfic sobre el model d'estat del benestar. Lideri-ho vostè...

La presidenta

Senyor diputat...

Joan Herrera Torres

...i, si no, ho presentarem nosaltres, oi tant!

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, vostè diu que aquest és un govern d'opinions, de globus sonda, etcètera. Doncs no, senyor, aquest és un govern de decisions, no d'opinions, sinó de decisions. Li agradaran més o li agradaran menys; a vostè, evidentment, no li agraden gens, per això les critica un dia, les critica un altre, les critica abans del 20 de novembre, amb el mateix to les critica després del 20 de novembre... Li deu ser igual que la gent voti d'una manera o que voti d'una altra, que expressi una opinió majoritària en un sentit o que l'expressi en un altre..., tot això li deu ser igual, no em sorprèn; però, de tota manera, no em digui que aquest és un govern d'opinions.

Després, escolti'm, una reflexió un dia feta en el marc d'una sessió del que sigui..., en trobarà sempre, d'aquestes! Si vostè vol fer una mica d'escudella amb tot això, la podrà fer cada setmana. Però, fixi's en les decisions... –fixi's en les decisions–, i aquest és un govern que, per a bé o malament, segons l'opinió de cadascú, està prenent decisions, i no decisions precisament populars, no decisions especialment agraïdes, no decisions especialment per quedar bé davant de la galeria. Vostè es creu que moltes de les coses que estem fent realment ens agrada fer-les? Realment s'ho creu, això? Doncs, escolti'm, les prenem perquè no hi ha més remei, perquè és un problema d'aritmètica, i és un problema de matemàtiques, tot això. I és un problema de quins dèficits tenim sobre la taula i ens varem trobar, s'ho va trobar el país, i a on hem de portar tot això per sortir d'aquest pou, i sense massa alternativa.

I, per cert, no em parli demagògicament d'impostos de grans fortunes i tot això..., perquè jo vaig dir, fa molt pocs dies, que si el Govern espanyol manté l'impost de patrimoni nosaltres l'aplicarem. I l'impost de patrimoni i el de les grans fortunes més o menys deuen anar –més o menys– en la mateixa línia, més o menys.

Per tant, escolti'm, menys demagògia; molta crítica, això sí, ja li ho accepto, però menys demagògia, i més escoltar la gent quan vota a les urnes, que això és la democràcia.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la valoració i el balanç que fa el Govern del primer any de mandat (tram. 317-00081/09)

La formula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Molt honorable president de la Generalitat de Catalunya,quina és la valoració que fa el president de la Generalitat d'ençà d'un any de les eleccions celebrades en el país el 28 de novembre?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Doncs, miri, la valoració és que, des de molts punts de vista, crec que s'està en la línia i el camí correcte. Per exemple, des d'aquest punt de vista que estàvem comentant d'anar reajustant el que són els recursos públics i d'anar complint amb les normes que ens fixen des de la Unió Europea, però també, al mateix temps, és evident que en aquests darrers temps s'ha produït un canvi en negatiu, des del punt de vista de la situació del nostre entorn, i que això ens afecta, i que això està afectant el nostre creixement econòmic, està afectant a la creació de llocs de treball, que són, ho reitero un cop més, els principals objectius d'aquesta legislatura i del nostre Govern.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Senyor president de la Generalitat, jo sí li diria que alguns que avui hem sentit aquí que sembla que parlen en nom del país, és ben segur que si haguessin seguit governant, Catalunya i el país estarien molt pitjor del que està ara. Però també haig de dir-li, senyor president, que el balanç no és positiu d'ençà d'un any que hi ha un nou govern al país. Hi han 742.000 aturats –hi han més de 50.000 aturats més a Catalunya–, la caiguda dels ingressos és molt important, s'ha produït una davallada del 18 per cent dels ingressos al país i hi han 3.800 milions de diners i d'ingressos d'euros més...

Jo voldria, dir-li, senyor president, la situació és molt preocupant. Estem veient que la disposició addicional tercera..., el segell del Govern Zapatero és que deixarà de complir el que va comprometre's el febrer d'aquest any, a més que el Fons de competitivitat no ha arribat a Catalunya, i vostè té l'objectiu de complir un dèficit,

que és el del 2,6, perquè ja va manifestar que no compliria el de l'1,3.

Jo vull dir-li, senyor president: aquí cal més govern, cal més eficàcia i cal no solament una política d'ajustos a la Generalitat de Catalunya i als pressupostos, sinó també cal un projecte i un programa d'impuls de l'economia productiva. Vostè ha presentat una segona tongada d'ajustos, el Partit Popular ha dit que els analitzarà, però haig de dir-li-ho: els sacrificis de la ciutadania de Catalunya comencen pels sacrificis del mateix Govern. I el mateix Govern ha d'ajustar en la racionalització de les empreses públiques catalanes, començant per TV3, que cal recordar a molts que és la televisió de tots els catalans i de tot el país i que ha de garantir la pluralitat de Catalunya i no l'oficialitat que alguns volen transmetre des de TV3.

Però, vull dir-li, senyor president, vull dir-li una cosa: fent consultes i referèndums no és com es genera estabilitat al país. Vostè ha de triar companys, i no tots els companys són els mateixos. El nostre li garanteix estabilitat i li garanteix progrés, alguns li garanteixen anar al darrere. Però, sobretot, amb avenços de referèndums i d'amenaques d'aquests referèndums no es genera l'estabilitat que necessita el país ni es genera el que necessita Catalunya, que és crear ocupació i sortir de la crisi.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre... (*remor de veus*), té la paraula el molt honorable president...

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, no sé tampoc molt bé què contestar-li, perquè em parla de referèndums, em parla de creixement, em parla del pla d'austeritat..., em parla de tantes coses diferents que arriba un moment que dius: «Bé. Escolti'm, jo què li responc a la senyora Sánchez-Camacho, no?»

Doncs, bé, aleshores li respondré dues o tres coses, si vostè m'ho permet. La primera: vostè diu que les coses estan pitjor. Només donant una ullada a com està la Unió Europea és evident: les coses estan pitjor. El que ha passat aquests darrers mesos és dramàtic en termes de la Unió Europea, en situació d'emergència, però no a Catalunya només, no només a Espanya, ja no només a Portugal o a Grècia, etcètera; en situació d'emergència, tota la Unió Europea. Això només cal seguir l'actualitat per adonar-se'n. Això ens afecta? De ple. No em digui que el Govern no està fent polítiques d'impuls i de creixement i de facilitar les coses.

Miri, li posaré només un exemple, ja que hi ha poc temps: tenim un munt de lleis en aquest Parlament, que, amb una mica de bona voluntat per part d'alguns grups parlamentaris, també del seu, es podrien aprovar aquest any, que van directament a la vena del creixement econòmic i de facilitar les coses: les lleis òmnibus. Agilitat, reactivació, etcètera... Jo sé que bastants de vostès tenen bona predisposició que aquestes lleis s'aprovin. Fem-ho abans de final d'any! I, entre tots

plegats haurem contribuït, precisament, a mesures que estan a l'abast de la Generalitat i que poden contribuir en aquest impuls econòmic, no?

I després..., dir-li que vostès ara tindran una gran oportunitat. Vostè em parlava de creixement, d'impuls, a part de polítiques d'austeritat; totalment d'acord. S'han d'equilibrar les dues coses: austeritat i creixement, i creació de llocs de treball. Tindran, vostès, una magnífica oportunitat. Espero que, a més a més de les opinions que vostès expressen, ara també vostès comencin a prendre decisions que també afavoreixin Catalunya.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat
sobre l'incompliment de l'acord
interprofessional signat amb els sindicats
i la patronal (tram. 317-00084/09)

La formula l'honorable senyor Joaquim Nadal, del Grup Parlamentari Socialista.

Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, molt honorable presidenta. Molt honorable president de la Generalitat, fa molt pocs dies, vostè va rebre al Palau de la Generalitat representants dels sindicats i de la patronal i va assistir a la signatura d'un acord de concertació, de l'acord interprofessional, que vostè mateix va qualificar de molt positiu, d'un exemple a seguir i d'una mostra de lideratge de Catalunya.

Si és veritat això que vostè diu que pensa, com és que vostè no segueix el mateix camí de l'acord al qual va assistir?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Disculpi'm, senyor Nadal, però no acabo d'entendre del tot la pregunta, no? No..., suposo que..., suposo que vostè es deu referir..., vaja, m'ha d'explicar exactament a què es refereix, perquè jo penso que el Govern, aquest mateix model de concertació l'està seguint. Si vostè em diu amb què no, o amb què vostè considera que no, intentaré respondre-li amb més exactitud.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal.

Joaquim Nadal i Farreras

Sí. Vostè, si fes examen de consciència, que potser no en deu fer... (*veus de fons*), prendria nota de què és allò

en què efectivament no està fent cas d'aquesta línia de concertació.

Però li faré una mica de memòria: vostè ha abandonat..., vostè i el seu Govern han abandonat absolutament l'acord estratègic. Vostè i el seu Govern no han fet res –res vol dir res de res, de res– per complir aquell programa de mínims que va sortir de la cimera anticrisi.

Vostè ara, més enllà dels plans d'ajustos que hem estat comentant avui mateix en altres respostes a preguntes d'altres dirigents polítics, presenta un nou pla d'ajustos i enfoca, per primera vegada, un programa d'ingressos, al qual nosaltres li insistíem l'any passat: no abandoni els ingressos i, sobretot, una determinada fiscalitat progressiva. I aborda els ingressos d'una determinada manera, que no és progressiva, que és lineal, que afecta a taxes i preus públics i que no intenta de cap de les maneres fer que paguin els qui més tenen.

I, per altra banda, en aquell esbós que ens va fer la setmana passada, just quaranta-vuit hores després de les eleccions, vostè anuncia un conjunt de mesures i, del conjunt de mesures en el marc del pressupost, no en situa ni una –ni una, ni una– lligada amb la reactivació econòmica.

I els experts avui ja han dit, un darrere l'altre, de moltes maneres diferents: només amb retallades no sortirem de la crisi, perquè retallada sobre retallada crea asfíxia.

I, si vol, senyor president, parlem del pressupost, parlem-ne en els termes que vostè vulgui; però parlem-ne amb dues línies vermelles, sense restriccions: cohesió social i reactivació econòmica.

Si vol anar per aquí, podem parlar. Si no, ja sabem quina és la línia que ha triat, i que no és la nostra.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Nadal, deixi'm dir-li amb tota la cordialitat, si m'ho permet, que no és cert que nosaltres hàgim abandonat l'acord estratègic, no és veritat, i tampoc és veritat que no estiguem aplicant les decisions de la cimera que es va fer el mes de març des d'un punt de vista econòmic. No és cert, simplement, vostè pot dir-ho així, però nosaltres hi estem treballant cada dia, cada setmana i cada mes. I a partir d'aquí, doncs, les matèries, òbviament, són opinables, no?

Després em diu: aquest segon pla d'ajustos, d'austeritat, que entrem per la via dels ingressos..., i aleshores em diu: «Però això no és progressiu.» N'hi ha alguns que sí i d'altres que no. Abans n'hi he posat en exemple al senyor Herrera. Jo vaig dir..., el primer tema que vaig anunciar és que si hi ha impost de patrimoni s'aplicarà l'impost de patrimoni. Hi haurà autonomies que no l'aplicaran; hi haurà autonomies que no l'aplicaran, que el bonificaran. I algunes, li anuncio que el bonificaran al

cent per cent, probablement. Catalunya no. Sóc conscient, perfectament, de la situació que estem passant i sé que les càrregues i els sacrificis s'han de distribuir correctament i homogèniament i equitativament en el conjunt de la societat. Ara, només amb l'impost de patrimoni no ens en sortim del problema que tenim, i vostè ho sap perfectament.

I si no podem seguir retallant, com vostès diuen sempre, serveis públics, perquè és veritat que després de l'esforç que s'ha fet el 2011 hem d'anar amb compte com seguim amb aquesta política de reducció de despesa, especialment en alguns àmbits, doncs, d'alguna manera hem d'ajustar-ho, tot plegat. I una de les maneres d'ajustar-ho és demanant algun sacrifici a gent que moltes vegades té la feina assegurada, que és la gent que està a la funció pública, i segon, doncs, obtenint una sèrie d'ingressos més grans.

I no em digui que alguns d'ells no són progressius, perquè ho estem fent amb tota la cura possible. Quan s'està apujant el cànon de l'aigua, es fa de manera que les persones que consumeixen menys aigua o que tenen menys renda no tinguin increments. Això és progressiu i és equitatiu. I amb les polítiques de matrícules universitàries, exactament el mateix: es fa un programa de beques..., s'apugen les matrícules, és veritat, s'havia de fer, vostès ho saben; però al mateix temps es fa un programa de beques potent, perquè aquella gent que no té recursos per anar a la universitat pugui tenir una beca per estudiar-hi, en funció de les seves capacitats i no dels seus diners. Això també és progressivitat.

La presidenta

La darrera pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els objectius dels ajustaments i les mesures d'austeritat presentats pel Govern els darrers dies (tram. 317-00085/09)

I la formula l'il·lustre senyor Jordi Turull, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Sí, moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, la setmana passada es van celebrar les eleccions generals, i el poble de Catalunya va parlar. I va parlar aquella majoria silenciosa a la qual vostè tants cops s'havia referit, en contraposició a aquells que des d'una irresponsable demagògia atien el foc de l'alarmisme i el fatalisme amb relació a les mesures que el seu Govern ha de prendre per redreçar la situació.

Sincerament creiem que aquestes eleccions, entre d'altres coses, han premiat el coratge, la serietat, el fet de no enganyar, de donar la cara, i han penalitzat la demagògia i l'engany. El país entén i respon a aquest esforç i sacrifici col·lectiu que cal per remuntar la situació. Tot-

hom està fent esforços i sacrificis a casa seva, i l'Administració i la seva actuació no en poden quedar al marge. Abans i durant les campanyes electorals el seu Govern ha actuat amb determinació prenent mesures que tenen de tot menys d'electoralistes. La setmana passada vostè mateix va comparèixer per explicar que calien noves mesures per fer compatible l'objectiu de dèficit amb el fet que no hi hagi una afectació en l'essencial dels serveis bàsics del nostre estat del benestar. Nosaltres compartim aquest criteri, perquè compartim els objectius i, sobretot, les prioritats per assolir-los.

Al mateix temps, però, president, constatem estupefactes com cada cop és més directament proporcional la lògica de: a més esforç dels catalans, més incompliment per part de l'Estat dels seus deutes vers Catalunya. Hem parlat molts cops dels 1.450 milions d'euros del Fons de competitivitat, però ara cal sumar-hi els 750 milions d'euros de la disposició addicional tercera, que era un compromís clar i explícit per a aquest any. I no cal dir que tot això fa que el pendent sigui molt més feixuc i complica enormement poder treure el carro del fangar. I també no cal dir que tot això que fem serà i servirà per poder parar l'hemorràgia, però que per curar de veritat la ferida, com diu el rodolí, el que ens cal és el pacte fiscal.

És per això, president, que li preguntem pels objectius i el sentit que prenen i persegueixen les noves mesures que vostè va plantejar aquests darrers dies.

Moltes gràcies, presidenta; moltes gràcies, president.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Turull, bé, el sentit d'aquestes mesures, primer, és continuar una determinada política que es va començar uns mesos enrere, que mai es va enganyar, perquè si alguna cosa va fer el Govern des del primer dia va ser dir la veritat i adreçar-se al poble de Catalunya com una societat madura i adulta, sabent que quan se li explica la veritat a un poble com el català, primer, és capaç d'entendre-ho, i segon, és capaç de col·laborar, és capaç de posar-hi el seu gra de sorra, no?

Per tant, estem continuant una determinada política d'ajustament, d'austeritat, i complint unes normes de la Unió Europea que no tenen massa alternativa. Jo algunes vegades he dit, aquests darrers dies, que si nosaltres fóssim el Regne Unit o fóssim els Estats Units tindríem alternativa: ens podríem potser endeutar més, podríem fer una política més d'estímul i de creixement –que tindria molts interrogants, perquè això d'endeutar-se més sobre deutes ja molt grans té un gran perill i un gran risc, i això ho saben totes les famílies i totes les cases–, podríem arribar a fer això. Si tinguéssim un banc central podríem imprimir bitllets, etcètera, com fan els nord-americans, com fan els anglesos... Però nosaltres estem a la Unió Europea, i a la Unió Europea nosaltres no podem decidir si les normes són unes o són unes altres. Hi volem ser o no hi volem

ser? Si hi volem ser hem de complir aquestes normes. I això és el que s'està fent.

Ara, les hem de complir amb dues reflexions. Primer, no posar en risc l'essència i els pilars fonamentals de l'estat del benestar, i precisament per això en aquesta segona tongada d'ajustaments que estem fent estem intentant no afectar el que és el servei de cara a la gent –sigui el sanitari, sigui l'educatiu, siguin els serveis socials, etcètera– i, en canvi, que l'ajustament es faci més sobre la coresponsabilització de la societat catalana en el seu conjunt –primera idea–, i segona, sobre un ajustament de condicions laborals de la gent que està a la funció pública. Per tant, això no trenca la línia que estàvem seguint; simplement és una segona etapa, una segona fase d'una política que des del primer dia es va posar sobre la taula, hi insisteixo, sobre la qual no s'ha enganyat absolutament a ningú, no?

L'altre línia i l'altra reflexió: el creixement econòmic. Nosaltres som els primers que fem aquesta reflexió en veu alta: demanem a aquells que poden resoldre els problemes que hi ha a nivell europeu que el resolguin d'una vegada, perquè aquestes incerteses sobre l'euro, sobre la política fiscal, sobre la política monetària, sobre el paper del Banc Central Europeu, afecten greument les polítiques de creixement econòmic i de creació d'ocupació, i això no ho podem resoldre nosaltres. Nosaltres podem fer la nostra part de la feina, i l'estem fent, però els altres, i en aquest cas els que manen a la Unió Europea, també han de fer la seva part de la feina. I a hores d'ara o no la fan del tot o la fan amb una exasperant lentitud.

La presidenta

Acabada la sessió de control, el segon punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de modificació de la Llei 4/2008, del 24 d'abril, del llibre tercer del Codi civil de Catalunya, relatiu a les persones jurídiques.

Projecte de llei

de modificació de la Llei 4/2008, del 24 d'abril, del llibre tercer del Codi civil de Catalunya, relatiu a les persones jurídiques (debat de totalitat) (tram. 200-00013/09)

D'acord amb allò que es va decidir a la Junta de Portaveus, els proposo de substanciar el debat de totalitat d'aquest punt de l'ordre del dia juntament amb el tercer punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei del protectorat respecte de les fundacions i associacions d'utilitat pública, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, i procedir posteriorment a la votació conjunta de les esmenes a la totalitat presentades al projecte de llei.

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Govern de la Generalitat, l'honorable senyora María Pilar Fernández Bozal, consellera de Justícia. (*Remor de veus.*)

Senyora consellera, esperi uns segons, que... (*Pausa.*) Senyora consellera, ja pot començar.

La consellera de Justícia

Molt honorable presidenta, consellers, conselleres, diputades, diputats, em plau comparèixer davant d'aquesta cambra per tal de presentar-los el Projecte de llei de modificació de la Llei 4/2008, de 24 d'abril, del llibre tercer del Codi civil de Catalunya, relatiu a les persones jurídiques, amb la finalitat de donar a conèixer els objectius que persegueix la present proposta de modificació, així com d'exposar-los les mesures proposades per tal d'assolir-los.

El projecte de norma respon a la finalitat de facilitar la creació de noves fundacions com a mesura de foment del progrés social, econòmic i d'impuls de l'ocupació, en tant que pot actuar com a coadjuvant de la necessària reactivació econòmica, i això sense renunciar al necessari control de les seves activitats.

Es proposa fer efectiu l'assoliment d'aquest objectiu, d'una banda, a través de la implementació dels mecanismes previstos a la Directiva 2006/123, del Parlament i del Consell d'Europa, de 12 de desembre de 2006, de serveis del mercat interior, adreçats a simplificar i racionalitzar els procediments administratius, i en particular a través de les mesures que a tal efecte preveu la Llei 26/2010, de 3 d'agost, de règim jurídic i de procediment de les administracions públiques de Catalunya. I, d'altra banda, mitjançant l'establiment de noves regles de governança i de reordenació de les competències entre els òrgans de govern de la fundació i els càrrecs executius.

Amb tot plegat es pretén rebaixar l'excés regulacionista actualment existent, en tant que suposa un fre a la constitució de les noves entitats, així com minvar l'intervencionisme administratiu, per tal de dotar-les de major agilitat i autonomia de gestió, com a eines adreçades a incrementar l'eficàcia i l'eficiència en el seu funcionament i actuació *ad intra* i *ad extra*.

En efecte, el rol de les fundacions com a agents de foment de l'emprenedorisme i el seu potencial com a actors de desenvolupament socioeconòmic han estat reconeguts per diferents òrgans de la Unió Europea, i en particular pel Parlament, que ha instat la Unió i els seus estats membres a tenir en compte les empreses d'economia social –i les fundacions en són un bon exponent– en les futures polítiques d'ocupació. I tot això a l'empara d'estudis que han posat en relleu l'important paper de les empreses d'economia social com a agents d'intervenció econòmica en el mercat, mitjançant la producció de béns i serveis i, per tant, com a promotores de creixement econòmic i de foment de la competitivitat en d'altres branques de l'activitat econòmica.

En un context de forta crisi econòmica com l'actual, la modificació legal proposada pretén precisament aprofitar aquest actiu, tot donant-li un major protagonisme, en tant que suma i és compatible amb les iniciatives que provenen de l'àmbit de negoci exercit sota paràmetres estrictament mercantils, alhora que, en tractar-se d'activitats d'economia social que s'exerceixen sense ànim de lucre i en pro de l'interès general, social i econòmic, cal reconèixer-les també com a col·laboradores naturals de les polítiques públiques adreçades a les mateixes finalitats i, per tant, fomentar-les empenent aquells

canvis normatius que siguin necessaris per tal de fer-ho possible.

Ara bé, aquesta agilitat de què es pretén dotar les fundacions a través de la modificació legal que avui els presento, junt amb l'increment de la seva autonomia de gestió, en cap cas no suposa una minva de les adequades garanties que s'exerceixen a través del protectorat de la Generalitat. En efecte, la modificació projectada no desnaturalitza el rol de l'esmentat òrgan com a fiscalitzador dels comptes de les entitats i com l'encarregat de vetllar pel correcte desenvolupament de les activitats socials de les fundacions. En primer lloc, perquè la modificació legal proposada no enerva la garantia que deriva de la necessitat de sol·licitar autorització prèvia, atès que els fundadors sempre es poden reservar aquest dret. I en segon lloc, perquè l'agilitat que suposa vincular determinats actes a declaració responsable no suposa renunciar a la verificació necessària i obligada de la conformitat de les dades que s'hi contenen, tasca aquesta que, com no pot ser d'altra manera, exercirà el protectorat amb el rigor i cura que el caracteritzen, ateses les altes responsabilitats que legalment té encomanades.

Els títols competencials sobre els quals se sustenta la modificació legislativa proposada són els mateixos que varen donar lloc a la seva promulgació: amb caràcter preliminar, l'article 129 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, d'acord amb el qual correspon a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de dret civil, i pel que fa a l'àmbit material específic de les fundacions, la competència exclusiva que també ostenta la Generalitat a l'empara de l'article 118.2 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya per regular el règim jurídic de les que exerceixen majoritàriament la seva activitat a Catalunya.

Pel que fa al cas concret de la modificació plantejada, afegir també la que deriva dels articles 113 i 189 de l'Estatut d'autonomia, que atribueixen a la Generalitat l'aplicació i execució de la normativa de la Unió Europea quan afectin l'àmbit de les seves competències. Sobre aquesta darrera, cal destacar que, si bé el règim jurídic de les associacions fou adequat a l'esmentada directiva mitjançant els preceptes continguts en el Decret legislatiu 3/2010, de 5 d'octubre, no succeïa així en el cas de les fundacions. És per aquest motiu que procedeix adequar llur règim jurídic sota el principi d'intervenció mínima establert a la Llei 26/2010, de 3 d'agost, de règim jurídic i de procediment de les administracions públiques de Catalunya. I és en aquest sentit i context que la modificació plantejada ha comportat un exercici previ de valoració i ponderació dels supòsits que els règims d'autorització prèvia previstos a la llei que es pretén modificar responien als paràmetres fixats per la directiva, és a dir, trobar-se justificats per raó imperiosa d'interès general i, en aquest cas, valorar-ne la proporcionalitat i la no-discriminació per, finalment, determinar quina era la millor mesura de simplificació administrativa que esqueia aplicar.

Vull tornar a insistir que la substitució de l'autorització prèvia per la declaració responsable, en els casos en què així s'ha previst en el projecte, no obsta la facultat al fundador de reservar-se el dret a vincular tots o alguns

actes al règim d'autorització prèvia excoent-ne expressament la declaració responsable.

En allò que afecta la racionalització administrativa, igualment, s'han analitzat quins dels actuals actes i tràmits continguts a la llei vigent resulten innecessaris des de la perspectiva de les finalitats preteses, en el sentit que suposen càrregues que dificulten el govern i la gestió de l'entitat, sense portar superior garanties ni valor afegit, i que, per tant, es poden suprimir.

Finalment, en l'àmbit de la governança interna de les entitats i de la seva tutela administrativa, també s'han emprès mesures per reordenar-les i reforçar-les en allò que és estrictament necessari. Quant a les primeres, i per tal de desdibuixar l'excés paper gerencialista de l'actual llei, la modificació plantejada rau en el màxim òrgan de govern de l'entitat, facultats que com a tal li corresponen. Quant a les segones, s'atorguen al protectorat facultats d'inspecció i tutela d'operacions que l'actual llei no contemplava, com d'aquelles altres que resulten del nou règim de declaració responsable, als efectes de poder verificar-ne l'autenticitat.

Vull fer palès que la present modificació legal proposada ha seguit escrupolosament el procediment i tramitació legalment establerts, prèviament a la tramitació parlamentària. És per això que s'ha sotmès a un ampli tràmit d'audiència i informació pública, fet que ha comportat que s'hagin recollit diverses alegacions que milloren l'assoliment de les finalitats preteses, com també la sistemàtica i la tècnica normativa esmerçades.

Afegir igualment que aquesta proposta de modificació no comporta impacte pressupostari per a l'Administració de la Generalitat, ni tampoc noves càrregues ni obligacions econòmiques per als destinataris de la norma.

La modificació legal que s'està plantejant conté una exposició de motius, dinou articles que modifiquen, suprimeixen i reenumeren diversos preceptes del llibre tercer del Codi civil de Catalunya i una disposició transitòria. Vull destacar diferents aspectes de l'articulat.

Pel que fa a l'article primer, permet que el càrrec de secretari de l'òrgan col·legiat pugui exercir-lo una persona que no en sigui membre. Aquest secretari no patirà intervenció amb veu, però sense vot, i té encomanada la missió d'advertir sobre la legalitat dels acords que es pretenen adoptar.

Pel que fa a l'article 5, relatiu a la dotació inicial i increments de la dotació, en el sentit de rebaixar-ne la quantia, que passa de seixanta mil a trenta mil euros, la finalitat no és altra que la de facilitar la constitució de fundacions de durada indefinida i evitar la fugida d'aquestes cap al Registre de fundacions de l'Estat.

L'objectiu de l'article 6 rau a afavorir la constitució de noves fundacions a través de l'atorgament de facilitats en matèria de capital, ja que fa referència a la dotació successiva i al desemborsament inicial, de manera que aquest es rebaixa del 50 al 25 per cent, i s'allarga el termini per efectuar-lo, que passa de quatre a cinc anys.

Per tal de facilitar-ne la constitució a través d'una exigència econòmica inferior, s'ha rebaixat també l'apor-

tació dinerària inicial, que passa de trenta mil a quinze mil euros, fet que recull l'article 8.

Pel que fa a la gratuïtat dels càrrecs, s'enerva l'actual incompatibilitat que es conté a la llei vigent entre el càrrec de patró i l'exercici de funcions directives retribuïdes en el si de l'entitat, quan aquesta té més de vint-i-cinc treballadors i un volum d'ingressos anuals superior a 3 milions d'euros o uns actius superiors als 6 milions d'euros.

La finalitat perseguida amb l'esmentada modificació és posar en valor, en tant que actiu per a la fundació, l'expertesa dels patrons. L'experiència ha palesat que l'estructura organitzativa i el funcionament de determinades fundacions es regeixen i nodreixen a bastament del coneixement expert dels patrons, fet que pot redundar en benefici de la gestió ordinària si se'ls permet participar-hi.

Ara bé, als efectes de garantir que no es produiran situacions de conflicte d'interessos, s'estableix un mecanisme de comunicació al protectorat per la via de la declaració responsable, en substitució de l'autorització prèvia d'aquell. Aquests fets vénen recollits a l'article 10.

És cert que els canvis proposats amb aquesta modificació són pocs, però significatius, transcendents i adreçats a fomentar el moviment fundacional i a adequar-ne el règim a la directiva de serveis del mercat interior, que pretén liberalitzar l'economia i afavorir la competència mitjançant la introducció de noves fórmules de simplificació dels procediments administratius.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, honorable consellera.

Proposició de llei

del protectorat respecte de les fundacions
i associacions d'utilitat pública
(debat de totalitat) (tram. 202-00014/09)

A continuació, en nom del Grup Parlamentari Socialista, per presentar la proposició de llei té la paraula la il·lustríssima senyora Agnès Pardell.

(Pausa.)

Agnès Pardell Veà

Gràcies, presidenta. Honorable consellera, honorable vicepresidenta, iniciem aquest debat a la totalitat de la Proposició de llei del protectorat amb una obligada referència a la vuitena legislatura. El Govern de la Generalitat, en la passada legislatura, ja va enviar al Parlament un projecte de llei del protectorat, i va tenir-se el debat de totalitat el dia 26 de maig de 2010. No es va presentar cap esmena a la totalitat, i el projecte va decaure sense poder substanciar-se les compareixences aprovades. Fins aquí el recordatori.

El grup parlamentari va presentar de nou, el passat mes de febrer, la mateixa proposició de llei. I quina va

ser la nostra sorpresa en trobar-nos amb una esmena a la totalitat presentada pel Grup de Convergència, quan no l'havia presentat al mateix projecte en la legislatura anterior. Finalment, el passat 24 d'octubre, el Grup de Convergència i Unió la va retirar, i, per tant, el nostre agraïment al respecte.

La modificació de la Llei del llibre tercer que avui tractem –i de la qual hem escoltat amb molta atenció la presentació per part de l'honorable consellera– anirà, doncs, acompanyada del debat i corresponent tramitació d'aquesta Llei del protectorat.

La subjecció de les fundacions a modalitats de supervisió pública és consubstancial al seu règim jurídic. Aquesta supervisió té lloc aquí a Catalunya a través de la figura del protectorat. La subjecció, doncs, és deguda també al fet que hi ha un article, una disposició transitòria concretament, en la Llei del llibre tercer que obliga a la regulació del protectorat.

I també hem de recordar que en la Resolució 759 de la vuitena legislatura, publicada en el diari de sessions de 30 de juliol del 2010, per la qual s'aprovà el Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre les Irregularitats Detectades en la Gestió del Palau de la Música, el punt 6.1.6 d'aquesta resolució diu: «El Parlament recomana aprovar, en el termini més breu possible, la Llei del protectorat de la Generalitat per a les fundacions, incorporant-hi les funcions i els mecanismes de control establerts pels projectes de llei actualment en tràmit al Parlament.» Així, doncs, avui donem compliment a aquest resolució, n'iniciem el tràmit.

No hi ha dubte que cal regular les funcions del protectorat, que són la garantia del bon funcionament de les fundacions, i que aquestes compleixin amb les finalitats que tenen previstes en els seus estatuts. No ens agradaria pensar, no pensem, honorable consellera, que la reforma del llibre tercer amaga altres finalitats de les explicades, ni una actitud de màniga ampla envers les fundacions, fet que la història recent de Catalunya ens demostra que no pot ser així. No es pot produir un segon cas Palau.

El nostre grup parlamentari ha presentat la proposició de llei des del convenciment de la necessitat del control de les fundacions. El model actual, derivat de la Llei 4, aposta per una concentració del món fundacional, evitant l'atomització que es pot produir i evitant, així també, que no hi hagi una solidesa en aquestes fundacions. El nostre grup parlamentari considera que les fundacions han de ser sòlides, han de respondre a les finalitats fundacionals i han de ser transparents i àgils també pel que fa a la seva gestió.

Se'ns ha acusat –se'ns ha acusat, i així es va fer quan vam presentar aquest mateix projecte de llei en l'anterior legislatura– d'un excés d'intervencionisme pel que fa a la regulació de les funcions del protectorat, i fins i tot també se'ns va acusar de l'excés quant al règim sancionador que contenia i que, evidentment, continua contenint aquest projecte de llei.

Nosaltres en discrepem. No és que ens malficiem ni dubtem de la bona fe ni de la presumpció d'innocència, diríem, o de bon funcionament, eh?, que tenen les

fundacions. No –no, no. Entenem que el control previst té una altra finalitat, que és la finalitat garantista: el fet que hi hagi unes fundacions que tinguin responsabilitats en el cas que no puguin garantir el seu bon funcionament.

No dubtem que aquí a Catalunya l'expressió del fenomen col·lectiu estigui molt estesa; que, per tant, hi hagi moltes fundacions i associacions, i que en molts casos és gràcies precisament al voluntarisme dels seus socis que aquestes funcionen. I, per tant, els hem d'agrair i els hem de reconèixer aquesta funció.

El que diem ens situa en el que seria la necessitat de la justificació de la presentació de la proposició de llei. Ho repetim, aquesta llei és obligada, encara que no vulguem, perquè així està establert en la disposició transitòria quarta de la Llei del llibre tercer.

Si ara entrem ja en el seu contingut, resulta que el Grup Parlamentari Socialista presenta aquesta proposició en considerar, primer, que cal continuar amb el desplegament de l'Estatut d'autonomia, i concretament de l'article 118 del nostre Estatut, que atribueix a la Generalitat la competència sobre el règim jurídic de les fundacions que compleixin les seves funcions majoritàriament a Catalunya. Correspon a aquest Parlament, doncs, establir les funcions del protectorat i que aquest disposi dels instruments per tal d'actuar i per a garantir que una fundació compleixi amb les finalitats establertes en els seus estatuts i que les dotacions econòmiques de què disposi s'apliquin a la finalitat prevista. Els instruments que es preveuen en aquesta llei el que pretenen és protegir –controlar, però també protegir– les fundacions. No hem d'oblidar que hi ha un interès general que cal preservar.

Al Grup Parlamentari Socialista el que li interessa és destacar dos tipus de funcions del protectorat: una primera, que fa referència al que és la funció d'assessorament, i una segona, que fa referència al que és la supervisió, i dins de la supervisió incloem el control. I entre aquestes funcions el que cal és analitzar la viabilitat econòmica de les fundacions, l'adequació de la dotació inicial i la seva idoneïtat al compliment de les finalitats fundacionals. La publicitat, per exemple, dels balanços socials, etcètera.

I també que per primera vegada es contempli un règim sancionador. Precisament aquest règim sancionador serà el que es constituirà amb garantia del seu bon funcionament. Aquelles fundacions que compleixin res tenen a tèmer. Són els incompliments els que s'han de sancionar. I que a alguna persona o alguna fundació li preocupi el règim sancionador, doncs, veritablement no ho entenem.

Quan parlen d'excés d'intervencionisme..., nosaltres hem analitzat els supòsits d'inspecció que presentem, i entre ells hi ha no presentar el comptes anuals durant almenys dos anys; fer operacions subjectes a autorització prèvia sense haver-la demanat; no respondre als requeriments del protectorat; mantenir una activitat continuada; no destinar el percentatge establert per llei al compliment de les finalitats fundacionals; destinar recursos a despeses no relacionades amb l'objecte fundacional o desproporcionades pel que fa al seu vo-

lum d'ingressos. I ens preguntem: es pot estar en desacord amb aquestes funcions del protectorat?

Aquesta llei el que en definitiva pretén és garantir el compliment de la voluntat fundacional i el bon ús dels recursos, tant de les subvencions públiques que puguin rebre, com de les donacions o de les aportacions ciutadanes; que existeixi una transparència pel que fa als seus comptes i el seu funcionament; que es distribueixin els càrrecs per evitar la seva acumulació; que es fomenti l'elaboració de balanços socials com una eina adient, perquè la ciutadania pugui conèixer si la fundació s'adequa o no a les finalitats que la van originar, i, finalment, que hi hagi un règim sancionador que sigui la tanca que garanteixi i protegeixi la fundació.

Catalunya creiem que no es pot permetre cap cas de corrupció al voltant de les fundacions. El nostre país espera dels seus governants i dels seus parlamentaris responsabilitat i valentia; valentia per afrontar les reformes necessàries per no tornar a viure moments de difícil explicació i comprensió.

Catalunya vol que el seu món fundacional sigui fort i capaç de generar riquesa per al país. No hem d'oblidar, i així ho ha posat de manifest l'honorable consellera en presentar la modificació de la llei, que formen part del nostre teixit econòmic, efectivament. I aquest teixit econòmic el que també exigeix és una garantia de bon funcionament. A través d'aquesta llei introduïm, en definitiva, criteris de bona governança, garanties de bona gestió dels recursos econòmics de què disposen les fundacions, i, per tant, entenem que és una llei necessària i oportuna.

Dit això, ja, per finalitzar, voldria agrair de nou al Grup Parlamentari de Convergència i Unió que hagi retirat la seva esmena a la totalitat per tal de facilitar la tramitació d'aquesta proposició de llei, i fem una crida a tots els grups parlamentaris a presentar les esmenes que considerin adients per tal de millorar aquests aspectes que siguin millorable. I estic segura que coincidirem amb tots ells en aquesta tasca.

Dit això, i en els cinc minuts que em resten d'intervenció, voldria fer el posicionament del nostre grup parlamentari pel que fa a la modificació de la Llei 4/2008 que ha presentat l'honorable consellera.

El Grup Parlamentari Socialista vol expressar, certament, una sorpresa davant la proposta de modificació. Ja la vam expressar en el moment en què se'ns va avançar que es faria aquesta modificació. Tot i que compartim la necessitat d'incentivar la constitució de noves fundacions, d'agilitar el seu procediment, les seves tasques, la seva, diguéssim, gestió... Ara bé, ens preguntem si la regulació que conté aquesta modificació va en aquesta línia d'incentivar o no. I aquesta pregunta no ens la fem nosaltres, se la fa també el Consell de Treball, Econòmic i Social. Perquè hem analitzat el dictamen d'aquest consell, del passat 27 de juliol, i assenyalava que els arguments exposats en el preàmbul no tenen una correlació directa amb els objectius d'incentivar la creació de fundacions. Per tant, ens preguntem l'oportunitat d'aquesta llei, i si no hi ha hagut certa precipitació en la presentació d'aquesta, tot i que en-

tenc les raons, ho repeteixo, que han portat a la consellera a presentar-la.

Per al nostre grup parlamentari aquesta és una mostra..., ho pot constituir, i no voldríem pensar-ho, eh? –no voldríem pensar-ho–, que és una mostra d'esborrar els avenços de regulació i control de les fundacions dutes a terme en l'anterior legislatura a través de la Llei 4/2008, de la llei del llibre tercer. Perquè és una modificació que sembla senzilla, de pocs articles, però jo crec que és de fort contingut: es possibilita que la persona que ocupa el càrrec de secretari no sigui membre de l'òrgan col·legiat, se suprimeix la definició de fundacions del sector públic de l'Administració, es modifica la dotació necessària per constituir fundacions de durada indefinida i es proposa, com ja s'ha dit, rebaixar el capital fundacional.

Veritablement, aquí ens trobem amb un perill: el perill és que, des d'ara, ens poguéssim trobar amb fundacions infradotades i financerament inviables. Però, bé, aquestes no són les úniques modificacions, n'hi ha d'altres en les quals també tenim, certament, dubtes, eh?, dubtes per dir-ho d'alguna manera. Per exemple, el cas de la supressió de la incompatibilitat entre el càrrec de patró i la possibilitat de prestar serveis de tipus directius a la fundació, i, fins i tot, que es pugui establir una relació de caràcter laboral o professional entre un patró i la fundació.

En aquest sentit, el nostre grup parlamentari va fer una aposta molt seriosa en la Llei 4/2008, de professionalització de la gestió, ja que no hem d'oblidar que, en molts casos, les fundacions estan actuant com a empreses, i, per tant, no podem obviar aquest aspecte, i que es requereix certa professionalització en la seva gestió. En aquesta direcció, la llei actual obliga les fundacions d'una certa dimensió, no a totes, mesurar el nombre de treballadors, valor dels actius o volum anual dels ingressos a separar el que és el govern de la seva gestió ordinària. Nosaltres creiem que aquest és un plantejament que ha de mantenir-se –ha de mantenir-se– per tal que no hi hagi confusió en el que seria el patró i el director, per dir-ho en termes simples.

Una altra modificació que considerem que també és discutible, és suprimir l'autorització del protectorat a què s'ha fet referència en base a, o argumentant, l'existència de la llei, eh?, de règim jurídic, el procediment administratiu. Nosaltres considerem que s'ha de continuar mantenint aquesta autorització prèvia del protectorat, i que no sigui substituïda per la declaració responsable. I en aquest mateix sentit, també es va pronunciar, precisament, el dictamen del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya. Bé. Aquesta és una qüestió que jo crec que pot ser debatuda i arribar a acords en el si de la ponència.

Vaig acabant. Arribats en aquest punt, el Grup Parlamentari Socialista també vol recordar la Resolució 759, de la vuitena legislatura, per la qual s'aprovà el Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre irregularitats detectades en el cas Palau, perquè en el punt 6.1.5 d'aquell dictamen es diu: «El Parlament recomana establir mecanismes de control efectius pel que fa al compliment del règim de responsabilitats personals,

condicions d'exercici i conflicte d'interessos establerts pel llibre tercer del Codi civil de Catalunya per a les persones que formen part dels òrgans directors de les diverses entitats públiques.»

Jo penso que s'ha de donar compliment en aquesta resolució. I, per tant, entenc que les modificacions proposades pel Govern, no només tenen un caràcter tècnic, tenen un caràcter polític, ja que afecten el model de fundacions que volem per al nostre país. L'elecció està en si volem fundacions potents, amb grans possibilitats econòmiques i d'infraestructura –model de l'actual Llei 4/2008–, o una atomització de fundacions que es confonen amb associacions, amb capitals petits, amb menys capacitat d'obrar i que a l'Administració pública li sigui realment difícil d'exercir un control.

En aquest punt, li he de dir que no podem esborrar de la nostra memòria el que pot succeir quan es produeix una concentració de poders en poques persones, i quan es pot produir una confusió entre la condició de patró i, alhora, mantenir un càrrec de gestió a la mateixa fundació, i el perill que suposa la possible utilització de la fundació per a finalitats alienes a aquesta.

Per tant, jo crec que aquí, nosaltres hem de continuar, des de la responsabilitat, apostant per la professionalització en la gestió, especialment de les grans fundacions. Tema aquest que és obert, i, per tant, també en podem parlar durant la tramitació de la llei i en els treballs de ponència.

Quin és el posicionament, ja, per acabar, del nostre grup parlamentari pel que fa a les esmenes a la totalitat presentades?

Bé. Jo els he de dir que en la regulació en paral·lel de les dues lleis, la retirada de l'esmena a la totalitat per part de Convergència i Unió en la Llei del protectorat, ens fa posicionar a favor de l'abstenció en la votació de les esmenes a la totalitat presentades, sens perjudici, que ja ho he anunciat, i els anuncio des d'ara, que nosaltres presentarem les esmenes que considerem convenients per tal de mantenir el màxim possible la regulació actual que té la Llei 4/2008, pel que fa a associacions.

Res més, i gràcies.

La presidenta

Tot seguit, per a la defensa de l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable consellera, senyores i senyors diputats, hem presentat aquesta esmena a la totalitat perquè creiem que el Govern en presentar el projecte no ha complert el compromís que va adquirir la consellera en la compareixença en el programa de legislatura quan ens va parlar de millores tècniques, de simplificació en alguns aspectes, però de manteniment dels aspectes principals del que és un corpus jurídic, prou important a Catalunya i prou

sòlid, com és el Codi civil de Catalunya, que mereix un cert respecte institucional.

La reforma que se'n proposa, al nostre entendre, introdueix reformes substancials a les quals després em referiré, però, sobretot, crea, contribueix a quelcom molt indesitjable, per part de tots els operadors jurídics: la inseguretat jurídica del marc regulador. És a dir, el que deia fa poc en un acte en el Col·legi de Notaris un professional del dret: «Ja he dit al despatx que no cal que comprin la nova edició, perquè com que total d'aquí a quinze dies canviarà, ja no val la pena ni tenir els llibres de la legislació catalana.»

Creiem que cal tenir un respecte per l'esforç de codificació que s'ha fet en aquest país en matèria de dret civil, especialment quan hem aprovat normes com aquesta fa just tres anys per unanimitat, per consens unànime, i després d'haver discutit i valorat tots aquests aspectes a què feia referència la consellera.

També perquè en l'àmbit del llibre tercer hi havia una àmplia coincidència en totes les forces polítiques que calia, primer, tenir experiència de funcionament, de com funcionaria el llibre tercer, i, sobretot, calia veure com funcionava el protectorat. I el compromís era: llei del protectorat primer, experiència durant dos, tres anys, veure com funciona el protectorat, i, a partir d'aquí, en tot cas, fer les adaptacions oportunes.

Aprofito per dir: modificacions puntuals, millores tècniques, coordinació d'articulat, alguna simplificació que s'hagi posat en evidència..., nosaltres hi volem contribuir, i ho farem. Però creiem que la magnitud del projecte que se'n presenta atempta i va contra el que són principis consensuats. I em referiré, per tant, a la justificació a l'esmena a la totalitat, alhora que ja anuncio que, per coherència amb el que he dit, no hi ha esmena a la totalitat, perdó, al Projecte de llei del protectorat, però sí que hem de manifestar l'estranyesa que no hagi estat el mateix Govern qui hagi pres la iniciativa d'haver presentat aquest projecte abans de la modificació del llibre tercer, amb l'any que ja portem de legislatura.

Primera qüestió per justificar el nostre vot a la totalitat, que quedi clar: la importància del fet fundacional a Catalunya, singular del nostre país, la potència de l'estructura de fundacions que tenim, la cobertura que fan de tots els àmbits d'interessos generals, culturals, educatius, formatius..., tot, esportius, etcètera. Per tant, tenim ja una estructura molt sòlida de fundacions, i molt creïble, amb algunes excepcions, que després comentarem. Per tant, no té cap sentit voler, ara, tornar a introduir un marc fundacional de petites fundacions absolutament inviables.

Si estiguéssim en un moment d'arrancada del procés democràtic, de societat civil feble, tindria sentit «permetem que creixin mil flors», però és que ja tenim prou estructura perquè tot aquell que tingui una voluntat de servei públic, de destinar una part del patrimoni a una finalitat lloable d'interès social, pot trobar la fundació que vulgui, pot constituir un fons específic en aquesta fundació destinat a aquesta finalitat, i no té cap sentit crear fundacions amb trenta mil euros, quan, no oblidem que la fundació el que busca, com

diu molt bé la llei i sempre ha sigut, són béns fructífers. Per tant, la fundació ha de viure del producte de la seva aportació. No és fer bé fungible, és bé fructífer.

Quina activitat fundacional, quina finalitat d'interès públic es pot obtenir amb un rendiment de 1.200 euros l'any, sent optimistes, si posem trenta mil euros al 4 per cent? Què es pot aconseguir? Després, des d'un punt de vista d'eficiència i eficàcia, que també és molt important assenyalar, ens gastarem més diners amb escriptures constitutives, amb tramitació burocràtica, gastarem diners públics per a unes fundacions que no tenen gaire viabilitat, o les fundacions temporals per quinze mil euros...; tampoc no té cap sentit que, en aquest moment, es puguin fer aportacions d'aquesta mena.

Senyora consellera, creiem que aquí darrere hi ha un error, que és fomentar la política del subsidi i de la subvenció d'aquelles fundacions que es creen amb un mínim capital per satisfer un desig, molt honorable, molt respectable, però poc viable, de terminades persones, que, en lloc de voler contribuir al que ja s'està fent en tota l'estructura fundacional del país, volen tenir la seva petita, el seu petit patrimoni fundacional per, a continuació, passar la mà a les administracions públiques a demanar subvencions per a aquella finalitat. Això no és modern, això no simplifica, això no agilitza; això dispersa esforços en les alternatives per assolir finalitats d'interès social.

I, en definitiva, és contradictori també el fet, com està en la mateixa modificació que vostès proposen, que quan es parla de la necessitat dels informes previs es parli d'«a partir de seixanta mil euros». S'han descuidat de canviar-ho, això. És a dir, podem arribar a la situació que una fundació creada amb trenta mil euros pugui fer fungibles, perquè, en definitiva, si la fundació l'han creat amb béns mobles tipus accions, participacions, bons, que tenen caràcter jurídic de béns mobles, es poden polir literalment els trenta mil euros sense necessitat ni tan sols de declaració responsable, perquè només es demana a partir de seixanta mil, aquí sí que es manté el nivell dels seixanta mil, perquè ja es veu que una disponibilitat inferior és molt poc important.

També ens preocupa molt, i és el segon motiu de disconformitat i pel qual presentem l'esmena a la totalitat, la supressió de l'obligació de distinció entre responsabilitat de govern i responsabilitat de gestió, atenció!, en fundacions, com ja s'ha dit, de més de vint-i-cinc treballadors, de dotació superior a 6 milions d'euros i d'ingressos superiors a 3 milions. En aquests casos, com s'ha assenyalat abans, i per l'experiència que ha passat, que hem passat en aquest país, el risc que això es converteixi en encobriment de determinades activitats econòmiques o altres és molt gran. I la professionalització, diria, d'uns i dels altres..., és dir, d'uns patrons molt responsables, molt ben preparats, molt ben formats, però independents i no vinculats per la gestió diària, per les inevitables dificultats, confusions, problemes, conflictes que tot gestor administratiu en una empresa de vint-i-cinc treballadors i que mogui ingressos de 3 milions l'any pot tenir.

Per tant, aquest és un retrocés important. O el fet que els patrons puguin exercir càrrec professional sense justificació ni control del protectorat amb retribucions de

fins a 160.000 euros. Vol dir que hi poden haver persones cobrant cinc mil euros mensuals en una fundació de què alhora són patrons i alhora són treballadors sense sotmetre's a cap justificació ni control, i quan l'han de fer, què hi pintarà un informe sobre que la contractació és beneficiosa per a la fundació i respon a criteris de mercat laboral i professional. Això i res és el mateix.

Tercer element que ens preocupa: el conflicte d'interessos en el tema de l'autocontractació. Molt important. Què ajuda a la simplificació administrativa, què ajuda a potenciar el fet fundacional, el fet que traiguem el requisit que no es puguin realitzar operacions per part dels mateixos patrons de compravenda, d'alienació, amb la pròpia fundació..., cosa que actualment no poden subscriure amb la fundació sense autorització prèvia del protectorat, contractes de compravenda, arrendaments de béns mobles o immobles, préstec de diners, etcètera, i que això ara es suprimeixi, i els patrons ho puguin fer només acreditant la necessitat d'aquesta contractació i la prevalença dels interessos de la fundació sobre els particulars de la persona que autocontracta –de veritat ens podem creure això?–, abans de dur a terme l'operació.

I és que això s'agreuja si afegim que es vol modificar l'article –s'introdueix un nou apartat– en què s'admeten excepcions al deure de reinversió del producte obtingut de la venda dels béns de la fundació amb finalitats pròpies de la fundació. Ja hem tancat el cercle: un patró pot comprar, pot vendre, alienar patrimoni de la fundació i, a més, al damunt, no està obligada la fundació a destinar el producte a les finalitats pròpies de la fundació, si es considera que hi han altres motius, sense dir-ne el què ni el com.

Senyora consellera, senyors de Convergència i Unió, què té a veure això amb la simplificació, amb l'agilització i amb potenciar el fet fundacional, el fet que es pugui alienar patrimoni d'una fundació i no s'hagi de reinvertir en les finalitats pròpies?

O, en fi, encara més greu, que se suprimeixi tot l'article que és relatiu als aspectes de la responsabilitat dels patrons per danys i perjudicis que causin a la fundació. Els ha caigut l'article pel camí! Han aprofitat per posar-hi la regulació de la declaració responsable... I jo ho he buscat i aquest article no ha corregut la numeració; simplement desapareix, ho repeteixo, tota la responsabilitat dels patrons per danys que causin a la fundació per incompliment de la llei o dels estatuts o per omissions negligents en l'exercici de llurs funcions. Es veu que això no és important que existeixi.

O que se suprimeixi, en fi, l'article que obliga les fundacions que apliquin almenys el 70 per cent de les rendes dels seus ingressos a obtenir les finalitats fundacionals i que la resta s'hagi d'aplicar al compliment diferit d'aquestes finalitats o a increment dels fons propis.

Fixi's que tots els elements que estic assenyalant només van a una cosa: a enterbolir, a fer opac l'aspecte econòmic de les fundacions. Enlloc he vist foment de l'interès públic, més inversió en les finalitats socials, més control o més transparència; no hi ha transparència, no hi ha responsabilitat dels patrons si ho fan malament.

I anem, encara que sigui dels últims aspectes, a la desaparició total dels controls d'autorització prèvia per part del protectorat. Vostè diuen que això és per afavorir, per agilitar, etcètera; és a dir, substituir tots aquells aspectes que requereixen autorització prèvia.

Primer, destaquem el risc que hi ha per al patrimoni dotacional de la fundació i per a l'assoliment de les finalitats fundacionals si aquest control no s'estableix en determinades operacions. Però encara li dic una cosa més, que segurament els ha passat per alt, i és que hi ha un risc per a la seguretat jurídica fins i tot dels adquirents. Perquè quina és la conseqüència que una vegada feta una operació d'alienació de béns mobles o immobles, especialment immobles..., en què es diu que quan s'hagi fet aquesta venda, amb una simple declaració responsable i un informe previ de part, s'ha de procurar que s'inscriui immediatament al Registre de la Propietat, que com vostè sap, vol dir que és un acte que ja és constitutiu, ja s'ha produït la transmissió? Ah!, si després, dos mesos, tres mesos després, veiem que aquesta operació s'ha fet malament, la conseqüència serà la invalidesa, la invalidesa legal.

És a dir, quina seguretat jurídica té l'adquirent d'un bé d'una fundació que no hagi passat pel control previ si dos mesos, tres mesos, cinc mesos després d'estar inscrit al registre una direcció general, un protectorat en aquest cas, declara que aquella declaració responsable no es va fer bé i per tant l'operació resulta invàlida? Vostè sap el que representa en termes de seguretat jurídica i econòmica el que ha pogut passar amb aquest bé, on pot estar aquest bé en aquest moment?

És a dir, per simplificar, per ajudar, per agilitar, ho compliquem més, perquè no hi haurà ningú que vulgui fer una operació que no digui: «Primer, vull l'informe favorable del protectorat. Jo no m'arrisco que em feu una declaració responsable i d'aquí a un temps em diguin que no heu mirat pels interessos.» Pensin-s'ho, perquè, a vegades, volent ajudar tant, el que es posen és dificultats.

En definitiva, i per acabar, senyora consellera, creiem que aquest és un bon moment per recordar que a l'hora de legislar sobre fundacions i el seu control per part de l'Administració pública el que s'ha de perseguir és garantir l'interès social, el caràcter veritablement altruista de les fundacions, i evitar la seva utilització fraudulenta per encobrir negocis privats, finançament irregular de partits polítics o actuacions que poden acabar en investigació criminal.

Senyora consellera, senyors de Convergència i Unió, l'actuació legislativa és una mica com l'esposa del cèsar: no sols ha de ser honesta, sinó que també ha de semblar-ho. I les iniciatives legislatives, com qualsevol altra actuació del Govern, no poden defugir el context social i polític en què es produeixen. I avui, en aquest país, abans de tenir una nova llei del protectorat, portar una modificació del llibre tercer que incideix en els aspectes que he referit –opacitat, possibilitat de disponibilitat del patrimoni propi, autocontractació, supressió de la responsabilitat dels patrons, etcètera–, amb el que està caient, quan en aquests moments..., és l'hora de voler que aquest Parlament vulgui avalar amb propostes

com aquestes, operacions que sabem que han perjudicat greument el prestigi del fet fundacional en aquest país. Encara està per resoldre el cas Palau, encara està vigent l'«escandera» d'utilitzar fundacions públiques de prestigi nacional per al finançament dels partits polítics, i concretament de Convergència, i no parlo només del Palau; de Convergència i d'Unió també.

Per tant, no sembla gaire apropiat ni massa autoritat moral i política per venir a plantejar això, que segurament deu tenir finalitats molt bones, i no posem en dubte l'honestetat i l'honorabilitat dels que han redactat la proposta, però han d'entendre en quin context l'estan fent, han d'entendre com es pot llegir aquesta actuació, i ens han d'explicar per què fa tanta por el fet que les actuacions que es fan amb interès públic, per a finalitats socials, estiguin sotmeses a un control que l'únic que vol és garantir l'assoliment d'aquestes finalitats i l'únic que vol és que la gent que fa una activitat fundacional o que dona una donació a aquesta fundació sàpiga que ho està fent per a aquella finalitat i no encobrint altres finalitats.

Per tant, demanem, senyors del Govern, que retirin el projecte. I, si no, demanem a la resta de grups de la cambra que reconsiderin la seva posició respecte a l'esmena a la totalitat i que votin aquesta esmena a la totalitat i, en tot cas, negociem aquelles millores que calguin en els aspectes relatius a la simplificació, a la coordinació normativa, etcètera. Però no obrim un nou front de confrontació ni obrim un front de desconfiança quan el fet fundacional d'aquest país, el 99 per cent del fet fundacional d'aquest país mereix tot el nostre suport i tot el nostre recolzament i no s'ha de veure perjudicat per una mala imatge que el 99 per cent de les fundacions d'aquest país no han creat i que ara es poden veure perjudicades amb una actuació com aquesta.

I, per descomptat, també donarem suport que continuï la tramitació de la Llei del protectorat, que és el que hauríem de fer primer: acabar aquesta llei i després revisar aquesta.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència, l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Molt honorable presidenta, honorable consellera, la raó de la presentació d'aquesta esmena a la totalitat, a diferència de la no presentada respecte a la proposició del Grup Socialista, és que aquest projecte surt de la seva conselleria.

I no ho dic en el sentit, diguem-ne, negatiu de la paraula, sinó ben al contrari. Ja en vam parlar en el seu moment. I ja, en aquest sentit, per no repetir-me, diria el mateix que ha fet el que m'ha precedit en l'ús de la paraula, que el problema de les fundacions a Catalunya, un dels problemes de les fundacions a Catalunya

és el marc regulador, un marc regulador en el qual, no ja cada govern, sinó cada conseller ha volgut posar la seva petja i, en conseqüència, hi ha hagut una contínua reforma legislativa, una contínua reconsideració legislativa, cosa que..., aquells que hem estat en el món de les fundacions estem totalment d'acord amb allò que es va comentar en aquesta sessió que comentava del Col·legi de Notaris: no val la pena, no val la pena fer adaptacions a una llei, perquè, si el termini és suficientment ampli, com per exemple tres anys, abans de tres anys ja n'hi haurà una de nova i per tant amb una sola despesa d'escriptura i d'inscripció en el registre i eventualment d'impostos serà prou per a matar dos pardals d'un sol tret.

Precisament per aquesta situació de desgavell legislatiu, de passar d'un extrem a l'altre, de reformes parcials en les quals al capdavant la Llei de fundacions s'ha convertit en una mena de monstre que no té ni sentit ni funció ni parió, el que era important ara, el que és important ara, encara, és fer una llei de fundacions que pugui ser efectivament aquella per la qual..., la més ampla majoria possible la prengui com a pròpia, no simplement perquè s'adhereixi i remi en les gales d'un altre, sinó que la prengui com a pròpia, i per tant tingui una certa estabilitat; una estabilitat que no és obstacle perquè hi pugui haver reformes parcials en el futur, però que el sector, la societat civil pugui veure les fundacions com a sotmeses a un marc regulador d'una certa estabilitat, a diferència del que ha passat en els darrers trenta-dos anys, o trenta-un anys.

No és així en el projecte que vostè ha presentat. Ha presentat un projecte que venint de vostè..., si vingués d'un altre membre del Govern, doncs, podríem valorar inclús com a positiu, tenint en compte la seva incompetència acreditada, però venint de vostè, venint de la seva conselleria, no, perquè és capaç de fer-ho molt millor.

I com que és capaç de fer-ho molt millor, per aquesta raó hem presentat una esmena a la totalitat, perquè aquí s'uneixen dues coses: una llei o un projecte de llei presentat d'una manera, diguem-ne, com dirien en castellà, en el llenguatge jurídic judicial, *potrosilla*, i, per altra banda, una actitud per part del grup parlamentari que dóna suport al seu Govern en la qual qualsevol cosa que ve del Govern és com si l'hagués dictat l'arcàngel Gabriel en una cova a prop de la Meca, bé, de tal manera que això s'ha de defensar a capa i espasa i que és paraula de Déu revelada de la qual no es pot tocar absolutament res.

Si fos una altra l'actitud, llavors no hauríem presentat una esmena a la totalitat i la votàriem a favor, perquè tindríem una certa esperança que en comissió hi haurien esmenes, aquestes esmenes es discutirien de determinada manera, s'escoltarien, es tindrien en compte, o no, etcètera. Però, clar, quan el Govern el que fa és dictar sures de l'Alcorà i quan el grup parlamentari el que fa és defensar aquestes sures de l'Alcorà amb l'admonició que en el cas contrari resulta que cau la damnació eterna tant en l'altra..., tant en la vida eterna, possible, com en la vida terrenal, doncs, el millor és que aquest projecte de llei torni al Govern a efectes que la seva conselleria sigui capaç de fer allò de què és capaç, que és una bona llei de fundacions, un bon

avantprojecte de llei de fundacions, cosa que aquest no és en absolut.

Per aquesta raó, en sentit contrari, no hem presentat esmena a la totalitat a la presentada pel Grup Socialista per dues raons: per una banda, perquè la seva limitació, la seva referència només al tema del protectorat, superant la darrera reforma en la qual se'n va anar molt la mà de la línia, diguem-ne, de control, de desconfiança i que les fundacions passaven a ser una mena de dependències de l'Administració pública, sense que l'Administració pública hagués posat ni un cèntim per sostenir-les, aquesta mena d'estatalització que es feia de les fundacions o de requisa rectifica en aquesta posició, cosa que ens sembla molt apreciable, i a més –segurament per estar en l'oposició, no perquè tingui una disposició més benèfica d'ànim, però, segurament, per estar en l'oposició–, en canvi, la seva posició en comissions és molt més dialogant i en plenaris que la que té el grup del Govern, que no dic el Govern, sinó el grup que dóna suport al Govern, que, per tant, paraula d'arcàngel Gabriel, paraula de Déu revelada, paraula de Déu que no es toca.

Per aquesta raó, sense entrar en contingut del projecte de llei –sense entrar en el contingut del projecte de llei–, com que vostè és capaç de fer-ho millor, a diferència d'altres companys seus de govern i de bancada que, ja que no ens escolta ningú, no cal, aquí, dir qui són ni quin és el gènere al qual pertanyen, perquè n'hi ha de dos –n'hi ha dels dos–, com que és capaç de fer-ho millor, li demanem que retiri el projecte de llei. Per això votarem una esmena a la totalitat, a efectes de fer un projecte de llei que, efectivament, un avantprojecte de llei que, efectivament, permeti dotar d'estabilitat unes fundacions que fa trenta-un anys que estan sotmeses al caprici legislatiu de cada conseller de Justícia, de cada govern, de cada color, i que molt ens temem que, amb aquesta, tindrà la durada previsible en aquestes matèries: hi haurà un nou conseller de Justícia, sigui del color del partit que ara dóna suport al Govern o sigui d'un altre, i la primera cosa que voldrà fer serà un nou canvi de la reforma que ara es fa.

Per tant, sí que li demanàriem una cosa, si no el retira, ja ho dic, per millorar-ho i per fer un projecte integral que doni estabilitat, i és que doni un termini ampli, doni un termini de tres anys, perquè, així, el seu successor o successora pugui fer un nou projecte, es pugui fer de nou una pròrroga, i, per tant, les sofertes fundacions no hagin d'anar al notari i inscriure's en el registre per aquesta reforma, sinó que ho puguin fer d'una sola tacada per a aquesta i per a la següent.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. *Consellera*, señoras y señores diputados, el Partido Popular de Cataluña no ha presenta-

do enmienda a la totalidad al Proyecto de ley de modificación del libro tercero del Código Civil foral catalán, relativo a las personas jurídicas, que nos propone hoy el Gobierno, porque coincidimos con el Departamento de Justicia en la necesidad de modificar la actual legislación catalana en este ámbito.

Coincidimos en la valoración de la *conselleria* de que la Ley 4/2008, de 24 de abril, aprobada en este Parlament, ha resultado demasiado intervencionista, convirtiendo el funcionamiento de las asociaciones y fundaciones en Cataluña en una actividad excesivamente regulada, fundamentalmente, en los ámbitos del régimen de autorizaciones y de sus limitaciones de actuación.

Es muy posible que esta legislación intervencionista haya podido provocar el que disminuya estos años el número de nuevas fundaciones constituidas en Cataluña. En el año 2008, se registraron en Cataluña 148 nuevas fundaciones frente a las 69 del 2009 o las 59 del 2010.

Pero no es solo eso, la cuestión es que, en general, la responsabilidad del legislador es regular un marco legal suficiente y seguro, pero sin limitar la capacidad de actuación de la iniciativa privada.

El exceso de intervencionismo por parte de la Administración no solo ahoga la vida civil, sino que, además, es una extralimitación en sus competencias y responsabilidades, que acaba siendo un perjuicio para la libertad del ciudadano.

Si el objetivo inicial de la Ley 4/2008, de 24 de abril, era garantizar el mejor funcionamiento de las fundaciones y asociaciones en Cataluña, controlando mejor sus actividades, el caso es que al final el exceso de intervencionismo en la regulación ha conseguido el efecto contrario. Al final, el protectorado catalán ha acabado perdiendo el control sobre algunas fundaciones que todos conocemos que, por su ámbito natural, deberían haberse constituido en Cataluña y se han constituido en otras comunidades autónomas.

Por tanto, compartimos el espíritu que guía la modificación del Gobierno de rebajar las exigencias y dar más libertad de actuación a asociaciones y fundaciones, aunque tenemos que añadir que creemos que el Gobierno de la Generalitat, apoyado por Convergència i Unió, debería haber presentado bastante antes esta modificación que la sociedad catalana viene reclamando, prácticamente, desde la aprobación del libro tercero.

Durante el trámite de debate y ponencia en comisión parlamentaria, el Grupo Popular incorporará o tratará de incorporar determinadas enmiendas que pensamos que ayudarán a conseguir de una manera más eficaz el objetivo que creemos compartido con el Gobierno.

En este ámbito, como punto de partida, hay que tener bien presente que una fundación no es sino un patrimonio privado que, voluntariamente, se pone al servicio de un fin de interés general; su base no es asociativa, sino patrimonial.

En este sentido, hay que reconocer que el libro tercero clarifica y regula con acierto la forma jurídica de de-

terminadas actividades de interés general que pueden querer acometer los ciudadanos: una fundación, si se dispone de la voluntad y del patrimonio, o una asociación, si se dispone de la voluntad pero no se tienen los fondos necesarios.

Este origen de la fundación de patrimonios privados que pretenden servir al interés general es el que legitima la especial posición fiscal de las fundaciones respecto de otras personas jurídicas de base asociativa.

Esta cuestión es importante a la hora de reconocer que una fundación, sin un patrimonio garantizado o que no sirva claramente al interés general, no puede tener acceso a los beneficios que la ley niega a las asociaciones. Por ello, entendemos que la ley debe garantizar que las fundaciones en su origen, gestión y funcionamiento no dejan de responder a estos dos conceptos: patrimonio e interés general, lo contrario sería un agravio comparativo respecto de otras personas jurídicas. Sin embargo, también es evidente que la Administración debe fomentar el que los ciudadanos, de manera voluntaria, colaboren económicamente con el interés general, más allá de los impuestos que todos, obligatoriamente, pagamos, porque esto es un bien para el conjunto de la sociedad.

Por tanto, tenemos que equilibrar dos aspectos. Por una parte, que los requisitos de la ley catalana no resulten excesivos o disuasorios para constituir una fundación, pero, a la vez, que se pueda garantizar este concepto «patrimonio» al servicio de un fin de interés general. En este sentido, entendemos que equiparar los requisitos patrimoniales para constituir una fundación en Cataluña a los parámetros estatales es acertado, pues es un criterio suficiente y homogéneo para todo el país.

En cuanto a otros aspectos regulatorios, hemos de tener en cuenta que las fundaciones son entidades privadas, no son entidades públicas; están sujetas al derecho civil, no al administrativo; por tanto, no se justifica la intervención permanente sobre su gestión, su decisión y su actuación que contiene el actual libro tercero y que sería más propia del control de la actividad pública, entendemos. Por esto, pensamos que la modificación de la ley que propone el Gobierno debe ir más allá, según el tipo de fundación.

En el caso de las fundaciones absolutamente privadas, es decir, aquellas que no reciben fondos públicos o que los reciben de manera testimonial, el control del protectorado debería limitarse a garantizar que se cumple este fin de interés general que dé origen a la fundación. El estilo de gestión debe fijarlo el criterio y la voluntad del fundador, que es quien aporta su patrimonio a la fundación, sin excesivos requisitos administrativos que dificulten, ralenticen o encarezcan la consecución del objetivo de la fundación.

Como dijimos, la ley y la Administración deben fomentar estas iniciativas voluntarias y generosas con el bien común y el interés general.

Otra cuestión son aquellas fundaciones privadas, pero que, fundamentalmente, se nutren de fondos públicos, vía subvenciones, contratos, convenios o cualquier

otra fórmula. En estos casos, creemos que la transparencia y la excelencia en la gestión de los fondos públicos deben garantizarse desde la Administración mediante un control a la gestión de estas fundaciones superior al resto de fundaciones privadas. Creemos que es importante que, en el trámite de enmienda, se acuerden los parámetros para definir estas fundaciones privadas pero muy subvencionadas, así como los mecanismos de control más adecuados. Desde mi grupo, ya estamos trabajando en enmiendas en este sentido.

Y, finalmente, nos preocupa, de la propuesta del Gobierno, la modificación que se propone de suprimir la regulación relativa a las fundaciones públicas, sin que se haya desarrollado la legislación específica para entidades públicas. Creemos que la regulación actual debería mantenerse para evitar el vacío legislativo que tendría lugar.

En relación a la segunda cuestión que hoy nos ocupa, la Proposición de ley del protectorado, que presenta el Grupo Socialista, tenemos que empezar diciendo que acometer esta regulación es necesario, por esto no hemos presentado enmienda a la totalidad, porque es una consecuencia del mandato que establece el libro tercero en su disposición transitoria cuarta, como ya nos han dicho.

Sin embargo, creemos que la regulación del protectorado no puede ser sino una consecuencia de la nueva regulación que resulte de la modificación del libro tercero que, hoy, nos presenta el Gobierno, la modificación que acabe aprobando este Parlamento.

Por tanto, entendemos que en la Ley del protectorado debería de abordarse con posterioridad, un vez clarificado el nuevo marco legal para asociaciones y fundaciones en Cataluña, el criterio contrario al que nos exponía el portavoz de Iniciativa, más teniendo en cuenta que la proposición de ley que plantea el Grupo Socialista presenta el mismo estilo intervencionista que, ahora, estamos intentando corregir en el libro tercero.

El Grupo Popular, por tanto, apoya la tramitación de esta ley, pero ya anunciamos que trataremos de corregir los numerosos defectos que, desde nuestro punto de vista, presenta esta ley, los mismos que hoy estamos intentando corregir con la modificación del libro tercero.

En ese sentido, es ilustrativo señalar que la proposición de ley socialista dedica un artículo, el número 3, a las funciones de asesoramiento y apoyo a las fundaciones por parte del protectorado; otro artículo, el número 4, a las funciones de registro, y el resto de la ley, hasta 34 artículos y 9 o 10 disposiciones adicionales se dedican a desarrollar, exhaustivamente, las funciones de control, intervención y sanción del protectorado a las fundaciones. Por tanto, lo primero que encontramos a faltar en esta ley es un mayor desarrollo de las funciones de apoyo, impulso y asesoramiento a las entidades, que entendemos que no son menos relevantes que las de supervisión y control.

Como ejemplos de este exceso de intervención, podemos señalar el artículo 7.2 que pretende tener un año, prorrogable a medio año más, a una entidad bajo sospecha de inspección. Esto no es más que la constata-

ción, desde nuestro punto de vista, de que tenemos una administración muy lenta que cree que tiene a los ciudadanos a su servicio, en lugar de servir, diligentemente, a los ciudadanos.

O otro artículo, el 8.2, que permite el acceso de los inspectores a domicilios y locales privados. Nosotros creemos que esto solo se puede hacer con autorización judicial, evidentemente.

O el artículo 15, que tipifica las infracciones. En este punto, pensamos que la precisión de la identificación de las sanciones debería de ser materia sujeta a reserva de ley y no de reglamento. El reglamento parece que es un ámbito donde tiene cabida más naturalmente la determinación de la cuantía, de los importes de la sanción.

Todo el articulado, en especial, el régimen de sanciones, deberá adaptarse, además, al concepto definitivo de «declaración responsable» que, posiblemente, surgirá de la modificación del libro tercero que plantea el Gobierno, así como a la limitación o desaparición del régimen actual de autorizaciones del libro tercero.

Nos resulta absolutamente excesiva la propuesta contenida en la ley de que se hagan públicas las sanciones a las fundaciones. Este es un tipo de medida, no sé si es ejemplarizante o disuasoria, que no se aplica hoy ni a los delitos más graves ni a los delincuentes más peligrosos, y se pretende aplicar a las fundaciones.

Igualmente nos resulta excesivo el régimen de sanciones a entidades privadas por retraso en la presentación de las cuentas anuales. Cuando la Sindicatura de Cuentas lleva años denunciando que numerosísimas instituciones públicas, ayuntamientos, consejos comarcales, diputaciones no le presentan las cuentas, se las presenta fuera de plazo o se las presentan incompletas sin que pase nada, sin que se tome ningún tipo de medida sancionadora, pues, nuevamente, vemos que esto es un estilo controlador que le exige más al ciudadano que a la propia Administración, que controla más el dinero del ciudadano que los fondos públicos.

Podemos seguir con el capítulo VII, que regula las nuevas obligaciones para entidades que, de ser procedentes, deberían recogerse en el Código civil y no en la Ley del protectorado, o el capítulo VIII, que impone obligaciones para otras administraciones fuera de Cataluña, por concesión de subvenciones a fundaciones catalanas. Estas obligaciones son una carga burocrática adicional. Y, bueno, entendemos que, con la publicación oficial de esta subvención y la incorporación en la memoria y cuentas deberían de ser suficientes.

En cuanto a las disposiciones adicionales, bueno, no nos parece correcto que se quiera imponer a fundaciones de otras comunidades la obligación de inscribirse en el registro catalán. ¿Qué diríamos si a las fundaciones catalanas en otras comunidades autónomas españolas o el Estado les impusiera desvincularse administrativamente o legalmente de Cataluña?

En fin, resumiendo y acabando, en definitiva, nosotros queremos limitar el intervencionismo y las obligaciones administrativas para que las fundaciones puedan funcionar sin encarecerse su gestión.

Por tanto, apoyamos la tramitación de las dos propuestas, entendiendo que la Ley del protectorado debería vincularse y condicionarse al texto definitivo que resulte de la modificación propuesta del libro tercero; presentaremos enmiendas a la modificación del libro tercero, en la línea de limitar aún más el intervencionismo actual, dando más libertad de actuación a la gestión privada, y expresamos nuestra preocupación por los defectos que detectamos en la propuesta socialista de regulación del protectorado.

Sin embargo, ofrecemos al resto de grupos nuestra leal colaboración, como siempre, porque creemos y confiamos que, desde el trabajo en equipo, el espíritu de consenso y el respeto a los principios básicos enunciados, podremos conseguir la mejor, más ágil y más eficaz regulación tanto para el protectorado como para asociaciones y fundaciones en Cataluña.

Gracias.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Bé, moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable consellera, senyores i senyors diputats, intervenció per fer el posicionament, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, tant del Projecte de Llei de modificació del llibre tercer del Codi civil de Catalunya com de la Proposició sobre el protectorat sobre fundacions i associacions d'utilitat pública de Catalunya. Abans d'entrar en el contingut material de les dues propostes que avui estem debatent, m'agradaria fer una sèrie de consideracions prèvies.

La primera és que el nostre país té una llarga trajectòria, a nivell històric i a nivell social, de molts projectes col·lectius que no s'han vehiculat per la via de l'Administració pública, perquè massa vegades l'Administració pública, l'Estat, no els ha portat a terme, o precisament perquè aquests projectes col·lectius, doncs, anaven en una línia oposada a la que impulsava l'Estat. I, per tant, allò que l'Estat no ha proveït durant molts anys ha estat objecte de projectes col·lectius que s'han expressat de formes molt diverses des del cooperativisme, des de les mútues, els monts de pietat –que després derivarien en les caixes d'estalvi, al cel siguin–, projectes d'educació, projectes en l'àmbit cultural, en l'àmbit de salut, que moltes vegades s'han articulats a través de fundacions. Per tant, tenim una trajectòria al nostre país d'un ric teixit social que expressa aquesta voluntat d'autoorganització de la nostra societat, també al marge d'allò que està predisposat i allò que està previst per l'Administració pública. Això és una riquesa que com a país hem de preservar.

I això ens porta que avui tenim un mapa de fundacions i associacions en el nostre país molt ric, però alhora també molt heterogeni, amb fundacions que s'estan creant, amb fundacions que estan existint des de fa molts i molts anys, i que, per tant, estarfem parlant de

diferents sistemes de funcionament, de possibles vicis de funcionament també diferents. I, per tant, aquesta és la primera consideració: tenir aquest mapa de quina és la realitat fundacional i associativa al nostre país.

Quina ha de ser la normativa òptima per regular aquest sector? Nosaltres creiem, com a criteri general, que tots els controls que s'han d'establir en aquest àmbit han de ser per generar més confiança cap a la societat. És a dir, el control cap a les fundacions no ha de ser perquè es cregui..., o no és, des del nostre punt de vista, perquè es cregui que hi ha una voluntat des de les fundacions d'apropriar-se indegudament dels diners que algú ha posat allà amb alguna altra intenció, sinó que entenem que, com més efectius siguin els controls, més confiança podem donar a la societat perquè participi d'aquests projectes que impulsen aquestes entitats. També han de servir per a una bona administració d'aquestes entitats i per garantir que les finalitats socials amb què van ser creades i per les quals, evidentment, són una fundació i no són una societat mercantil o no són una persona jurídica d'un altre tipus, es mantenen, que es mantenen les finalitats socials.

També hem viscut els darrers anys una sèrie d'experiències que han trasbalsat en certa manera la societat del nostre país i que no són alienes a la regulació que estem debatent avui. El cas Palau potser és el més paradigmàtic: unes entitats amb una finalitat social determinada, en què hi ha hagut un procés d'apropiació, doncs, del patrimoni que hi havien dipositat moltes persones a nivell individual, però també –també– empreses i administracions públiques. Un exemple que és molt paral·lel a la trajectòria de les fundacions: les caixes d'estalvi; la setmana passada coneixíem què ha passat amb cinc directius d'una caixa, de Caixa Penedès, en què es podia parlar d'una apropiació de prop de 25 milions d'euros, que això separa molt de la finalitat social del que es preveu d'una entitat d'aquest tipus, que també tenen una naturalesa molt semblant a la fundacional. O la mala gestió d'algunes mútues.

Evidentment, això són exemples molt petits, que són una excepció en el sector, però que, quan això passa, tothom mira el legislador i diu: «Què hem de fer per retornar la confiança a la societat en aquest sentit?»

Per tant, nosaltres entenem que els controls hi han de ser, però han de ser-hi per generar confiança, per garantir la viabilitat dels projectes, però sobretot sent conscients de l'heterogeneïtat existent en el món fundacional del nostre país. I en aquest sentit venim d'un llibre tercer del Codi civil de Catalunya, aprovat l'any 2008, que reforçava tots aquests mecanismes de confiança, i avui hi ha, doncs, un projecte de llei presentat pel Govern que ens demana que els revisem. En certa manera, perquè des del punt de vista del Govern es sospita que potser va haver-hi un excés de zel a l'hora d'establir tota una sèrie de controls en moltes activitats de les fundacions.

També és veritat que el món fundacional, que és molt heterogeni, i moltes fundacions de caràcter petit i mitjà, que potser comparades amb les grans fundacions del nostre país semblarien molt, molt petites, però que tenen en àmbits sectorials i territorials concrets una in-

cidència molt gran, també ens demanen que revisem aquest procediment, no perquè vulguin omplir-se les butxaques amb els diners de la gent que fa aportacions a les fundacions, sinó perquè volen funcionar millor.

Per tant, creiem que és oportú, que no podem..., podem aprofitar aquesta oportunitat de revisar el règim jurídic de les fundacions del nostre país.

En aquest sentit, en els projectes, en les propostes que avui tenim, creiem que hauria d'haver-hi dos elements..., hi ha dos elements centrals. Un, que fa referència a la viabilitat dels projectes: es canvia la dotació mínima, es redueix, per tirar endavant, doncs, les finalitats fundacionals; entenent que aquest món fundacional és heterogeni, nosaltres creiem, doncs, que pot ser oportú parlar d'aquesta qüestió. I també es canvia el règim de responsabilitats existent: fins ara al règim hi havia un control *ex ante*, és a dir, abans de prendre determinades decisions per part dels òrgans de la fundació es requeria una autorització de l'Administració, i ara es passa a un control *ex post*, és a dir, la responsabilitat, que en el primer cas requeria sobre l'Administració en tant que era la que ho autoritzava..., i això ens portava problemes, perquè aquí sí que hi havia un excés de zel per part de funcionaris de l'Administració que no volen que se'ls posi aquesta responsabilitat sobre les seves espatlles, i, per tant, amb moltes peticions que hi havien de determinar operacions de compra, per exemple, o de venda d'actius a les fundacions, s'optava per una denegació sistemàtica, i això portava problemes. Ara es passa a un control *ex post*, que tampoc deixa coberts tots els flancs possibles que pugui haver-hi, però que, en tot cas, creiem que es pot valorar i que s'ha de parlar.

També nosaltres entenem que aquesta revisió del llibre tercer del Codi civil ha d'anar estretament associada a la Proposició de llei del protectorat, perquè una cosa va estretament lligada amb l'altra. I, per tant, nosaltres estem satisfets que hi hagi un acord tant entre el Govern com amb el grup proposant d'aquesta proposició de llei perquè es puguin tramitar conjuntament; una proposició de llei que regula molt més detalladament les funcions del protectorat, que n'estableix també totes les funcions en l'àmbit d'inspecció –que nosaltres creiem que en aquest sentit és molt important– i que augmenta les capacitats d'exigir responsabilitats als patrons de les fundacions. Nosaltres creiem que aquesta serà la qüestió central: com atribuïm les responsabilitats en aquest àmbit al nostre país.

Bé, nosaltres, en aquest sentit, doncs, no ens oposem a la tramitació dels dos projectes de llei. I, doncs, evidentment també veiem, tot i que no ens hi oposem, que hi ha aspectes que ens agradaria polir. Per exemple, de les modificacions que es plantegen sobre el llibre tercer, bé, el sistema d'incompatibilitat dels patrons que es relaxa en certa manera o és més flexible, en què es dóna més responsabilitat als patrons i als òrgans de la fundació sobre alguns àmbits d'autocontractació, de relacions laborals de patrons amb la fundació, en què evidentment pot haver-hi un conflicte d'interessos, aquí s'opta per aquest control *ex post* a través d'una declaració responsable. Nosaltres entenem que això s'ha de polir, perquè encara ens genera alguns dubtes.

També pel fet del possible destí que pugui haver-hi d'alguns fons rebuts amb subvencions públiques que han permès adquirir determinats béns o determinats drets, que després no hi hagi tanta llibertat d'actes de disposició. Creiem que això s'ha d'afinar.

I després també hi ha un aspecte: que s'eliminen les referències a les fundacions del sector públic, i nosaltres entenem que són unes fundacions que probablement no han d'estar en el Codi civil del diputat Milà, sinó que han d'estar en alguna altra normativa de caràcter administratiu. Però, en tot cas, hi han de ser; no podem deixar aquest aspecte no regulat.

Respecte del protectorat, de la proposició de llei, ja avanço algun dels temes que seran objecte d'esmenes, perquè creiem que es pot afinar una mica més. Hi han algunes infraccions, com per exemple la d'obstruir la funció de supervisió i inspecció del protectorat, que caldria clarificar, perquè és una cosa molt grossa i, per tant, hem de..., és a dir, quan parlem d'una infracció d'aquestes característiques hauríem de tipificar-la un pèl més, no? Per tant, en aquest sentit, nosaltres presentarem esmenes.

Després també sobre algun aspecte que ens genera dubtes per la seva possible col·lisió amb drets protegits, fins i tot a nivell estatutari o constitucional, com és que la funció inspectora i els inspectors del protectorat puguin accedir als domicilis i locals de fundacions sense autorització judicial. Nosaltres creiem que aquest aspecte també caldria valorar-lo.

I després la publicació a la pàgina web del Departament de Justícia de les funcions inspectores..., nosaltres no és que hi estiguem en contra pel fet que es publiquin, sinó que es dóna un marge al departament que deixa una certa indeterminació i que generaria una certa inseguretat a les fundacions.

Per tant, tot i que hi han uns quants aspectes –i aquí ja n'he fet una llista llarga– que s'han de polir, nosaltres entenem que perquè ens ho demana el món fundacional, perquè és oportú que ajustem alguns aspectes de la normativa i perquè és necessari tenir un protectorat de fundacions al nostre país que sigui eficient i que pugui escometre la seva funció, doncs, amb tot el seu potencial, nosaltres facilitarem la tramitació d'aquestes propostes legislatives i, en tot cas, esperem que hi hagi recepció pel grup proposant i per part del Govern a l'hora de les esmenes en el tràmit de ponència.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyora consellera, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. *Consellera*, diputadas, diputados, el Subgrupo Parlamentario Ciudadanos votará favorablemente a la admisión a trámite de ambas iniciativas legislativas, que es, en definitiva, lo que se está discutiendo y lo que se va a votar hoy. Y ello porque con-

sideramos que es necesario regular en ambos casos la figura de las fundaciones y del protectorado desde los puntos de vista en que son abordados.

En el caso del proyecto de ley que presenta el Gobierno, hacemos una valoración positiva porque flexibiliza rigideces burocráticas y agiliza trámites administrativos, y eso supone una política de fomento y dinamización que nos parece adecuada. Sin embargo, habrá que discutir pormenorizadamente durante la ponencia que estas medidas no supongan una merma de la seguridad jurídica y de las garantías que deben presidir la actividad de las fundaciones, su funcionamiento interno y la gestión patrimonial.

En el caso de la Proposición de ley sobre el protectorado en fundaciones y asociaciones de utilidad pública, consideramos que las subvenciones públicas deben estar absolutamente fiscalizadas; la experiencia de los últimos casos de corrupción, como el caso del Palau de la Música, así lo demuestra. La transparencia no debe ser una palabra manida, sino un principio de actuación real, sobre todo cuando los casos de corrupción política salpican la honorabilidad de fundaciones y asociaciones que realizan una imprescindible labor pública y social. En este caso, también adelantemos nuestras dudas sobre algunas funciones atribuidas al protectorado que nos parecen excesivamente indeterminadas y que podrían suponer una merma del libre ejercicio de fundación.

Finalmente, desde Ciudadans queremos poner de manifiesto una vez más el vicio que tiene este Parlamento de legislar sobre temas que no son de su competencia. Y es que esta proposición de ley sobre el protectorado pretende incorporar normas sobre el conflicto de leyes en el caso de que una fundación de otra comunidad autónoma extienda su ámbito de actuación a Cataluña. Desde Ciudadans queremos recordar que el Parlamento de Cataluña no tiene competencias en materia de derecho interregional y que, por lo tanto, esto deberá ser eliminado en las tareas parlamentarias, ya que no se atendió esta petición nuestra, que se hizo extensiva cuando tuvimos ocasión de debatir en la pasada legislatura sobre este proyecto de ley que no llegó a discutirse y que ahora de nuevo el Grupo Socialista ha vuelto a presentar.

Todas estas dudas que tenemos y que hemos puesto aquí de manifiesto y que, dado el escasísimo tiempo que tenemos de intervención, no es posible plasmarlas debidamente..., lo haremos en los trabajos de la ponencia y esperamos que haya ocasión de debatir con más tiempo, y que se tengan en cuenta todas estas posturas que nosotros tenemos y que vienen de muchas fundaciones y asociaciones que han tenido presencia en los debates o en las comparecencias que han habido y que hubieron en su momento y que habrá y sin duda se tendrán.

Muchas gracias.

El vicepresidente primer

Gràcies, il·lustre diputada. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Elena Ribera i Garijo.

Elena Ribera i Garijo

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, companys i companyes diputats, públic que ens acompanya..., creiem des del nostre grup, des de Convergència i Unió, que la modificació que ens planteja el Govern de la Llei de fundacions és supernecessària. No és que ho creguem, perquè ho diu el Govern, sinó perquè ja ho va dir el mateix sector quan s'estava tramitant la modificació en l'any 2008, però no se'l va escoltar prou. Que Convergència i Unió recolzés les modificacions, doncs..., és només la posició que hem mantingut sempre respecte al que fa al dret civil català. Nosaltres no volem que hi hagi escissions. Vam manifestar concretament respecte d'aquest tema, respecte de la dificultat que suposaven per a les fundacions els requisits que se'ls estava demanant, que això entorpiria molt i que seria el primer que canviàrem, perquè el mateix sector ens ho va dir aquí i no se'l va escoltar.

Que les fundacions són importants per a Catalunya, això és una evidència que la sap tothom. La nostra societat civil és una societat civil riquíssima en iniciatives de persones que altruísticament disposen del seu temps, dels seus recursos per posar-los sense cap finalitat onerosa ni lucrativa al servei dels altres. Doncs, des de l'Administració, si no es pot ajudar de cap altra manera, el que sí que s'ha de fer és no posar problemes.

Que les fundacions són importants no és només una qüestió de voluntat fundacional i altruista; també, a nivell econòmic, si diguéssim números i si els veiem, perquè han estat estudiadíssims, quedàrem parats: suposen un 0,6 per cent del PIB, mouen més de 116 milions de facturació, són més de dotze mil entitats, tenen associats 12 milions de llocs directes de treball. Doncs, si els posem traves, a les fundacions, no solament ens estem fent un mal favor, sinó que en un moment de crisi econòmica com el que estem patint, amb això tampoc ajudem res, sinó que més aviat el que fem és perjudicar. Són un pilar ferm de l'economia social, i nosaltres les valorem així i per això les volem tirar cap endavant.

La reforma que proposem segueix els criteris, els principis i les recomanacions de la Guia de bones pràctiques per a l'elaboració i revisió de la normativa d'incidència econòmica, i dóna compliment, com ha dit l'honorable consellera, a la Directiva de la Comunitat Europea del 2006 amb relació als requisits i a la flexibilització necessària que implica la necessitat de simplificar i d'afavorir el règim de funcionament d'aquestes entitats.

És amb aquesta voluntat que Convergència i Unió va anunciar que faria una modificació del llibre tercer per donar gust al sector, que ens ho estava demanant així perquè ho necessita. I la Llei del protectorat no la va presentar per dos motius: un, perquè és una conseqüència directa de la primera modificació. Primer diem com volem que funcioni tot i després ja direm quin és el control que ha de fer l'Administració. Segon, i molt important, perquè el Grup Socialista la va portar al Ple següent ja..., la passada legislatura. Nosaltres no vam fer el que amb nosaltres s'havia fet mentre estàvem a l'oposició, de dir «no», i frenar-ho tot, sinó que, com que vam creure que hi hauria voluntat de tirar-ho tot

endavant amb consens, doncs, vam iniciar converses amb el Grup Socialista per veure si era possible simplificar els tràmits, ja que el que volem és simplificar-ho tot, també en l'àmbit parlamentari, com que estem parlant del mateix tema, fer comunes les compareixences i tirar-ho cap endavant.

La veritat és que vam entendre que..., nosaltres vam dir: «Retirarem l'esmena a la totalitat», cosa que vam fer amb gust, perquè ja ho podem treballar en ponència, i vam entendre que se'ns donaria suport total també a la modificació del llibre tercer.

Sembla –i aquesta ja és la segona vegada que sembla que no entenem el que ens diu el Grup Socialista– que ara s'abstindran. Bé. Creiem –encara hi són a temps– que seria més coherent, ja que ho vam tramitar, que no es quedin en aquest terreny de ningú, que sembla voler fer l'ullet als que han fet l'esmena a la totalitat i que rememora èpoques passades, i que seria més bo que s'apuntessin al canvi, a la modernització, a la simplificació i que diguessin que sí, cap endavant amb la modificació.

Les simplificacions van en aquesta línia d'afavorir que no hi hagi tanta intervenció, perquè està demostratíssim que, com més intervenció hi ha i menys requisits, menys fundacions. I això és una cosa que hem experimentat, que s'han donat nombres ja aquí i que algun autor, cantautor conegut, com Lluís Llach, i no revelo res, s'ha vist en la necessitat, fa poc, d'inscriure les fundacions que comporta la seva activitat en el Registre de Madrid perquè aquí se li estan posant tantes i tantes traves, quan sempre havíem estat pioners en l'àmbit de les fundacions, model per a unes altres comunitats autònomes espanyoles. Doncs, si ara el que fem o el que s'ha fet, des del 2008, ha sigut posar traves, traïem aquestes traves.

I no és veritat tampoc que només hàgim d'afavorir les fundacions grans o les que tenen un capital fundacional molt gran, que era un dels perills que ens posava a sobre la taula el representant d'Iniciativa. Les fundacions, i s'ha dit abans, ho són, d'importants, per la finalitat que busquen. Però, a més, el criteri que la importància va unida al criteri econòmic fins m'estranya que ho diguin ells. Però això està, ja, desfasat. Les fundacions..., es mesura també la seva importància per la capacitat que tenen de mobilitzar recursos i per l'interès que busquen. Per tant, tot el que afavoreixi ajuda a avançar.

Considerar que, pel fet que determinades persones en una fundació concreta hagin fet un mal ús o un abús, més clarament, de la seva capacitat i de la confiança que se'ls ha fet per les institucions no vol dir que hàgim d'estendre la malfiança a tota la resta de fundacions, que, com hem vist, són moltes. Per la qual cosa, les modificacions de simplificació que s'estan proposant per part del Govern van en aquesta línia de reduir les dotacions, de donar més autonomia de la gestió... Perquè si anem intervenint amb aquesta lupa de la malfiança totes les activitats, el que fem és bloquejar les iniciatives privades. I a aquesta idea respon el fet de fer compatibles els càrrecs de patró amb la prestació de serveis o amb altres que van en la mateixa direcció. La supressió de

les fundacions públiques d'aquest àmbit, del Codi civil, doncs, cau pel seu propi pes. El que és públic no pot estar regulat des de l'àmbit del dret privat, la qual cosa no vol dir desregularitzar o que no tingui control. Perquè la normativa pública existeix, encara que sí que és veritat –i en això coincidim amb Esquerra Republicana– que haurem d'afinar més respecte del tema de les fundacions públiques.

Respecte de la flexibilització del règim d'autoritzacions per les declaracions responsables, va en aquesta línia de les directives europees d'una presumpció que les coses s'estan fent bé i no va en contra del control i de la seriositat que han de tenir les fundacions en el seu funcionament. Perquè, si no, seria tant com dir que en la resta de l'ordenament jurídic estem orfes de qualsevol tipus de garantia. Els patrons que no compleixen responsablement..., ja existeixen normatives penals, normatives de responsabilitat perquè se'ls pugui demanar la seva responsabilitat.

He de dir que..., i algú dirà: «Clar, si és del grup que dóna suport al Govern, què ha de dir?» Però, dic la veritat: jo he seguit en les legislatures passades les memòries de tramitació de les lleis i no n'he vist cap tan completa com aquesta. En el procés..., i ho sap tothom, que qualsevol llei va acompanyada d'una memòria que explica la necessitat, que explica per què s'ha de tirar cap endavant amb aquella reforma, i que dóna trasllat a la resta de departaments i entitats del sector, si ho vol fer, perquè hi diguin la seva.

Doncs, bé, en aquesta memòria no solament tenim que s'ha donat trasllat a la majoria de fundacions, a les coordinadores més importants, a les fundacions i als col·legis professionals del país a més de cinquanta-set entitats, sinó que s'han recollit les alegacions que han vingut d'aquestes deu entitats; de les cinquanta-set oficiades, deu. I d'aquestes deu, moltes s'han tingut en compte i han donat lloc a una revisió pel mateix departament en el seu si. També s'ha escoltat en l'Oficina Antifrau en les alegacions que estava fent i en el Consell Econòmic i Social, al qual es feia abans esment per part del Grup Socialista.

De les esmenes que es van rebre de l'Institut Català de la Dona, es va acollir el suggeriment que es faria el possible perquè en els òrgans col·legiats s'intentés mantenir la proporcionalitat en la representació en virtut del gènere.

Molt bé. Doncs aquesta és una reforma que ens agradaria que, ja que fem aquest esforç per tramitar-la conjuntament, tingués la bona acceptació per part de tothom, ja que va en la bona línia de millora de l'eficiència, de l'agilitat i de l'autonomia, de la simplificació i no renuncia al control ni a la supervisió en els casos que calgui; però, en tot cas, el que no fa és posar una taca de presumpció que les coses es fan malament.

Aprofito els vint-i-dos segons que em queden per enviar des d'aquí un missatge de recolzament, de confiança en el sector privat, en les fundacions, en les associacions, en totes aquelles persones del tercer sector que, dia a dia, s'esforcen, sense ànim de lucre, per tirar aquest país cap endavant. Tindran tot el recolza-

ment d'aquest grup polític i, evidentment, del Govern que hi ha en l'actualitat.

La presidenta

Acabat el debat, passarem ara, en breus segons, a la votació conjunta de les esmenes a la totalitat.

(Pausa llarga.)

Senyores diputades, senyors diputats, passem a la votació conjunta de les esmenes a la totalitat al projecte de llei, presentades pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i pel Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 10 vots a favor, 82 en contra i 36 abstencions.

Atès que les esmenes a la totalitat al Projecte de llei del llibre tercer del Codi civil de Catalunya, relatiu a les persones jurídiques, han estat rebutjades, aquesta iniciativa legislativa continua la seva tramitació.

Pel que fa a la Proposició de llei del protectorat respecte de les fundacions i associacions d'utilitat pública, atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, la iniciativa legislativa també continua la seva tramitació.

Homenatge

en memòria de l'exdiputat Víctor Torres i Perenya (tram. 401-00021/09)

Passem ara a l'homenatge en memòria de l'exdiputat l'excel·lentíssim senyor Víctor Torres i Perenya.

Iniciem aquest punt de l'ordre del dia en memòria de l'excel·lentíssim senyor Víctor Torres i Perenya, que fou diputat d'aquesta cambra en la primera i la segona legislatures, i també fou designat senador per representar la Generalitat de Catalunya al Senat.

Aquesta presidència, en nom de la cambra, vol donar la benvinguda a la senyora Raymonde Sallé, vídua de Víctor Torres, als seus fills Elena i Manuel Torres, i als altres familiars que avui ens acompanyen, així com també als companys i companyes, amics i amigues que han pogut assistir a l'acte d'homenatge d'avui. Així mateix em plau saludar el molt honorable president Ernest Benach, que ha volgut acompanyar-nos en aquest acte d'homenatge. Els prego que acceptin el més sincer sentiment d'amistat i condolença que els manifesta el Parlament de Catalunya.

Té la paraula l'il·lustre senyor Carmel Mòdol.

Carmel Mòdol i Bresolí

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, president de la Generalitat, Raymonde, fills i familiars del Víctor Torres, enguany, el diumenge 19 de juny, a les set del matí, ens va deixar, als noranta-sis anys, Víctor Torres i Perenya, diputat que va ser d'aquest Parlament durant la primera i segona legislatures.

Víctor Torres va néixer a Lleida el 19 de gener de 1915; va ser el segon fill d'Humbert Torres Barberà i Maria Perenya Reixach, tots dos de famílies d'intel·lectuals d'ideologia republicana d'esquerres.

La família de la infantesa del Víctor estava formada pels padrins paterns, els pares, la germana del pare i els dos germans, en Màrius i la Núria, que vivien a la mateixa casa, al número 10 de la plaça Paeria, de Lleida, i molt a prop de la casa dels padrins materns, els Perenya.

En Víctor Torres sempre va recordar aquells anys com a temps generosos, temps de felicitat, d'estudis i de jocs amb els germans i els cosins en les estades a la torre que l'avi, Manuel Perenya, havia construït a l'horta de Lleida.

Mentre que el seu germà Màrius va triar la medicina, professió també de l'avui Marià Torres i del pare Humbert, en Víctor va triar l'advocacia, professió dels Perenya, com l'avi Manuel i l'oncle Alfred. De fet, pel seu caràcter entremaliat, el mateix Víctor es reconeixia més Perenya que Torres.

Humbert Torres i Alfred Perenya, primer amics i després cunyats, prohoms d'aquella Lleida que a principis del segle XX maldava per deixar enrere anys d'endarreriment i de foscor; el primer bon orador i amb més projecció pública, i el segon més determinat cap a l'organització, tots dos dirigents indiscutibles de Joventut Republicana de Lleida. No podia ser d'una altra manera, semblava que el destí ja estigués escrit, que en Víctor Torres esdevingués la síntesi de la capacitat organitzativa de l'oncle i de la capacitat dialèctica del pare. I als vint-i-un anys ja havia finalitzat els estudis de dret, s'havia foguejat com a orador i destacava entre aquells joves de les comarques lleidatanes que, mitjançant Joventut Republicana, s'incorporaren a Esquerra Republicana de Catalunya.

En Víctor Torres sempre va honorar aquest seu llegat amb la senzillesa que el caracteritzava. En paraules seues reproduïdes en el llibre *Converses a Lleida* diu: «Per la meua part només he procurat una cosa: no desmerèixer els altres i no fer mai cap acció ni prendre cap postura que estigui en discordança amb el meu pare o amb el meu germà.»

En Víctor assenyalava el seu naixement a la vida política en la fundació d'Esquerra Republicana en el congrés de Sants el març de 1931. I en la commemoració dels vuitanta anys del partit, el 19 de març d'enguany, a Barcelona, afirmava: «La meua vida ha estat un llarg flirteig amb el meu partit, perquè m'he sentit compenetrat amb l'ideari d'aquells iniciadors del partit, i parlo, sobretot, de Macià i de Lluís Companys.» I amb aquest ideari i la força de la joventut en Víctor Torres va viure els trasbalsos, les alegries, les inquietuds, les victòries i els riscos dels primers anys trenta fins que l'aixecament feixista del juliol del 36 va capgirar absolutament el seu món.

Ell anomenava la Guerra Civil com la més incivil de totes les guerres i manifestava el seu horror per les circumstàncies i els excessos que es van produir, pel que ell va anomenar «una abdicació de tots els valors i de tot el civisme».

És en aquest període que Joventut Republicana fa una crida per constituir unes centúries per incorporar-se a la Columna Macià-Companys, i el Víctor Torres s'hi incorpora. I en moltes ocasions li hem sentit explicar la singularitat d'una columna que marxava al front amb la bandera catalana i l'emoció dels combatents quan el president Lluís Companys els va anar a acomiadar.

Víctor Torres lluità al front d'Aragó, on va estar sempre en primera línia fins l'any 1938, any de la retirada, i ell, com a comissari de brigada, és destinat al cap de pont de Balaguer.

El seu germà Màrius, el poeta que glosa la ciutat d'ideals que pretenien bastir, li escriu: «Cada un dels moments que passen d'esquillentes / pot ser el de la teva mort. / La guerra és lluny; i les notícies són tan lentes, / tan muda la veu de la sort... / Les meves llàgrimes calentes / són encara per tu, o ja pel teu record.»

Després de la derrota, l'exili, el camp de concentració de Sant Cebrià, el treballar molt dur en oficis diversos, no en el d'advocat, que era la seva formació, atès que per obtenir la convalidació dels estudis s'havia d'adoptar la nacionalitat francesa i ell mai ho va voler fer, com si el fet de fer-ho fos una renúncia a la pàtria enyorada; moments dolorosos, com la mort del germà, el 1942, que havia romàs al sanatori de Puigdolena, i la del pare, el 1954, al qual no va poder acompanyar en les seves darreres hores, perquè les autoritats de la dictadura espanyola li facilitaven el passaport per anar a Barcelona, però no li asseguraven la posterior sortida del país.

Durant els anys 1946 i 1947 treballà amb el Govern de la República a París fins que el 1948 el president Irla el crida perquè es faci càrrec de la Secretaria General de la Presidència, càrrec que ocupa fins l'any 1953 en què el president Irla dimiteix. Després treballarà d'administratiu en una fàbrica de botons a Maux, i més tard, fins la tornada, el 1976, com a gerent d'una companyia d'assegurances a Montpeller.

L'any 1977, cridat pel president Tarradellas, en Víctor Torres entra a la comissió mixta de traspassos; simultàniament participa en el congrés constituent d'Esquerra Republicana de Catalunya i forma part de la seva direcció política.

Amb il·lusió reprèn el camí que havia encetat el seu pare quan és elegit diputat per la demarcació de Lleida en les eleccions de 1980, i actua com a portaveu del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, activitat que continuà el 1984 quan tornà a ser elegit diputat i també representarà Catalunya al Senat espanyol. En acabar aquest darrer mandat en Víctor Torres té setanta-tres anys i es retira de la primera línia política tot i que continua fins al final dels seus dies l'activitat de lleialtat al país i de difusió dels ideals i principis que sempre ha professat, confiant, de ben segur, en el retrobament de la ciutat llunyana, la ciutat d'ideals que el seu germà va immortalitzar.

Fins aquí un obligat i molt resumit relat de la component política del Víctor Torres. Però aquest relat seria del tot incomplet si no hi incorporéssim la seva altra gran passió, la família. Ens ho explicava divendres

passat durant l'homenatge que li va retre la presidència de la Generalitat el seu fill gran, en Manuel Torres, quan recordava que el mateix Víctor va titular les seves memòries com a *Memòries polítiques i familiars*.

A la biblioteca de Montpeller, el 1941, coneix la que serà la seva esposa, la Raymonde Sallé, i amb ella inicia un passeig per la vida que durarà setanta anys. Els que hem tingut la sort de conèixer-los sabem que era inconcebible imaginar l'un sense l'altre. En les converses amb ell sempre hi havia moments en què afloraven els seus fills: el Manuel, el Marc i l'Elena. Amb els anys hi van agafar protagonisme els néts i més tard els besnéts. Tant el Víctor com la Raymonde fruien d'anomenar-los, d'explicar-nos novetats com si pel fet de l'evocació la presència dels éssers estimats es fes més pròxima.

En aquestes ocasions era freqüent que la Raymonde li fes correccions o anotacions al Víctor. Aquest aspecte de la seva personalitat estava perfectament reflectit en el llibre ja esmentat de Josep Varela, que defineix l'esposa de Víctor Torres com la serenor i eficàcia franceses que complementen la passió del català. Hi ha un moment de la conversa en què en Víctor explica l'estada de la família al nord de França entre els anys 55 i 57, en uns paratges qualificats per ell mateix com a «país tristíssim». I intervé la Raymonde, a la qual no costa imaginar amb el seu preciós català de fonètica francesa dient: «El primer diumenge que érem allà el Víctor, que ha estat sempre molt caminador, va sortir a donar un tomb i quan va tornar comentà: "Ara ja entenc perquè Bossuet va redactar aquí les *Oraisons Funèbres*."»

Sentit de l'humor, dinamisme, passió per les passejades a través de la plana de Lleida, per la comarca estimada de les Garrigues, amb la parada a la Pobla de Cérvoles per dinar, les tardes a les basses o les piscines de Raimat, les converses formaven part d'aquesta manera senzilla i elegant de fruir de la vida amb què el Víctor i la Raymonde ens han obsequiat.

Víctor Torres va viure pràcticament un segle sencer, un segle amb fortíssimes convulsions que, com a milions de persones, els van afectar molt directament, però sobre les quals es va aixecar ben arrelat a uns fonaments i uns principis que el van acompanyar durant tota la seva vida.

Les seves reflexions, el seu mestratge són plenament vigents. Víctor Torres va ser un home bo i honest, combatiu i generós, fidel als principis de progrés social i plenitud nacional. Als que vam tenir la sort de conèixer-lo i tractar-lo, als companys i companyes de partit, el Víctor ens va ensenyar amb el seu exemple el que és actuar amb fidelitat a les idees, amb respecte a l'organització i amb compromís amb els companys. Ens va ensenyar també –la seva experiència vital l'avalava– a no defallir quan les coses no surten bé. La seva trajectòria de lleialtat al país i a la seva gent l'han convertit en un referent per a les noves generacions de catalans nacionalment compromesos.

Sempre va preferir la dialèctica i els arguments com les armes més potents per lluitar per la llibertat. Ens va ensenyar a fer-ho sempre amb absolut i democràtic respecte per les idees de l'adversari, però sobretot amb respecte per les persones.

Els traumes de confrontació viscuts durant tota una llarga vida el van fer una persona amb una sensibilitat especial, i, a la seva curiositat natural, al seu compromís iniciàtic, amb el pas dels anys hi va afegir la maduresa del que ha viscut amb plenitud, la fortalesa del que per damunt de les convencions busca l'harmonia amb el seu esperit, la convicció del que se sap lliure.

Ningú pot explicar millor el pensament del Víctor Torres que els escrits i les paraules que ens ha deixat; el seu és un llegat que no perd actualitat.

En un moment de joia per la recuperació de la Generalitat i per la tornada del president Tarradellas li va escriure una carta de benvinguda de la qual formen part els següents fragments.

«També imagino quina serà l'emoció que tindreu quan passareu la demarcació territorial del Principat, emoció que anirà creixent a mesura que penetrareu en les nostres terres i contemplareu l'espectacle commovedor de tot un poble una altra vegada al carrer amb totes les banderes desplegadas al vent.

»Caldran tresors d'energia, de voluntat i de paciència per a convertir l'edifici fràgil que hem aconseguit en la fortalesa robusta i vulnerable que tots desitgem. A curt termini s'hauran d'apressar els traspassos dels serveis indispensables per al bon funcionament de les institucions i s'haurà d'endegar pels viaranys de l'eficiència, sota el vostre guiatge, l'acció de govern de les diverses conselleries. Tot seguit, després, caldrà preparar i guanyar la batalla de l'Estatut definitiu, sense el qual la incipient autonomia seria purament nominal.

»És per això que tota vel·leïtat de desmobilització seria nefasta. No solament hem d'evitar una distensió dels esforços reivindicadors, sinó que els haurem d'accentuar i haurem de mantenir un front unit i compacte, sempre que es tracti de defensar els interessos superiors del país. Si s'ha pogut assolir la primera i important victòria és perquè hi ha hagut, en definitiva, una simbiosi exemplar entre les masses populars, els seus representants democràtics i l'acció política que vós, president, heu conduït tan encertadament.

»Cal que la unió sagrada es perllongui fins que la Generalitat adquireixi el vigor necessari per a fer front a les tasques considerables que l'esperen. Les forces polítiques catalanes tindran una gran responsabilitat en aquest aspecte, i és de desitjar que no es perdi de vista la prioritat dels objectius comunitaris, sacrificant, si cal, temporalment determinats punts de les ideologies particulars.

»Però si un dia us sentiu envaït pel descoratjament, si alguna vegada teniu necessitat d'un nou impuls, d'un escriure de confiança i optimisme, permeteu-me que us doni un consell: aneu a visitar les comarques catalanes, aquesta admirable geografia que és la nostra, i preneu contacte amb la Catalunya profunda, amb la Catalunya eterna, com diria Charles de Gaulle; aneu a parlar amb els treballadors de les fàbriques, amb els pagesos de la terra ferma, amb els homes i les dones de mar i de muntanya, i trobareu en aquesta confraternització el veritable sentit dels valors humans.»

Víctor Torres ha estat un dels nostres gegants, un dels patriotes que han transportat el país a les seues espat-

lles, un gegant que als vuitanta-tres anys va deixar escrit: «Si hagués de tornar a començar, m'agradaria ser pagès a l'Urgell i viure de la terra, trobar una esposa com la meua i tenir uns fills com els que tinc.»

Bon viatge, Víctor.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

La presidenta

Els convido ara a guardar un minut de silenci en memòria de l'excel·lentíssim senyor Víctor Torres i Pere-nya.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Control

del Decret llei 2/2011, del 15 de novembre, pel qual es modifica el text refós de la Llei de protecció dels animals aprovat pel Decret legislatiu 2/2008, del 15 d'abril, i s'estableix un règim provisional de captura en viu i possessió d'ocells fringíl·lids per a la cria en captivitat, adreçada a l'activitat tradicional de cant durant l'any 2011 (tram. 203-00002/09)

Senyores diputades, senyors diputats, continuem ara amb el cinquè punt de l'ordre del dia, que és el control del Decret llei 2/2011, del 15 de novembre, pel qual es modifica el text refós de la Llei de protecció dels animals aprovat pel Decret legislatiu 2/2008, del 15 d'abril, i s'estableix un règim provisional de captura en viu i possessió d'ocells fringíl·lids per a la cria en captivitat, adreçada a l'activitat tradicional de cant durant l'any 2011.

D'acord amb l'article 136.2 del Reglament, presenta el decret llei l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

(Remor de veus. Pausa.)

Senyor conseller, ja pot començar.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural
(Josep Maria Pelegrí i Aixut)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable vicepresidenta, bé, comparec en aquesta cambra per portar a control parlamentari la modificació del text refós de la Llei de protecció dels animals, per tal d'adaptar-la a la normativa que afecta determinades espècies de fauna salvatge, vinculades especialment i en concret al pinsà comú, la cadenera, el verdum i el passerell..., deia d'adaptar aquesta normativa a la normativa comunitària i a la normativa estatal bàsica, seguint les polítiques europees de benestar i de protecció dels animals.

Què estem fent? Hem fet des del Govern de la Generalitat un decret llei en el qual hi ha dos articles, i en aquests dos articles què pretenem? En primer lloc, ha-

bilitar una descatalogació d'aquestes quatre espècies de fauna salvatge que he enumerat –article 1 del decret–, i en segon lloc, habilitar unes normes excepcionals, transitòries i des del punt de vista del temps, doncs, urgents, per facilitar-ne la captura responsable aquest any 2011.

En aquest sentit, vostès saben, és conegut per part de tots els presents, senyors diputats i diputades, que Catalunya té una gran tradició ocellaire, el nostre país. Aquest fet posava en relleu i posava en evidència aquesta doble condició i aquesta doble necessitat: adaptar, per un costat, la normativa catalana a la normativa europea i a la normativa estatal, i per un altre costat, donar tradició o donar compliment a la tradició dels ocellaires de fer la seva activitat; una activitat que també està emparada i una acció que està emparada per aquestes instruccions, tant de la Comissió Europea com de l'Estat espanyol, per poder fer possible aquesta regulació.

Per tant, és per aquest motiu que nosaltres presentem aquest decret llei, amb la petició que sigui convalidat per part dels il·lustres diputats i diputades.

Nosaltres tenim molt clar que hem de variar el nostre comportament des del punt de vista animalista i des del punt de vista ambientalista, i, per tant, hem de seguir, ho fem a consciència, tenim aquesta consciència animalista i tenim aquesta consciència ambientalista que no hi ha d'haver cap tipus de captura silvestre pel que fa a aquestes espècies.

Vull deixar clar que cap d'aquestes espècies està protegida a la Unió Europea; tampoc cap d'aquestes espècies està protegida a l'Estat espanyol. També dir-los que cap d'aquestes espècies està amenaçada a Europa, i cap d'aquestes espècies està amenaçada a l'Estat espanyol. Per tant, són quatre raons de pes que fan que nosaltres, el nostre país, Catalunya, en aquest cas els ocellaires, tinguem dos dificultats, dos greuges, dos situacions incomprensibles: la primera és que nosaltres no estem adaptant la nostra legislació a la normativa europea, i la segona, estar discriminats amb relació a la resta de l'Estat espanyol pel que fa a aquestes directives, a aquestes prescripcions i a aquestes proteccions.

Què volem amb aquest decret llei? Exclusivament orientar la nostra actitud i la nostra acció al que és la captura responsable. És evident que hem de deixar de fer les captures salvatges, silvestres, i hem de passar a fer-les per aquest altre mètode que la directiva europea orienta de com se poden fer, de com s'han de fer aquestes noves captures. L'única solució, l'única manera és la cria en captivitat. Criar en captivitat aquest tipus d'ocells, aquestes quatre espècies d'ocells, permetria perfectament la tradició ocellaire de Catalunya i permetria perfectament el que és l'adaptació de la normativa europea al nostre país, a Catalunya, no?

Per tant, aquestes són les circumstàncies que fan que nosaltres plantejem aquesta situació. N'hi ha una altra, que és que molts dels grups parlamentaris d'aquesta cambra en anteriors legislatures van donar suport a aquesta iniciativa, i, per tant, ara és el moment també de fer possible aquell anhel que es va plantejar per molts grups de la cambra en altres legislatures, de fer-ho ara possible a través d'aquesta convalidació.

Per tant, amb aquest decret llei el que fem, hi insisteixo i ho repeteixo, és, en primer lloc, adoptar normativa europea; en segon lloc, intentar donar opció a aquesta tradició reconeguda i acceptada per part de la Unió Europea per poder fer aquesta descatalogació, i en tercer lloc fem aquest règim transitori per a l'any 2011. Què pretenem amb això? Doncs, res més que intentar que aquest any, a les acaballes d'aquest any, puguin fer-se aquestes captures, captures responsables, i per tant també, d'alguna manera, garantir la compatibilitat entre el que és la protecció d'aquestes espècies i el manteniment d'aquesta activitat tradicional, que, com els deia, és prou arrelada al nostre país, no? Per tant, aquesta captura en viu responsable és l'objectiu que pretén aquest decret, i estableix les mesures i les normes perquè això sigui possible durant aquest any 2011.

Finalment, i per acabar, jo voldria demanar-los, aquest decret llei, primer, que fos convalidat i, per tant, que la cambra donés la seva validació a aquest decret llei, i també demanaria a la presidència d'aquesta cambra, i també als grups parlamentaris, que volguessin tramitar aquest decret llei com a projecte de llei i, per tant, obrir un procés parlamentari a partir del qual, òbviament, hi hagués les compareixences i també hi hagués la possibilitat, doncs, de fer esmenes a aquest text, que com a grups parlamentaris tenen tot el dret i tota la legitimitat de fer possible aquesta situació.

Acabo demanant-los el que els he demanat al començament: la convalidació, la complicitat en la convalidació d'aquest decret. No estem fent res més que complir normativa europea, que intentar que el nostre país no sigui discriminat en aquest àmbit i, per tant, permetre que una tradició del nostre país, ben arrelada, ben..., ben arrelada, pugui ser possible i pugui fer-se possible.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, honorable conseller. A continuació, per fixar la seva posició té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Honorable vicepresidenta, honorable conseller, ho deia el conseller: els concursos de cants d'ocells tenen un fort arrelament al nostre país, formen part de la tradició, formen part de la cultura de molts pobles de les nostres contrades. De fet, trobem que moltes de les societats d'ocellaires que existeixen al país tenen més de cent, més de dos-cents anys d'història. A Catalunya trobem més de cinc-centes societats.

Ara, la pregunta que ens hem de fer és: la tradició i la cultura són suficients per mantenir aquesta activitat?, o tenim també a considerar altres paràmetres? Jo crec que aquest és el nucli del debat, aquest serà el nucli del debat. Per mantenir aquesta activitat és necessària en el temps la captura en viu dels pinsans, dels passe-

rells, de les cadeneres o dels verdums? Ho podem fer per altres mètodes?

Però, abans d'endinsar-nos en aquestes reflexions –i ja ha anunciat el conseller que ha demanat la sol·licitud que el decret segueixi la tramitació d'un projecte de llei, cosa que nosaltres hi estem d'acord, i el conseller ho sap, ho sap des de fa dies–, dues prèvies. La primera és que avui el que debatrem és la convalidació d'aquest decret llei per permetre un règim d'autorització excepcional fins al desembre, fins a final d'aquest any. Segona consideració: nosaltres entenem que el Govern s'ha adormit; amb tot el «carinyo», conseller, el Govern s'ha adormit, perquè sabien que teníem un problema, que és un problema que ve de lluny, i aquest és un debat que hauríem d'haver afrontat probablement uns mesos abans, eh?, per no trobar-nos avui en aquesta situació.

Però, bé, el debat que ara tindrem és: aquest decret que el Govern ens presenta contravé la normativa comunitària de conservació d'aus silvestres o la Llei de patrimoni natural i de la biodiversitat espanyola? Nosaltres entenem que no, eh? Ni l'article 9 de la norma comunitària ni el 58 de la llei bàsica de l'Estat. De fet, la mateixa normativa comunitària, la mateixa llei de bases, fixen excepcions: que no hi hagi una altra solució satisfactòria a la captura; que l'autorització es permeti en condicions controlades i en modes selectius, és a dir, la captura prudent en petites quantitats, i que les espècies no es trobin en el llistat d'espècies en règim de protecció especial.

Els verdums, els passerells, les cadeneres i el pinsans no estan catalogats com a espècies prioritàries i protegides; ni ho estan a la directiva europea ni ho estan a la Llei del patrimoni natural i de la biodiversitat. Sí a Catalunya, eh?, sí a la llei de Catalunya, que el decret al que va és a aquesta línia de situar-nos en àmbits europeus, en àmbits espanyols. De fet, altres comunitats de l'Estat espanyol ja tenen regulat aquest sistema de captura.

També és cert que la possibilitat de la captura està limitada per la mateixa directiva i que les autoritzacions només es poden concedir si hi ha la garantia que es mantindrà la població de les espècies en qüestió i que les autoritzacions no seran il·limitades en el temps.

Per tant, donarem suport a la convalidació del decret llei que ens ha demanat el Govern, atès que des de l'any 2009 no s'han atorgat autoritzacions a Catalunya; que és una limitació temporal en el temps fins a finals de desembre d'enguany, i que s'ha acceptat tramitar el decret llei com a projecte de llei i, per tant, amb totes les garanties que això comporta: compareixences de tots els grups, tots els sectors interessats en aquest debat, la possibilitat de fer esmenes, de presentar esmenes, de transaccionar, entre els diversos grups parlamentaris al voltant d'aquesta qüestió.

Nosaltres creiem que hem d'avançar, i si bé aquestes espècies de fringíl·lids, aquestes espècies d'ocells no estan incloses en les espècies prioritàries i protegides, a Europa també es tendeix a protegir, cada vegada més, espècies com a mètode positiu per mantenir la biodiversitat. I aquest és un concepte amb el qual nosaltres també hi estem d'acord.

De fet, l'Institut Català d'Ornitologia, que, per a nosaltres, és una font reconeguda, ens indica que les tendències de la població nidificant a Catalunya, excepte el pinsà, presenten tendències negatives que, de seguir així, podria suposar que en els propers vint, vint-i-cinc anys les poblacions silvestres s'hagin pogut reduir a la meitat. Per això deia que és hora d'avançar en buscar i trobar solucions satisfactòries que permetin la cria en captivitat per mantenir l'activitat d'exhibició, l'activitat de cant d'aquestes espècies de què avui estem parlant.

Per tant, buscar solucions, buscar l'acord que permeti mantenir l'afició de les societats ocellaires, però que permetin no disminuir el nombre d'ocells ni les poblacions silvestres en el nostre país.

Nosaltres entenem, per acabar, que la cria en captivitat és una solució satisfactòria en argot comunitari, i que la futura llei i que el reglament que ho hauran de desenvolupar haurà de fixar els terminis de les captures, haurà de fixar, bàsicament, el fet que per mantenir aquesta activitat que forma part, ho repeteixo, de la tradició i de la cultura de molts pobles, de moltes ciutats del nostre país, s'hagi de fer a través de la cria en captivitat.

Gràcies presidenta, senyores diputades i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Juan Bertomeu.

Juan Bertomeu i Bertomeu

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, ningú desconeix que la captura d'ocells fringíl·lids per a la seva tinença en captivitat o la captura dels tords amb la caça a barraca és una activitat molt arrelada en el nostre país. Tenim constància d'aquesta activitat de fa gairebé més de set segles. És més, la majoria de practicants d'aquesta cacera, entre altres, són jubilats que troben en aquesta activitat un al·licient a la seua vida, donat el fet de poder mantenir una relació social. Per tant, tots reconeixem aquesta cacera com a tradicional i que forma part de la nostra cultura.

Al llarg dels últims anys diferents lleis europees, estatals i autonòmiques han comportat que els diferents criteris per al compliment d'aquestes lleis hagi produït una gran discòrdia entre l'Administració catalana i els caçadors, discòrdia que, fins i tot, ha portat als caçadors i a representants de l'Administració, com és el cas de l'exdirector territorial de Medi Ambient de les Terres de l'Ebre, el senyor Víctor Gimeno, o l'exdirectora general de Medi Natural, la senyora Núria Buenaventura, als tribunals, per no tenir, podríem dir, els deures fets en la justificació de la legalitat d'aquest sistema de caça, tal com permet la llei si en casos concrets es justifica la seua pràctica; problemàtica que també va comportar les sancions i la discòrdia entre els caçadors i els agents rurals per acabar de la mateixa manera al davant dels tribunals.

Dit això, que és passat però que avui no tenim el problema solucionat, ens trobem amb la proposta de con-

validació o derogació d'aquest decret llei per modificar el text refós de la Llei de protecció dels animals. I, com vostè sap, senyor conseller, una cosa és aprovar el decret per a la caça de fringíl·lids en el present exercici 2011, que des del primer dia ha tingut la nostra conformitat, i l'altra és que en la llei definitiva, bé sigui a través de la llei òmnibus o directament amb la Llei de protecció dels animals, tal com vostè ara l'ha proposat, deixéssim la redacció i l'aprovació definitives com vostès la presenten en l'actual decret.

És aquí on el Grup Parlamentari del Partit Popular no estem d'acord. I, per què? –per què? Com vostès saben, si donem recolzament a aquest redactat, la caça amb vesc, la caça a la barraca no és podrà, de cap manera, legalitzar i proposar, d'acord amb els casos excepcionals abans indicats, la pràctica d'aquesta caça.

Mirin, vostès mateixos en el preàmbul fan constar la normativa comunitària de la Directiva 2009/147, de 30 de novembre de 2009, relativa a la conservació de les aus silvestres, que estableix la prohibició de capturar els ocells salvatges, però, d'acord amb el seu article 9, preveu que els estats membres poden introduir excepcions si no hi ha una altra solució satisfactòria; entre altres motius per permetre en condicions estrictament controlades i d'una manera selectiva la captura, la retenció o qualsevol altra explotació prudent de determinats ocells en petites quantitats.

I aquest article 9.2 que ens permet l'ús del vesc per a la captura de petites quantitats d'ocells, vostès proposen derogar-lo, perquè creuen que qüestiona la normativa estatal i comunitària i la volen suprimir per incloure en el seu lloc una remissió als mètodes de captura previstos a la normativa comunitària i a la legislació bàsica estatal.

I el que estan fent és el contrari a defensar els interessos dels nostres caçadors, justificant, tal com permet la normativa, que és una caça selectiva i que es pot donar la corresponent autorització. L'article 9.2 serveix d'alguna manera com a base d'una possible i futura autorització de la caça amb barraca, amb el sistema amb vesc. Si llimem l'actual redacció de l'article 9.2, el Decret legislatiu 2/2008, deixem sense sortida a la caça amb barraca, fent el contrari del que tots els grups polítics hem dit als caçadors a les Terres de l'Ebre, que defensaríem aquesta tradició en el territori. I quan dic «tots els grups polítics» em refereixo al Partit Socialista de Catalunya, a Convergència i Unió, al Partit Popular, a Esquerra Republicana i a Iniciativa per Catalunya Verds, amb reunions conjuntes amb els caçadors. Per tant, també és convenient dir en tots els llocs el mateix, defensar els arguments en el moment de la seua aprovació com és el cas en aquest moment.

En altres temporades la captura dels fringíl·lids s'autoritzava a través dels dos mètodes: el de filat i el de vesc; de manera que cada caçador podia triar el que cregués més convenient, sempre respectant les normatives de limitació de captures, sistema que avui ens continuen demanant els caçadors, no només els de la barraca, sinó també un sector important dels fringíl·lids.

Per tant, la proposta que es fa en el decret de caça amb ret, el filat, és que hem de mantenir com a costum la

captura amb vesc, tenint en compte que la Comissió Europea en casos justificats de selectivitat també hi dona la seva autorització.

Per tant, no podem donar aquesta argumentació com a legal, és completament falsa, atès que està tan prohibit l'ús del vesc com el de la ret, tant a nivell europeu –l'annex 4 de la Directiva 2009/147, del Parlament Europeu i del Consell de 30 de novembre de 2009, relatiu a la conservació de les aus silvestres– com a nivell estatal –l'annex 7, de la Llei 42/2007, del patrimoni natural i la biodiversitat, de 13 de desembre. I són les dues, pel seu caràcter massiu i no selectiu, en cap cas un més que l'altre com es desprèn del present decret llei.

O sigui, donar l'autorització excepcional d'un mètode per als fringíl·lids suposa eradicar un altre sistema de la captura amb vesc: sistema barraca, motiu que és absolutament innecessari, atès que la modificació de la redacció de l'actual article 9.2, del Decret legislatiu 2/2008, de protecció dels animals, res afageix, ni a favor ni en contra de l'autorització de captura dels fringíl·lids. O sigui, mantenir l'actual vigència no dota de cap de les maneres de major selectivitat al filat, perquè entre altres coses res es menciona ni es refereix a aquest de les rets ni de qualsevol altre mètode que no siguin les referides a l'ús de substàncies enganxoses.

Vist l'exposat en el Projecte de llei dels fringíl·lids ha de, per innecessari i perjudicial per a la barraca i la caça amb vesc, prescindir de citar i modificar l'actual article 9.2, del Decret llei 2008, en l'actual redacció. Fins i tot, hauríem d'anar més lluny, que és tornar a l'anterior redacció de l'article 9.2 de la Llei 22/2003, de protecció dels animals, que era més racional, ajustada als mètodes de captura que comentàvem, sense excloure'ls mútuament. El text era: «Es prohibeix l'ús de coles i substàncies enganxoses com a mètode per controlar animals vertebrats, excepte l'ús del vesc, prèvia autorització excepcional del Departament de Medi Ambient en condicions estrictament controlades de forma selectiva i de petites quantitats d'ocells per a la captura del tord i la captura en viu d'ocells fringíl·lids.» Aquest redactat no s'hauria hagut de canviar mai, perquè és el que estava perfectament ajustat a la legislació europea i nacional.

Si analitzem la motivació del Projecte de llei que estem estudiant, ens adonem de la poca diferència que tenim respecte al redactat inicial, ara bé, només pel que respecta als fringíl·lids, perquè respecte al vesc, la barraca i la caça dels tords la diferència sí que és abismal.

Sembla que en els últims anys no s'ha pres l'interès necessari per donar curs legal a la demanda dels caçadors de fringíl·lids i de tords; més aviat hem tingut un permanent seguiment per posar entrebancs i confusió entre el sector. Hem permès que es fes un abús amb sancions i actes judicials. Hem tingut estudis encarregats per la pròpia Administració i no els hem donat el curs corresponent: és el cas dels estudis de valoració de selectivitat de la caça amb barraca encarregats pel mateix Departament de Medi Ambient i Habitatge, i que, com vostè sap, senyor conseller, no ho trobaven. Es va redactar l'any 2008 i el 2009, i al final li vaig passar jo, personalment, per correu, els dos informes.

La pregunta és: per què el conseller en aquell moment, que disposava d'uns informes que justificaven la selectivitat de les captures, per què no li va donar el corresponent curs al Govern central per demanar al mateix temps el tràmit a Europa i poder donar autorització a la caça de fringíl·lids i tords, per evitar d'aquesta manera tots els problemes que s'han generat i permetre que es fessin les captures legalment i sense entrebancs?

Avui encara tenim diferents punts de mira referents a l'aplicació de la normativa. Suposo que tots vostès tindran, com hem tingut el Grup Parlamentari Popular, l'escrit de la SEO/BirdLife que anunciava la impossibilitat d'autoritzar la captura de fringíl·lids per engabiar, donant una lectura incompleta a la normativa i basant-se en sentències dels tribunals en casos concrets, però que no es poden tenir en consideració en el cas de Catalunya si fem els deures i podem donar curs als tràmits corresponents per regressar a la caça amb filat i amb vesc.

La llei espanyola sobre conservació de la natura conté una clàusula de derogació similar a l'article 9 de la directiva per tal d'evitar danys als cultius, per exemple, a les oliveres. Algunes regions autònomes han derogat la prohibició de l'ús del vesc tenint en compte diferents condicions, compatibilitat amb la Directiva 79/409. Segons l'article 7, de la Directiva Birds, els estats membres poden autoritzar la caça de només aquelles espècies llistades a l'annex 2; o sigui, els tords, però no els fringíl·lids. L'article 8, de la Directiva Birds, requereix que els estats membres prohibeixin els mitjans de captura o mort llistats en l'annex 4, annex que inclou la caça amb vesc.

L'article 9.1.c de la directiva permet als estat membres derogar part dels articles 7 i 8 per permetre, sota condicions estrictament supervisades selectivament, la captura, l'engabiament o altres usos de certs ocells i en petites quantitats.

Per tant, senyor conseller, si realment volem que es produeixi la caça com es venia fent, si realment tenim la voluntat d'ajudar el sector de la caça, tant els fringíl·lids com el tema del tord, si tramitem els informes que té vostè, que sap que justifiquen la selectivitat de la caça, els enviem al Govern central i el Govern central també els passa a Brussel·les, aquest tipus de caça es pot legalitzar –aquest tipus de caça es pot fer. El que no es farà mai és si el Departament de Medi Ambient de la Generalitat de Catalunya té els informes al calaix, no els tramita i no fa els deures, que és el que ha passat.

Llavors, clar que sancionen, clar que els caçadors tenen problemes, clar que les coses no funcionen, però és perquè nosaltres no hem fet els deures.

Per tant, nosaltres donem recolzament, avui, a aquest decret que vostè presenta perquè així li ho vam manifestar, però esperem, en un futur, poder tramitar la llei com vostè ha manifestat, però tenint en compte que derogar l'article 9.2 comportaria acabar amb la caça i no ajudar els caçadors.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Hortènsia Grau.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats, diputades, avui estem aquí per ratificar un decret llei que em sembla que, per la manera com s'ha tramitat, pot ser l'exemple paradigmàtic de la manera de fer que caracteritza a aquest Govern en aquest any que portem.

També li vull dir per endavant, conseller, que el felicito per la decisió presa, a última hora o no sé si a última hora, que el decret finalment es tramitarà com un projecte de llei, perquè crec que era una de les demandes dels grups que no donen suport a aquest decret.

I dic això, «que és un exemple paradigmàtic», per tres temes. En primer lloc, per la manca de diàleg, participació i transparència que ha caracteritzat aquestes decisions. En segon lloc, per les servituds als lobbys que en aquest cas defensem interessos molt particulars en benefici d'uns quants, les societats d'ocellaires de caçadors, però no de la majoria, i que són aquests lobbys que suposo que els han donat suport i als quals vostès han fet promeses durant la campanya electoral. I, en tercer lloc, per la manca de rigor jurídic i tècnic que anteposa els prejudicis ideològics a les constatacions científiques.

Respecte al primer punt, pel que fa a la forma com tot això s'ha tramitat i com s'ha fet aquesta tramitació, creiem que suposa una nova agressió als ja febles instruments democràtics de què disposem. Quan aquestes modificacions ja van aparèixer el juny amb la primera llei òmnibus, es van presentar gran quantitat d'al·legacions. Després d'això va continuar, quan es va trossejar la llei, en el Projecte de llei de promoció de l'activitat econòmica, feta per tràmit d'urgència, escurçant així els terminis i dificultant, per tant, el debat tranquil amb la societat civil. Però, què va passar? Que, en endarrerir-se la tramitació d'aquestes tres heredes de l'òmnibus i davant de les pressions del sector, vostès opten pel tràmit del decret llei, un tràmit que, segons l'article 64 de l'Estatut, només s'ha d'utilitzar en cas d'una necessitat extraordinària i urgent.

Ara resulta, conseller, que els moixons, els fringíl·lids, són la prioritat nacional número 1. Devem viure en països diferents, perquè per nosaltres les prioritats a Catalunya, ara per ara, són les persones que no tenen feina, els que no poden pagar la hipoteca i es queden al carrer –ara més ràpidament, amb els desnonaments exprés– o els que esperen mesos per poder-se operar.

L'octubre ja vam veure com anaven les intencions del departament, gràcies a les webs dels caçadors, que ens explicaven que s'aprovaria aquest decret, qüestió que va provocar que fins i tot en el diari que vostès subvencionen amb 2 milions d'euros i els fa de *palmero* la periodista Pilar Rahola, que, com tots saben, no és molt amiga nostra, en un article titulat «Pelegrí a la caza», criticués l'actuació del departament i digués que actu-

ava «con nocturnidad y alevosía», eh? –i cito textualment les paraules de la senyora Rahola.

Finalment, el Govern aprova el decret llei el dia 15 de novembre, però curiosament aquest decret no es publica a les actes dels acords de govern d'aquell dia, junt amb els altres acords, i també curiosament no es publica en el DOGC fins al dia 21, o sigui, tot just el dia després de les eleccions; quina casualitat! De la mateixa manera que el president Mas anuncia més mesures en contra dels més febles també el dia 22, després de les eleccions. Per tant, un govern que amaga, que no vol debatre..., que no vol debatre amb els que no li donen la raó.

En segon lloc, ja hem dit la qüestió dels lobbys, un decret llei que es salta el funcionament normal democràtic, el diàleg i la participació de la societat civil, i respon a les pressions d'uns pocs, que amb els vots de molts governa per a uns pocs. Per què? Perquè en aquest cas la Federació Catalana de Caça, les societats ocellaires i una plataforma que s'ha creat *ad hoc*, la Plataforma Tradició Ocellaire, que fins i tot diu en l'escrit que envia a la presidenta del Parlament la gran il·lusió que els va suposar que vostès governessin després de l'etapa convulsa d'Iniciativa al capdavant de Medi Ambient, amb les seves polítiques de restriccions indiscriminades contra els col·lectius que ells creien contraris als seus pensaments... A veure, ja estem com en el cas Segarra-Garrigues. Potser, conseller i diputats i diputades de Convergència i Unió, ara que ja no estem en campanya, en comptes de demagògia, tots plegats podríem fer una mica de pedagogia política i podríem explicar a aquests col·lectius que això de la protecció del medi ambient, de les directives europees de les aus o de l'aigua no és una mania d'Iniciativa - Esquerra Unida, sinó que respon a unes normes, a unes directives europees i internacionals que cal complir. I, de passada que parlem amb aquests col·lectius, també rebre altres entitats i ONG ambientalistes i conservacionistes, amb les quals crec que durant la tramitació d'aquest decret no hi ha hagut massa diàleg, posant en evidència això, per a qui governen.

I ja en tercer i últim lloc, però no menys important, i entrant al contingut del decret i a la seva adequació a la normativa, nosaltres, efectivament, creiem que és un decret llei que vulnera i entra en conflicte tant amb la normativa europea com amb l'espanyola, amb la Llei 42/2007, de patrimoni, que ja s'ha citat, i amb la Directiva d'ocells 2009; però també amb la jurisprudència dictada pel Tribunal de Justícia de les comunitats europees, concretament en dues sentències.

Però és que a més vostès ho saben, això, perquè quan vostès, quan el departament en l'ordre de l'11 de febrer va derogar l'ordre del 99, que en permetia la captura, hi va haver uns informes del departament, uns informes tècnics del departament que justificaven que vostè ho derogués, perquè l'autorització de la captura no s'adaptava a la normativa i que per això calia derogar-la.

En el preàmbul del decret llei, vostès amb una sèrie de piruetes dialèctiques intenten justificar la necessitat extraordinària i urgent de modificar la Llei de protecció dels animals per raons extraordinàries, per tal de poder avançar cap a la reproducció en captivitat d'aquestes

espècies, que és la solució satisfactòria i alternativa a la captura en viu que dona la normativa actual. Però, clar, a nivell europeu, aquestes espècies que regula el decret no són considerades espècies cinegètiques i, per tant, l'autorització de la seva captura s'ha de fer per l'article 9, que és el que en regula les excepcionalitats. Però, tal com queda palès en les sentències i en l'informe del Ministeri de Medi Ambient que van aprovar totes les comunitats, per acollir-se a aquesta excepcionalitat de l'article 9 s'ha de demostrar que no hi ha cap altre mètode alternatiu i que en cas que la cria en captivitat sigui una solució satisfactòria però que pugui comportar problemes de consanguinitat, com sembla que... –bé, i de fet nosaltres, quan estàvem..., vam començar un estudi d'això amb l'ICO–, si hi han problemes de consanguinitat s'ha de justificar que la diversitat genètica de la població captiva és insuficient per evitar la consanguinitat. És a dir que, sigui com sigui, sempre ha de quedar demostrat que no es poden aplicar altres mesures satisfactòries. I en una de les sentències justament del tribunal el que es diu és que hi han altres mesures alternatives, com pot ser l'intercanvi d'exemplars entre països de la Unió Europea o l'intercanvi entre granges de criadors.

Si tot i amb això no es poguessin garantir aquestes solucions alternatives, satisfactòries, a l'autorització de captura en viu, clar, la captura s'hauria de limitar a totes les limitacions previstes a la normativa. És a dir que el nombre d'exemplars que es puguin capturar ha de ser el que es fixi objectivament per pal·liar els inconvenients de la consanguinitat. I és aquí on també el decret llei, concretament l'article 2, que estableix el règim de captures per a aquest any 2011, vulnera llei, ja que fixa un nombre de captures de 60.246 fringíl·lids, entre les quatre espècies, setanta-cinc mascles i vint-i-cinc femelles, sense que existeixi un informe previ de l'estat d'aquestes poblacions i, sobretot, sense conèixer les necessitats objectives que facin possible la cria en captivitat. Per tant, per què seixanta mil, conseller? Per què no trenta mil o setanta mil? En base a quin criteri científic o tècnic? En base a quin informe?

Segons l'Institut Català d'Ornitologia, com ha dit el company Terrades, des de l'any 2000, a excepció del pinsà, les altres tres espècies estan disminuint la població, de manera que si es continuessin autoritzant les captures d'aquí a vint anys podrien quedar reduïdes a la meitat, amb el greuge que això suposa per a la cadena tròfica, perquè aquests ocells, com vostès saben, són aliments de rapinyaires com esparvers, falcons, xoriguers, i a més en el període de cria serveixen per ajudar a minimitzar les plagues d'insectes.

Però és que a part d'això, i respecte a la normativa estatal, per poder fixar una quota autonòmica primer cal fixar una quota a nivell d'estat, i aquesta no ha estat fixada.

És a dir que per totes aquestes qüestions... Ah!, i en l'aspecte 2 que regula, també ens preocupa el fet que torni a deixar en mans de la Federació Catalana de Caça, com també han fet en el cas de la pesca continental, la gestió de les autoritzacions: ells distribueixen els exemplars..., amb uns requisits mínims, la qual

cosa pot suposar un greuge amb el sistema d'anellament científic i l'acreditació dels anelladors.

Per tot l'exposat –per la discrepància jurídica, per la forma de la tramitació, pel contingut referit al nombre de captures autoritzables, que no té cap informe darrer, tècnic–, nosaltres no..., votarem per la derogació d'aquest decret llei i esperem, durant la tramitació del projecte de llei, poder portar-lo al consultiu. I creiem que, si no podem arribar a acords que vagin en el sentit de la directiva, ho continuarem denunciant a la Comissió Europea, a les instàncies que calgui, i esperem que Europa no ens torni a obrir un expedient sancionador pel que fa als temes de medi ambient, com ja ens n'han obert altres.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, diputats..., en tot cas, des del Grup d'Esquerra ja li manifestem d'entrada, conseller, que no donarem suport a la convalidació del decret, tot i que ens ha agradat sentir en la seva intervenció el fet que entenguin des del Govern que cal tendir a la l'eliminació de la caça silvestre; entenem nosaltres també que aquesta és la finalitat última. Però no els donarem suport en aquest cas... També estem contents que hagi manifestat la voluntat d'obrir la tramitació d'un projecte de llei, en el qual jo penso que podrem fer incidència, perquè, en tot cas, no estem d'acord amb algun dels continguts, quant a contingut i quant a forma, sobre la presentació d'aquest decret llei, i, per tant, doncs, en aquest sentit, no els podem donar suport.

Entenem que des del punt de vista formal..., i algun altre representant, algun altre portaveu ja li ha fet –i permeti'm l'expressió– una estiradeta d'orelles, en el sentit que aquest és un tema que es va començar a tramitar amb les lleis òmnibus i que al final ha anat, ha tornat, ha sortit, i al final ens ho acaben portant de pressa i corrents a través d'un decret llei, la qual cosa, diguem-ne, ha eliminat la possibilitat del debat i de parlar a bastament sobre aquest tema que ens sembla important per al país, perquè és un tema que té una àmplia afició i que té una antiguitat clarament contrastada, però a més a més s'ha de fer compatible amb els interessos mediambientalistes, com vostè mateix exposava. Entenem que aquesta rapidesa en la tramitació no ha pogut permetre aquest debat i que, per tant, doncs, des d'aquest punt de vista, l'element formal per nosaltres és important, que no ha existit i no hem pogut entrar a debatre'n a fons el contingut.

Per altra banda, coincidim que en el decret hi han alguns aspectes positius que no existien anteriorment, com l'eliminació del vesc com a mètode de captura. Entenem que això suposava un patiment per a les aus

que eren caçades i que, per tant, doncs, des d'aquest punt de vista sembla un avenç.

Estem d'acord també amb l'obligació de l'anellatge quant al que significa i avança en el control, diguem-ne, de les aus capturades.

Però a partir d'aquí hi ha un seguit de qüestions que a nosaltres ens preocupen, i, en tot cas, agafant el guant, agafant la mà estesa que vostè ens ha fet, en la tramitació del projecte de llei intentarem fer-li avinent i intentarem modificar alguns dels criteris que hi han, com per exemple el fet de la permissivitat de la caça de femelles. Entenem que vostès justifiquen a l'exposició de motius el fet de permetre la caça de femelles per tal de poder anar cap a la cria en captivitat. Som conscients, diguem-ne, i vostès són conscients, suposo, també de les dificultats que hi ha en aquests moments, amb el sistema actual de caça i de qui són les persones caçadores, perquè realment la cria en captivitat sigui assolible. I ens sembla, doncs, que aquesta no és la via a assolir o la via a donar per tal de generar cria en captivitat. Segurament cal –i ens sembla que aquesta és la via en què cal incidir i en la qual intentarem també incidir en la tramitació– una col·laboració entre l'Administració pública i les societats ocellaires per generar un mercat, per generar un nombre important, diguem-ne, de cries en captivitat, per tal que realment pugui haver-hi un comerç sobre aquestes aus, però un comerç regulat i tramitat com en altres tipus d'espècies. Però això s'ha de fer amb una activitat i amb un impuls per part de l'Administració, en col·laboració amb les societats ocellaires. Ens sembla que la captura de femelles pot afectar greument, doncs, en aquests moments també la cria en llibertat d'aquests animals; per tant, pot dificultar també la seva mateixa reproducció natural.

Ens diuen i justifiquen també aquest decret de l'extracció del pinsà, la cadenera, el verdu i el passerell del règim de protecció dient que en altres territoris aquestes espècies no tenen protecció. És cert –és cert–, no negarem la realitat. Ara, l'argument com a tal és molt pobre; és a dir, que nosaltres haguéssim, en algun moment, donat una major protecció en aquest país a una tipologia d'aus per una sensibilitat especial..., ens sembla molt pobre justificar, doncs, que no existeixi aquesta protecció. Perquè, si no, per aquest mateix motiu d'aquí a quatre dies ens poden portar al Ple del Parlament una modificació de la Llei de protecció d'animals dient que tornin a haver-hi corrides de toros, perquè, com que en altres territoris no estan protegits, doncs, també podríem arribar a aquesta conclusió. Espero que no ho facin; també ja els ho dic.

En tot cas, i pel que es justifica sobre el tema de la tradició de l'activitat ocellaire en el país, reconeixem, no negarem pas que existeix aquesta tradició des de fa molt temps i que, per tant, forma part, diguem-ne, de l'activitat lúdica d'alguns pobles, d'algunes societats, però que, en tot cas, el que..., hi ha un tema que sí que a nosaltres ens preocupa, i és que aquesta activitat, que era una activitat compatible en el seu temps..., l'excés, la intensificació d'aquesta activitat al que ha acabat portant és a una comercialització; s'han arribat a pagar sis mil i dotze mil euros per algun exemplar

d'aquests. I aquí és on entenem que la Generalitat no ha intensificat suficientment els controls. Entenem que cal entrar molt més fortament en aquest mercat, cal evitar el tràfic il·legal d'aquestes espècies, perquè entenem que des d'una regulació i des del control del comerç il·legal és com realment es poden arribar a compensar una cosa i una altra.

Permetin-me també que discrepi, diguem-ne, de la fixació d'aquesta xifra de seixanta mil exemplars. La legislació europea que permet les excepcions diu que una quantitat petita. Escolti, senyor conseller, jo no sé què entendran vostès per «quantitat petita», però seixanta mil exemplars en dos mesos, en vint dies, en definitiva, que és quan pot ser aplicat el decret, ens sembla una mica fort, tenint en compte, a més a més, que si fem números, i d'acord amb el decret, el decret permet la caça de 47.000 exemplars de pinsà comú, quan les dades més fiables ens xifren que a Catalunya hi han unes 250.000 parelles; per tant, diguem-ne, no és una xifra menor, és una xifra bastant àmplia. Per tant, discrepem d'aquest nombre.

Entenem que no hi ha uns criteris objectius per fixar aquestes dades, o almenys no se'ns ha fet saber –i, en tot cas, si vostè té aquestes dades, li agrairia que ens les fes arribar– sobre quins criteris dona aquesta xifra dels seixanta mil exemplars capturables, però que ens sembla desmesurada d'entrada. Tenint en compte que en altres ocasions, per altres dades que tenim de la Generalitat d'anys anteriors, abans de la prohibició, s'havien capturat sobre uns 150.000..., unes 150.000 captures, ens sembla desproporcionat que en dos mesos es pugui fer una captura de seixanta mil individus.

Ens sembla, doncs, que tal com està el tema, que no tenim cap tipus de documentació, que no hi han estudis fiables de quina és la població real d'aquest tipus d'ocells, d'aquestes espècies a Catalunya, ens sembla que tirar endavant aquest decret tal com està previst és molt negatiu. Entenem..., i, si hem de fer cas de les paraules que vostè ens deia, de la sensibilitat mediamambientalista, cal que qualsevol decisió que es pugui prendre..., que, entenent la caça com un element excepcional, ha d'estar justificat des del punt de vista tècnic, i no només des del punt de vista d'interès social i polític. Per tant, amb dades tècniques podrem prendre decisions correctes.

Ja per acabar, conseller, li podria dir que estem d'acord amb el què, tal com vostè ha expressat, però no estem d'acord amb el com. Ens sembla que per arribar al punt que vostè ens exposava inicialment hi han altres mecanismes, hi han altres mesures, i esperem que durant la tramitació parlamentària de la llei puguem arribar a algun tipus d'acord en aquest sentit, tot i que m'agrada sentir, doncs, que coincidim. Insisteixo que no estem gens d'acord amb les formes que s'han utilitzat en la tramitació: ara sí, ara no, i, per tant, no s'ha pogut produir un debat correcte ni a fons sobre el tema.

Entenem, hi insisteixo, que la concepció que vostès donen en aquests moments a la caça dels fringíl·lids, tot i el que ha pogut dir..., però el que s'expressa de manera literal en el decret o en el decret llei és un mètode que no permet garantir el control de tota la població.

No sabem exactament quines captures hi haurà, per molt que es digui. I és veritat que hi ha alguns mecanismes, com l'anellatge, que poden permetre iniciar algun tipus de control, però, en tot cas, difícilment, si no sabem d'on partim, perquè no hi han dades exactes de quina és la situació al país, doncs, podrem extreure'n conclusions reals.

Entenem que cal avançar cap a un model de cria en captivitat, hi insisteixo, com deia abans, amb una col·laboració entre l'Administració i les societats ocellaires, per realment fer de la caça una pràctica excepcional, i, per tant, entenem que aquest és el model a tirar endavant.

Demanam major control per part de l'Administració de les activitats de comerç il·legal de les aus, perquè entenem que acabar amb aquest mercat negre és el que permetria també donar més tranquil·litat al sector.

Entenem també que cal avançar en la formació dels ocellaires, un model que s'ha aplicat en altres territoris, i entenem que és un element..., i que, per tant, incidiria clarament en les persones que es dedicarien o que es dediquen a la caça a tenir una major sensibilitat mediambiental, i, per tant, entenem que seria un dels punts a avançar.

Hi insisteixo, conseller, no li donarem suport a la convalidació d'aquest decret, però des del Grup d'Esquerra Republicana deixem la mà oberta, la mà estesa a poder col·laborar durant el projecte, la tramitació del projecte de llei, per poder-nos entendre.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera. (*Veus de fons.*) Ah!, el senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Honorable presidenta, *conseller*, diputados, diputadas, des del Grupo Parlamentario Ciudadanos estamos convencidos de que se debe regular la legislación sobre los pájaros fringílidos, porque son objeto de abuso y de maltrato para potenciar, con su canto melodioso, concursos y apuestas callejeras. Sin embargo, no estamos dispuestos a apoyar este auténtico holocausto pajaril (*l'orador riu*) de sesenta mil pájaros libres para que sean criados en cautividad en nuestra comunidad, a pesar de que uno de los argumentos esgrimidos por el Gobierno para la tramitación de urgencia sea la tradición fuertemente arraigada en Cataluña; un argumento que pareció no importarles suficientemente a la hora de prohibir una tradición fuertemente arraigada en Cataluña como era la fiesta de los toros –el animalismo de Convergència se cierra en los mamíferos, no alcanza las otras especies animales. Por ello nos vamos a posicionar en contra, por dos motivos.

En primer lugar, porque no podemos apoyar esta regulación, porque la Sociedad Española de Ornitología, que es la máxima autoridad en la materia, alerta que este decreto contradice y vulnera la legislación básica

española y europea sobre la materia, y nosotros no podemos apoyar una ley que contradice normas de rango superior; una práctica que, aunque habitual en este Parlamento, pues no creemos que se bueno apoyar firmemente, ¿no?

Y en segundo lugar, por la oportunidad, ¿no? A Ciudadanos nos sorprende, nos parece inaudito, casi nos maravilla, pero nos preocupa a la vez, que la única medida de tramitación urgente de las diferentes leyes ómnibus, y especialmente aquellas orientadas a la reactivación económica de Cataluña, sea la regulación de la captura de pájaros fringílicos. Parece broma, pero es que no lo es. Es así de triste, es así de lamentable que la única medida que ustedes han traído a este Parlamento por vía de urgencia, «per aixecar Catalunya, per a la reactivació econòmica, per sortir de la crisi», sea, aparte del pacto fiscal –o yo creo que está en el mismo tono argumental–, la captura de especies fringílicas. Y es curioso y triste que esto sea a la vez, en paralelo a que ustedes hayan anunciado las medidas de recorte, la segunda oleada de medidas de recorte, ¿no?: recorte de sueldos de funcionarios, el aumento de tasas en servicios básicos... Es realmente preocupante que su única capacidad de propuesta para reactivar el tejido económico y la economía catalana sea la captura de pájaros. Yo espero que ustedes no eleven esta propuesta al directorio europeo, y espero que la señora Merkel y el señor Sarkozy no discutan sobre si Cataluña y España proponen a este directorio, como medida para salir de la crisis, una propuesta para capturar especies cantoras.

En conclusión, ustedes son débiles con los pájaros cantores –jilgueros, canarios y demás especies– y son débiles con los fuertes –con los halcones, con los buitres y especialmente con las gaviotas.

Gracias, presidenta; gracias, diputados y diputadas.

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Molt honorable senyora presidenta, honorable conseller, jo crec que aquí, després de les intervencions anteriors, efectivament, és una mica difícil prendre's seriosament que el Govern dels millors el que fa per a treure Catalunya del sot, de la crisi i de l'esfondrament econòmic i fiscal sigui, per una banda, incloure la llei òmnibus com a mesura de promoció econòmica –perquè els recordo que està en la Llei de mesures de promoció econòmica, aquesta normativa–, per una banda incloure-la en la llei òmnibus –cosa que ja ens va sorprendre–, i després rescatar-la de la llei òmnibus per a produir un decret llei d'extraordinària i urgent necessitat, perquè sigui aprovat el dia d'avui, amb una finalitat, i és produir aquesta massacre indiscriminada d'ocells cantaires el mes de desembre, en deu dies el mes de desembre. Perquè aquest és l'objectiu del decret llei, no cap altre. Que entre en vigor avui no té cap més objectiu que poder capturar més de seixanta mil ocells cantaires, amb

tots els altres que moriran en el procés de la captura, els dijous, dissabtes, diumenges i festes de guardar del mes de desembre. Per tant, seixanta mil i escaig; per tant, sis mil i escaig diaris. Això és l'objectiu.

I l'objectiu amb unes estadístiques en què, segons diuen, de l'any 2002 al 2011 què ha passat amb això? Doncs, que els verdums han baixat a Catalunya la seva població un 3,9 per cent anual acumulatiu; els passerells, un 2,4 per cent anual; les cadeneres, un 3,5 per cent anual. Estem en aquests moments, del 2002 al 2011, abans de l'holocaust que vostè té preparat..., tenim una baixada d'un 20, 25 per cent d'aquestes poblacions silvestres.

Què s'ha de fer quan hi ha una baixada de població silvestre? Doncs, un holocaust; és la millor manera. En el cas dels pinsans, que han crescut, han crescut un 3,5 per cent anual, la seva autorització de cacera suposa el 10 per cent de la població silvestre, el 10 per cent, segons està..., les parelles estan entre 200.000 i 270.000, que suposa el 50,74 per cent de la població, de la població europea respecte a la mundial d'aquesta espècie. Per tant, per què es treu d'aquí?

Vostès han parlat també d'una manera, diguem-ne..., molt d'activitats tradicionals, molt que la gent gran es reuneixen... Escolti, surti al carrer; surti al carrer i vagi als polígons i veurà que hi ha uns altres usuaris. Ara no hi ha només els jubilats i les associacions d'ocells cantaires; també hi ha uns joves que també se dediquen a altres activitats paral·leles a la de la venda. O es pensen vostès que quan es ven per 12.000 o per 120.000 euros un ocell s'està venent un ocell? Pensen que és això? Doncs, pregunti-ho al seu company de bancada, ara absent, el conseller d'Interior, i el podria informar sobre quines activitats paral·leles s'hi fan sota la cobertura d'aquesta, en principi, venda d'ocells.

Per tant, de què estem parlant aquí? De quina extraordinària i urgent necessitat?, quan vostè no ha dedicat ni una paraula per justificar això, que és pel que estem en aquesta cambra. Aquí el que hem d'apreciar és l'extraordinària i urgent necessitat. Quina extraordinària i urgent necessitat hi ha? No n'ha dit ni una paraula, seguint en la línia del Govern, diguem-ne, *crony friendly*, del Govern que incompleix la llei, del Govern que no envia els pressupostos abans del dia que la llei diu que els ha d'enviar, del Govern que no envia els pressupostos i del Govern que pretén acudir a un mercat internacional o a un mercat domèstic, continuant fent aquesta piràmide de Ponzi i que vostès estan fent, portant l'estalvi català a la ruïna, sobre la base d'incomplir la llei, però, en canvi, demanar els diners de la gent, quan no són capaços ni de presentar uns pressupostos. Cosa que no és que no estigui al nivell d'allò que el molt honorable president ens deia que era la Gran Bretanya o França: és que no està al nivell ni de Múrcia, no està al nivell d'una comunitat autònoma espanyola que sí que presenta els seus pressupostos i sí que està tramitant els seus pressupostos.

Com que vostès s'estimen més governar per decret llei, els diem: per una banda, votarem en contra de..., perquè no hem sentit ni una paraula que justifiqui l'extraordinària i urgent necessitat, ni una. Per altra ban-

da..., d'això ja els aviso, que el portarem al Consell de Garanties Estatutàries, quan vostès deixin d'enganyar, treure-ho..., no treure-ho en els acords de govern, amagar-ho i publicar-ho en el moment que toca. Perquè espero de la seva paraula que efectivament es voti en aquesta cambra que això es tramita com a projecte de llei. Anirà al Consell de Garanties Estatutàries, anirà a Europa i allà els diran el que han de dir sobre el Govern dels milions que es dedica a encobrir activitats que ni tan sols és capaç de defensar davant d'aquesta cambra.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

(*Remor de veus.*)

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustríssim senyor Agustí López.

Agustí López i Pla

Gràcies, senyora presidenta. Diputats, conseller, la meua intervenció bàsicament serà de defensa del món ocellaire com un dels pilars de les tradicions culturals rurals a Catalunya. Però no puc estar-me de comentar algunes consideracions que han fet els diversos grups. Amb tot el «carinyo», diputat Cañas i diputat López Tena, les seves intervencions, al meu parer, i entenc una mica del tema, no passen de literatura anecdòtica política.

O sigui, d'entrada, diputat Cañas, per parlar d'algun tema se n'ha de saber una miqueta –una miqueta–, i vostè el que no pot posar és el canari dins dels fringíl·lids, perquè no ho són. O sigui, d'entrada, els canaris no són fringíl·lids, i el decret llei no hi té res a veure. Solament li aconsello..., que jo entenc que el seu grup parlamentari té uns pocs diputats i vostè té moltes obligacions, però no pot..., pot tocar la ratlla blanca, però no pot posar el cotxe a la cuneta. (*Remor de veus.*)

Al senyor López Tena, li faria comentar semblants, però el temps és el temps. (*Persisteix la remor de veus.*)

Diputada Grau, miri, parlar de lobby dels ocellaires és un insult, no al grup polític parlamentari, no a la conselleria d'Agricultura, sinó a uns col·lectius de gent que estan treballant des de fa molts anys en aquest tema.

Li explico la història. Miri, la societat més antiga d'ocellaires de Catalunya que treballa en el tema dels fringíl·lids és la de Sant Vicenç de Torelló. Sant Vicenç de Torelló es crea el 1843, i es fa el primer concurs d'ocells cantaires, però en aquell moment no és un invent d'algu de Sant Vicenç de Torelló que comença a fer cantar fringíl·lids, sinó que hi ha registre literari escrit de quatre-cents anys enrere. Suposo i sospito que aquestes pràctiques de gaudir del cant i de modular el cant dels fringíl·lids no són pràctiques de tres segles enrere, sinó segurament de mil·lennis enrere. Perquè a les poblacions humanes –a les poblacions humanes– antigament no podien disposar de vestits en colors ni podien disposar de grans músics, però disposaven dels ocells per la música i disposaven de les flors als horts per les composicions florals i acolorístiques i cromàtiques.

Per tant, sospito això, sospito que l'arrel, l'arrel del món ocellaire català és molt profunda.

Li he parlat de la de Sant Vicenç de Torelló, però vostè ha de saber que l'Associació Esportiva Ocellaire de Manlleu –l'Associació Esportiva Ocellaire de Manlleu– va fer el seu cent cinquantè aniversari el 2008, que va coincidir amb un campionat de Catalunya de cant d'ocell.

També ha de saber que si aquesta gent neix..., neixen com a societat legal, històrica, el 1858..., vostè deu saber que el Club Futbol Barcelona el qual és del 1899..., o sigui, mig segle enrere que comencés el món futbolístic de forma associada a Catalunya, els ocellaires s'associaven en una zona on hi havia la primera revolució industrial a Catalunya, perquè estem parlant d'Osona, estem parlant de Bages, estem parlant de tota una sèrie..., de la Catalunya central, on es produïa la primera..., la primera revolució industrial a Catalunya, que va donar força intel·lectual i econòmica amb aquestes societats que existien com a daixò.

Per tant, parlar de lobby, parlar de lobby aquí no és una agressió al conseller ni al departament, ni al..., és, diguem-ne, buscar un qualificatiu que, al meu entendre, és absolutament desafortunat –absolutament desafortunat.

Bé, Berguedà, Osona, Bages, però és que també ens trobem societats cantaires a l'àrea metropolitana i també a les Terres de l'Ebre. Escolteu, hi ha..., escoltin, senyors diputats, hi ha un tema que és important aquí: la tradició de les societats cantaires catalanes es va fondre a meitat del segle passat amb la tradició andalusa, de tal manera que molts nous catalans, provinents d'Andalusia i d'altres regions i d'altres zones espanyoles, han refós aquesta..., i estan competint a Torelló, a Vic, i a Reus, i a Tarragona..., estan competint ocellaires amb orígens del sud d'Espanya i ocellaires de la Catalunya central.

D'entrada, recomanaria llegir una novel·la del novel·lista català Joaquim Ruyra que es diu *La parada*, amb la qual expressa el neguit de tres nens d'un poble del Montseny per anar a buscar a les quatre del matí per marcar parada per poder fer la caça de fringíl·lids que no és caça, que és captura, disculpin el...; o sigui, quan el diputat d'Esquerra Republicana parla de caça, la caça implica una captura amb mort i tota l'estona estem parlant de captura de fringíl·lids, que vol dir capturar sense mort.

Per tant, el tema dels lobbys deixem-ho córrer. A més a més, jo crec que el Grup d'Iniciativa no ha de donar cap lliçó en aquest arc parlamentari sobre el tema de com treballar els fringíl·lids. I penso que la major part dels diputats coneixen la història amb l'encausament d'una persona, d'una antiga directora general, que, per no descatalogar aquestes quatre espècies de fringíl·lids, prèviament està encausada pel fiscal de Medi Ambient; per tant, de lliçons poques, senyors diputats d'Iniciativa per Catalunya, molt poques.

Passem a una altra qüestió que crec que és molt interessant, que no s'ha dit. Realment hi ha una captura de seixanta mil individus, però aquests individus es capturen amb xarxa abatible, sistema correcte des del punt de vista de la Unió Europea i també del Govern

espanyol, es tenen engabiats des de l'octubre i novembre fins al març, que comencen els concursos, i els ocellaires observen –observen– les aptituds cantaires d'aquests ocells, d'aquests fringíl·lids, durant aquests quatre mesos. És a dir, els ocells, els fringíl·lids que no són vàlids per cantar, que no són valents... –en diuen «valents» a l'ocell que canta davant de l'àrbitre, del jutge, i davant de les persones, que no té por, que no té vergonya–, aquests ocells, que estan quantificats amb un 90 per cent, entre un 85 per cent i un 90 per cent es retornen a la natura cap al març. I aquest és un tema importantíssim. D'alguna manera aquests quatre mesos d'hivern cru el 90 per cent d'aquests seixanta mil ocells retornen a la natura, per la qual cosa crec que és una dada molt important per tenir en compte.

Bé. Jo crec que dos anys de prohibició dels fringíl·lids, amb una tradició tan fonda i unes aficions tan fondes a tot Catalunya –podríem dir «a gairebé tot Catalunya»– han comportant disfuncions en el món rural. Han comportat situacions que no són, diguem-ne, desitjables, tant per la directora general com per molta gent que s'ha hagut d'espavilar per buscar, diguem-ne, ocells. I, en aquest sentit, jo penso que la proposta del Govern és molt interessant. Som, el nostre grup parlamentari i el Govern, els qui vam posar a la llei òmnibus el tema dels fringíl·lids, precisament, per poder ràpidament tramitar la llei òmnibus, i, per raons que tots coneixem, aquesta llei s'ha anat ajornant. No hi ha cap motiu criticable, en el sentit que s'avança..., o sigui, que hi ha hagut dos mesos més de tramitació de llei òmnibus i són els dos mesos que guanyem –que guanyem– amb aquest tema.

Per tant, jo el que crec és que desitjo al món ocellaire de Catalunya que segueixi gaudint del cant dels ocells, que segueixi gaudint dels concursos d'ocellaires, que segueixi gaudint de la descripció i dels fets que descriu en Joaquim Ruyra en la seva novel·la *La parada*, però actualitzat en aquests moments. I desitjo, també, que totes les societats d'ocellaires tinguin llarga vida i que, al mateix temps, es comprometin, com es comprometen, a llaurar i a ajudar en els camps i en els terrenys a on ells fan la cacera de fringíl·lids, fer, mantindre guarets i fer blat de moro que és el que moltes societats fan.

Per tant, tornem a estar en aquella situació en què sovint el món rural, vist des dels polítics i des dels grups conservacionistes o ecologistes, fa, diguem-ne, malifetes, però que tenen una gran tradició, i a més a més corresponen molt correctament des del punt de vista d'un manteniment dels ambients naturals i de la biodiversitat en el nostre país, a més a més, és, en si, un pilar important de la nostra societat civil a la Catalunya rural.

Agrair al Grup del PSC i el Grup Popular per l'entesa que hi ha hagut en aquest, en aquesta tramitació...

La presidenta

Senyor diputat, ha d'anar acabant...

Agustí López i Pla

Gràcies, senyora presidenta. Tan sols dir que vam trobar a faltar en el Grup Socialista en una situació sem-

blant a la Llei de pesca, aquesta entesa, però entenem que estaven lligats al Grup d'Iniciativa per Catalunya en aquells moments.

Moltes gràcies.

(Hortència Grau Juan demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Grau...?

Hortència Grau Juan

Per al·lusions, trenta segons.

La presidenta

Trenta segons...

Hortència Grau Juan

Sí, perquè no voldria que es pensés..., amb la paraula «lobbys» no ha estat la meua intenció ofendre en cap moment. La definició de lobbys és un grup que té uns interessos concrets i que fa pressió, i, per tant, era en aquest sentit que jo ho deia. Per tant, entenc que si s'ho prenen malament, doncs, deu ser per altres motius, no pel tema semàntic d'aquesta paraula.

Gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Passem, doncs, a la votació sobre la convalidació o no del Decret llei 2/2011.

Comença la votació.

Ha estat aprovada la convalidació, el decret llei, per 106 vots a favor i 22 en contra.

D'acord amb l'article 136.4 del Reglament, un cop convalidat el decret llei s'ha de preguntar als membres de la cambra si es vol tramitar aquest decret llei com a projecte de llei.

Atès que ja he rebut algunes manifestacions escrites i orals, doncs, si els sembla, o bé ho aprovem per assentiment, o bé procedim a la votació. *(Veus de fons.)* Per assentiment? Sí? *(Pausa.)*

D'acord, doncs, queda aprovat per assentiment.

I, per tant, el decret llei es tramitarà com a projecte de llei pel procediment d'urgència.

Se suspèn la sessió i es reprendrà a dos quarts de cinc de la tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i es reprèn a dos quarts de cinc i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i el lletrat Francesc Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals, i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

La presidenta

Es reprèn la sessió amb el sisè punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de Llei del Fons d'ordenació hipotecària de Catalunya i de l'impost sobre els dipòsits de clients de les entitats de crèdit.

Proposició de Llei

del Fons d'ordenació hipotecària de Catalunya i de l'impost sobre els dipòsits de clients de les entitats de crèdit
(debate de totalitat) (tram. 202-00059/09)

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Bé, moltes gràcies, presidenta. Diputats, presentem amb aquesta intervenció una proposició de llei que regula dues qüestions diferenciades: per una banda, el Fons d'ordenació hipotecària de Catalunya, i per l'altra, l'impost sobre dipòsits de clients de les entitats de crèdit a Catalunya, que tenen un objectiu molt clar, que és respondre a una pregunta que ara com ara té una resposta que no ens agrada, que és: com repartim les càrregues de la crisi i com ho fem de manera equitativa a la capacitat de cadascú per ajudar el país a sortir-se'n.

Fins avui, fins a la data d'avui, les mesures que ha pres el Govern per fer front a aquesta forta crisi econòmica que estem patint s'han basat en un ajust de la despesa, una retallada, com se'n diu, doncs, col·loquialment, en què hi ha hagut un ajust molt important en els serveis públics del país en prestacions en l'àmbit educatiu, en l'àmbit sanitari, en l'àmbit dels serveis socials. Ara, per fi, s'han atrevit a parlar d'ingressos. Però dels ingressos que parlen és de les taxes que graven a tothom per igual, i no dels impostos que haurien de permetre gravar a tothom en funció de la seva renda. Nosaltres, per tant, presentem aquesta proposició de llei per aconseguir un repartiment equitatiu del cost de la crisi, a través de dos instruments.

En primer lloc, el Fons d'ordenació hipotecària de Catalunya, que té per objectiu aconseguir fer més lleugera, fer més fàcil la situació de moltes famílies que en aquests moments han perdut l'habitatge per embargament hipotecari o que estan en risc de poder perdre aquest habitatge i que els condemna a l'exclusió social i a l'exclusió econòmica. En definitiva, la idea central: si hem rescatat països –Grècia, Portugal–, si s'han rescatat entitats financeres –10.000 milions d'euros de diners públics de diners públics de l'Estat espanyol a les entitats financeres–, per què no podem explorar, treba-

llar, discutir una proposta per rescatar famílies que es troben en una situació d'extrema dificultat?

Més enllà de la dació o dels procediments similars al procés concursal que estem treballant ja amb diverses propostes legislatives que volem que s'aprovin al Congrés dels Diputats, entenem que es pot començar a fer altres mesures; mesures que ens poden dotar de més instruments per aconseguir alternatives tan prèvies com després d'un procés d'embargament hipotecari, per evitar embargaments, per evitar desnonaments, però també per oferir alternatives a aquelles famílies que han perdut l'habitatge, fins i tot encara que hagin aconseguit una dació en pagament amb l'entitat financera.

El fons que nosaltres proposem tindria per objecte –i ho executaria a través d'un pla anual que aprovaria el Govern, adaptat a la conjuntura de cada moment– actuacions com les següents.

De cara a les famílies, que hi hagi, doncs, una dotació de recursos que els permeti reestructurar el seu deute, per exemple amb períodes de carència, amb reducció de tipus d'interès; és a dir, que puguin seguir pagant, però que ho facin potser a un ritme diferent del que estava previst inicialment. Que es puguin cobrir, amb aquest fons, assegurances d'impagament, per cobrir possibles impagaments quan es reestructuri aquest deute a través d'acord amb les entitats financeres. Ajudes temporals a aquestes famílies, perquè es puguin pagar les quotes hipotecàries, com ho està fent avui la Generalitat –encara molt poc; ho havia fet més els anys anteriors a través de l'Ofideute–, ajudes per al pagament de quotes hipotecàries, per evitar l'inici d'execucions; evidentment, serien ajudes que, un cop recuperada una situació econòmica familiar que ho possibilités, s'haurien de retornar a l'Administració.

De cara a l'Administració, li permetria aquest fons, com a idea, adquirir els habitatges familiars subhastats en procediments d'execució hipotecària, per permetre que les famílies hi segueixin vivint o per destinar-los a habitatges en protecció oficial. I també per al reallotjament en habitatges de protecció oficial, i qualsevol altra mesura en aquest sentit.

Per tant, l'objectiu, més enllà de la regulació específica d'un procés de dació en pagament o d'un procés de segona oportunitat, que s'està treballant amb el concepte genèric de la dació i que s'està treballant a la Comissió de Justícia d'aquest Parlament per portar-ho al Congrés dels Diputats, el nostre objectiu és afrontar el problema social derivat dels impagaments hipotecaris. I aquesta proposta que nosaltres plantejem aquí no és una proposta que ens hàgim tret del barret: existeix, s'aplica; per exemple, en un altre país on la crisi financera també s'ha manifestat de manera molt clara en una crisi en el crèdit hipotecari: als Estats Units, el Mortgage Forgiveness Debt Relief Act, del 2007, que va permetre crear un fons com el que nosaltres proposem, que havia de facilitar a les famílies poder-se mantenir en l'habitatge. En definitiva, equilibrar les conseqüències de la crisi d'acord amb les responsabilitats que nosaltres entenem que hi ha darrere d'aquesta crisi.

Per altra banda, paral·lelament a aquest fons, nosaltres proposem en aquesta proposició de llei l'impost sobre

dipòsits de clients en entitats de crèdit. És un impost que, tal com tenim originalment escrit en la proposició de llei, el seu rendiment aniria a nodrir el Fons d'ordenació hipotecària de Catalunya, però que creiem que en la situació actual de dificultats i de caiguda d'ingressos de la Generalitat, juntament amb altres propostes que hem presentat per recuperar la progressivitat fiscal a Catalunya, amb un nou tram d'IRPF més elevat per a les rendes superiors a 250.000 euros, o la recuperació de l'impost de successions i donacions en els termes en què es va fer, en què estava l'any 2009, permetria estalviar-nos pel cap baix, amb les xifres d'alguns d'aquests impostos, de rebaixa de captació, que ens donava el Govern quan els va proposar, el 76 per cent de les noves retallades o dels nous ajustos que va presentar la setmana passada el president de la Generalitat. D'aquests 1.000 milions d'euros que es volien estalviar, amb les nostres propostes en podríem estalviar el 76 per cent.

El fet impossible d'aquest impost. Què seria el que pagaria aquest impost? La tinença de dipòsits de clients en entitats de crèdit amb obligació de restitució, és a dir, tots els tipus de dipòsits que hi haurien; una xifra que ascendeix a 202.000 milions d'euros a Catalunya, molt semblant al producte interior brut total de Catalunya. Qui seria el subjecte passiu, qui el pagaria? Les entitats de crèdit, evidentment. Es configura com un impost, com una versió catalana, diguem-ho així, de l'impost a la banca. I els tipus..., el tant per cent, evidentment, tindria caràcter progressiu, i està detallat a la proposició de llei, però fins a 150 milions d'euros en una entitat financera estariem parlant del 0,32 per cent; entre 150 milions i 600 milions d'euros, del 0,44 per cent, i dels 600 milions endavant, del 0,56 per cent. La recaptació que segons els nostres càlculs es podria aconseguir és de 592 milions d'euros, una xifra que creiem que és certament significativa.

Quan nosaltres treballàvem aquesta proposta i quan l'hem presentat, no només al Parlament, sinó també a entitats, a experts, sorgien algunes preguntes que necessitàvem donar-hi resposta per garantir que el que presentàvem era una proposta rigorosa i seriosa.

La primera era si calia un impost a la banca. Nosaltres creiem que sí, perquè la situació actual té una responsabilitat compartida, perquè entenem que per sortir de la crisi cal crear també mecanismes de solidaritat, que tothom aporti a la sortida de la crisi en funció del que té. També perquè, evidentment, el sistema financer, a casa nostra i arreu del món, pot produir també externalitats negatives, pot produir també conseqüències a causa de l'alt risc que ha assumit sobre l'economia productiva, sobre el funcionament del nostre dia a dia. Per aquell paper central precisament dels mercats financers, entenem que una mesura d'aquest tipus ajuda a reequilibrar-hi la seva responsabilitat.

Segona pregunta: existeix aquest impost, o és una invenció d'Esquerra Republicana? Doncs, existeix. I l'han aprovat els tres darrers anys governs tan propers a les tesis de centreesquerra, republicanes i independentistes d'Esquerra Republicana com el Govern de França, amb una majoria de la UMP de Sarkozy; com el Regne Unit, amb David Cameron al davant del

partit conservador; a Alemanya, Angela Merkel; Portugal; Hongria; Suècia... Per tant, són impostos a la banca, que existeixen en el nostre entorn i en què avui precisament l'illa de solitud en aquesta matèria impositiva és l'Estat espanyol. Si no ho fa l'Estat espanyol, que és qui també tindria més capacitat fiscal per fer-ho d'una manera molt més àmplia, com a mínim ho fem des de Catalunya.

Tercera pregunta: això es traslladaria en comissions als clients? Evidentment, aquesta és una qüestió central; per això hi ha una prohibició expressa d'un trasllat en comissions en l'article 5.3 d'aquesta proposició de llei, en què es prohibeix expressament, però tenim altres mecanismes: tenim l'Agència Catalana de Consum, que podria permetre fer un seguiment per evitar que, el cost d'aquesta mesura, les entitats financeres intentessin traslladar-lo als clients.

I per veure l'impacte del cost cal que el comparem amb algunes altres xifres que avui tenim sobre la taula. I en posarem un exemple, en què hem calculat quant li costaria l'impost a partir de la seva quota de mercat: Caixa Penedès. El cost per a aquesta entitat financera d'aquest impost superaria només en 1 milió i mig d'euros, segons els nostres càlculs, les retribucions indegudes d'aquests cinc directius que aquesta setmana han sortit a la llum i que són objecte d'investigació judicial. Per tant, una mesura de solidaritat, a repartir entre 7 milions i mig de persones, tindria el mateix impacte sobre una entitat financera, sobre, doncs, el seu compte de resultats, que les pensions, les indemnitzacions i aquestes retribucions indirectes de cinc directius. Cinc contra 7 milions i mig.

Provocaria una fuga de capitals? Nosaltres entenem que no. Primer, perquè existeix en el nostre entorn. Després, també perquè en aquells àmbits territorials de l'Estat espanyol on ja existeix un impost similar –Extremadura, Andalusia– no s'ha observat, en els anys d'aplicació d'aquest impost, una rebaixa o una disminució dels dipòsits que estan en aquells territoris; al contrari, han crescut i, per tant, han seguit la pauta normal de creixement que s'havia donat a la resta de territoris.

L'impacte, quin seria l'impacte sobre el sistema financer? Suposaria un trencament del nostre sistema? Doncs, comparem-ho amb dues xifres. S'han exigut nous nivells de capital bàsic, de *core capital*, a les entitats financeres per part de les institucions de la Unió Europea, que comportaran un esforç. Comparem aquest esforç amb l'esforç que comportaria aquest impost: l'esforç de nou capital bàsic comportaria 20.000 milions d'euros; l'esforç d'aquest impost, 592. Per tant, estem parlant d'una relació de 1 a 40. Els demanem, a les entitats financeres, que a Catalunya facin aquest esforç d'una quarantena part de l'esforç que faran per complir amb els nous requisits de capital bàsic. I comparem-ho amb un altre esforç que hem fet tots els ciutadans, d'ajudes al sector financer per garantir la seva viabilitat, les ajudes a la banca en aportació directa de capital; no estic parlant ni de crèdits, ni, evidentment, d'aval, sinó d'aportació directa de capital a l'Estat espanyol, novembre de 2011: 10.000 milions d'euros, vint vegades el que es recaptaria per aquest impost. Quan comparem aquestes xi-

fres creiem sincerament que des d'Esquerra Republicana ens havíem quedat curts.

I després, evidentment, algú podrà tenir un conflicte ideològic; conflicte ideològic en un moment en què tot canvia i en què països del nostre entorn que es situen a la dreta ideològica del partit que dóna suport al Govern aproven, realment, doncs, impostos similars.

En definitiva, nosaltres el que proposem és, sí, limitar la llibertat d'algunes entitats, la llibertat a l'hora de fer negoci, limitar la llibertat d'algunes entitats, però per garantir la llibertat de la resta de gent. En definitiva, el que proposem nosaltres és repartir els beneficis. I això és una idea que ha estat present durant molts anys, aquesta restricció de la llibertat dels més poderosos per garantir la llibertat dels més febles, que ha estat present també en el pensament econòmic. Adam Smith, a *La riquesa de les nacions*, en el seu llibre segon, quan parlava precisament de la naturalesa, l'acumulació i l'ús dels fons o capitals, es referia a la llibertat dels banquers, i deia: «Però l'exercici d'aquesta llibertat en un escàs nombre d'individus, quan es perjudicial per a la seguretat comuna de la societat, ha de ser coartat per llei de tota classe de governs.» I continuava dient: «L'obligació de construir murs i parets que evitin la comunicació d'un incendi» —com per exemple, doncs, totes les crisis financeres que estem vivint— «seria també una violació de la llibertat natural, de la mateixa manera que la restricció que esmentàvem, i, en canvi, no hi haurà home de seny que deixi d'aprovar-la.» Per tant, nosaltres el que demanem és que tinguem seny, que aprovem aquesta proposta de seny, que fem, en definitiva, un repartiment més equitatiu de les càrregues de la crisi.

Ahir el Govern britànic anunciava un nou pla d'ajustament de la despesa que podem veure en diaris que tenim aquí al Parlament. Algú podria comparar les set diferències amb els ajustos que estem vivint aquí i algú, potser, no en trobaria cap, n'hi ha una —n'hi ha una—; i és que no només es manté l'impost a la banca, sinó que el *cancellor of the exchequer* anunciava que l'augmentava, precisament, per augmentar els recursos del Govern.

En definitiva —i acabo—, nosaltres el que els proposem —i, per això, demanem que s'admeti a tràmit aquesta proposició de llei— és començar a treballar per deixar d'associar les gestions de la crisi a aquella frase coneguda de «la banca guanya sempre». Nosaltres creiem que hi estem obligats i creiem que les causes de la crisi ens recorden que, precisament, quan l'economia es converteix en un casino on guanya sempre la banca, la llibertat, el benestar, el progrés i la fraternitat estan en perill. Creiem que és la nostra obligació intentar disminuir al màxim aquest perill.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, té la paraula, per a la defensa de l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta... Senyores i senyors diputats..., senyor Aragonès, vostè fa unes previsions de recaptació i d'impacte d'aquest impost que vostè proposa, però jo li recordo que les seves previsions, el 27 de novembre de l'any 2010, eren 2,4 per cent del dèficit i resulta que ara la realitat és de 4,2 per cent del dèficit. Per tant, les seves previsions, atès el que vostès han fet en el passat, en el present tenen el valor que tenen.

Senyor Aragonès, vostès, Esquerra Republicana, fa menys d'un any que són fora del Govern i continuen amb les mateixes receptes, propostes i idees que la gran majoria de catalans i catalanes els van denegar el passat 28 de novembre de l'any 2010.

Avui ens presenten un nou impost: un impost sobre l'estalvi, un impost cap a aquells que poden i decideixen estalviar. Vostès demanen un impost a les entitats financeres sobre els dipòsits dels seus clients. Però vostès sap, perfectament, senyor Aragonès, que aquest impost acabarà repercutint en els estalviadors. Per tant, acabarà significant menys interessos per als estalvis de la gent o més comissions bancàries. Per tant, menys diners a les, ja, malmeses butxaques d'una gran majoria de catalans i catalanes a dia d'avui. En un moment de crisi, d'estancament econòmic, de greus problemes de liquiditat..., la seva solució? Més impostos, castigar a qui estalvia, castigar a qui no fa com vostès quan governen; és a dir, gastar-se el que es té i el que no es té.

Amb aquesta nova proposta el que sí que s'aconseguirà és descapitalitzar encara més Catalunya. Vostès, el tripartit, del qual Esquerra Republicana en formava part, van aconseguir que Catalunya deixés de ser la locomotora econòmica del conjunt d'Espanya. Però com que no en tenen prou, ara ho volen fer des de l'oposició amb més impostos, castigant l'estalvi, descapitalitzant, fent que més persones abandonin Catalunya per l'escallada impositiva que van iniciar vostès i que sembla que el Govern d'Artur Mas no solament manté, sinó que, a més, vol incrementar.

Vostès, el seu partit, el Govern del qual formaven part van incrementar totes les figures impositives en les quals la Generalitat de Catalunya tenia competència: van incrementar l'IRPF, van incrementar l'impost de transmissions patrimonials, van incrementar l'impost d'actes jurídics documentats, van incrementar l'impost de vehicles. I no en van tenir prou que encara van deixar un deute de més de 30.000 milions d'euros. I vostè em dirà que això és culpa dels altres trenta-vuit milions de persones amb les quals conformem la nació espanyola. Deixen un deute com mai —deixen un dèficit com mai—, deixen els impostos més alts de la història, deixen l'atur més alt de la història de Catalunya, i vostès, cap culpa, cap responsabilitat. I ara passen a l'oposició i ens continuen defensant el mateix model amb més intensitat.

Per què demanen, ara, aplicar aquest impost sobre la gent que estalvia quan van tenir set anys per fer-ho?

Vostès, Esquerra Republicana, viuen ancorats en el segle passat. Fa la sensació que, a vegades, no saben que ja som en la segona dècada del segle XXI, que ja ha passat més d'una dècada des que va acabar el segle XX.

I li dic això perquè vostè pensa que pot posar un impost sobre els estalvis de la gent, camuflant-ho com un impost sobre les entitats financeres, i pensar que això no tindrà cap efecte en l'economia catalana.

Vostè, potser, es pensa que Catalunya és una illa aïllada del món i que, si decideix apujar impostos, doncs, no tindrà cap efecte. Vostè, potser, es pensa que, si decideix penalitzar l'estalvi, penalitzar la gent que estalvia, no solament ningú es plantejarà mantenir els estalvis a Catalunya, sinó que una gran massa d'estalviadors decidiran venir a Catalunya, perquè aquí els posem un impost camuflat a les entitats bancàries que repercutiran, ells, sobre els seus estalvis.

Senyor Aragonès, senyors d'Esquerra Republicana, internet ja existeix, existeixen els iPhones i els iPads. Avui, amb menys d'un quart d'hora, es poden comprar i vendre divises, títols de valors de renda variable, es pot invertir en futurs, i també es poden traslladar els estalvis a una altra entitat des del Japó fins als Estats Units, passant per Europa. Però vostè, ho imagino, continua capficat amb aquesta idea de posar un impost sobre els estalvis de la gent que diposita els seus diners, els seus estalvis a una entitat financera a Catalunya, pensant que això no tindrà cap efecte sobre les decisions dels estalviadors.

Senyor Aragonès, vostè coneix perfectament la batalla del passiu que existeix entre les entitats financeres. De debò creu que aquest impost ajuda a les entitats financeres instal·lades a Catalunya en la seva viabilitat? Creu que aquest impost, que vostè proposa, afavoreix la concessió de crèdits i préstecs a famílies i petites i mitjanes empreses i conjunt d'agents productius, als quals la concessió de crèdit afavoriria la sortida de la crisi? Vostè creu que aquest impost afavoreix aquesta concessió de crèdits als agents productius i famílies de Catalunya?

Senyor Aragonès, compartim absolutament, el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la preocupació sobre la situació de les moltes famílies que es troben en situació de desnonament a Catalunya. De fet, la mitjana de desnonaments, només a la ciutat de Barcelona, és de deu diàriament.

Però, senyor Aragonès, sap perquè es parla de desnonaments i no se'n parlava fa quatre anys? Potser perquè la taxa d'atur ha passat del 8 al gairebé 20 per cent de la població activa en aquests quatre anys. Per tant, jo crec que compartim que, si no hi hagués la situació actual, part del problema que vostè planteja no hi seria. També crec que compartim que, si no hi ha creixement econòmic, és molt complicat disminuir les taxes d'atur. Conclusió: sense creixement econòmic, difícilment es crearà ocupació, i la situació d'atur i els problemes que se'n deriven seran igual o pitjor.

Per tant, si la condició necessària per a crear ocupació és que hi hagi creixement econòmic, creu sincerament que un impost que penalitza l'estalvi, i, per tant, la inversió, per tant, les possibilitats d'accés de famílies i pimes al crèdit ajuda al creixement econòmic, condició necessària per a crear ocupació?

Jo estic convençut, senyor Aragonès, que vostè presenta aquesta proposició de llei amb la millor de les

intencions, buscant donar solució a un veritable problema que afecta moltes famílies a Catalunya. Però també crec que la medicina que vostè proposa encara empitjoraria molt més la malaltia, perquè les conseqüències del que vostè proposa serien: pèrdua de competitivitat, descapitalització, èxode de capitals, competència fiscal i un tancament encara més profund de l'aixeta del crèdit, o el que és el mateix: menys inversió, menys creixement econòmic, més estancament i, malauradament, més atur.

Per tots aquests motius, el Partit Popular de Catalunya hem presentat una esmena a la totalitat a la proposició de llei que ha presentat el seu grup.

Mai cap país no ha sortit d'una crisi apujant impostos, i Catalunya i el conjunt d'Espanya no seran l'excepció. Per això, no creiem en ofegar a impostos els contribuents. Necessitem una economia dinàmica, àgil, que afavoreixi la inversió; una economia i una política econòmica que basi les seves decisions en afavorir aquest gran objectiu que és crear ocupació. I això, evidentment, no pot passar per penalitzar l'estalvi, per penalitzar la inversió, sinó que ha de passar per aconseguir un sistema financer sòlid, viable i solvent que es dediqui a fer la seva funció, que és donar crèdit a petites i mitjanes empreses i famílies. Ha de passar perquè la consolidació fiscal sigui una realitat a Catalunya i puguem tornar a ser de fiar.

La sortida de la crisi també ha de passar perquè el principi de moderació fiscal no es deixi de costat i, així, es retornin diners a les butxaques de famílies, pimes i conjunt d'agents productius, amb la qual cosa s'afavorirà el consum, la inversió i hi haurà més confiança. Ha de passar per afavorir l'activitat emprenedora, amb menys burocràcia i més facilitats cap a aquells que tenen una idea de negoci i la volen portar a terme, i ha de passar per millorar la productivitat i la competitivitat de les nostres empreses, que ajudarà a l'activitat exportadora de la nostra economia.

És aquest el compromís del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya cap a la societat catalana en matèria econòmica. I és dins d'aquest compromís en el qual seguirem treballant i presentant iniciatives, com hem fet des de l'inici d'aquesta legislatura. Hi ha els qui defensen, davant de cada problema, un nou impost. Hi ha els qui defensem, el Partit Popular de Catalunya, que qui millor que les famílies i les empreses catalanes per gestionar-se els seus propis diners, per prendre les seves pròpies decisions. El greu problema que pateixen les famílies desnonades no pot passar per castigar els que estalvien.

Senyor Aragonès, com molt bé recordarà, el Govern tripartit, del qual el seu partit, Esquerra Republicana de Catalunya, en formava part, va deixar més de 3.200 habitatges buits a Catalunya propietat de la Generalitat de Catalunya. A mesura que anava augmentant el número de famílies desnonades, també anava augmentant el número d'habitatges buits propietat de la Generalitat de Catalunya. Per tant, certament, és com a mínim sorprenent que, havent deixat més de 3.200 habitatges buits, la seva primera proposta en aquesta línia no sigui donar sortida en aquests pisos buits que vostès van

deixar, i, al contrari, ens proposa un nou impost que acabarà afectant el conjunt d'estalviadors catalans, per tant, perjudicant l'estalvi i, molt probablement, l'accés a l'habitatge per part de moltes famílies.

En definitiva, i ho torno a repetir, senyor Aragonès, crec que és una proposta amb bones intencions, però profundament equivocada; equivocada pel contingut, un impost que acabarà afectant qui pot i vol estalviar a Catalunya; equivocada per l'àmbit territorial que afecta; un impost només a qui estalvia a Catalunya. Vostè em posava exemples..., els Estats Units té 308 milions d'habitants; França, 60 milions d'habitants; Anglaterra, més de 70 milions d'habitants... Per tant, em sorprèn que vostè compari magnituds d'una comunitat autònoma amb països o estats de gran mida, grans potències mundials. I equivocada perquè no donarà solució a qui sí que es mereix una solució; és a dir, les nombroses famílies desnonades a Catalunya, a causa de la greu situació de crisi, estancament i atur.

I, per últim, senyor Aragonès, m'ha sorprès que vostè posi com a exemple Extremadura i Andalusia. Jo el que vull és que Catalunya estigui al més amunt possible, que Catalunya sigui una locomotora de l'economia espanyola, no vull que Catalunya estigui al vagó de la cua..., a la cua del conjunt de comunitats autònomes d'Espanya.

Per tot això, el Partit Popular de Catalunya hem presentat una esmena a la totalitat a aquesta proposició de llei.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyora presidenta.

La presidenta

A continuació, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

Antoni Fernández Teixidó

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, en primer lloc –diputat Aragonès, he tingut l'oportunitat d'explicar-li-ho aquest matí–, nosaltres valorem, i ho diem sincerament, lluny de qualsevol paternalisme, em pot creure, lluny, valorem l'esforç fet per Esquerra Republicana amb una iniciativa d'aquestes característiques. I ho fem des del punt de vista tècnic i parlamentari, si vostè m'ho permet. I tindrem després l'oportunitat d'entrar en els continguts. Però li vull avançar, diputat Aragonès, que, des del punt de vista tècnic, des del punt de vista de la construcció d'aquestes dues iniciatives sumades en una sola per donar aquesta proposició de llei, ens sembla que és un esforç que nosaltres naturalment, com a grup parlamentari que dona suport al Govern, apreciem i valorem. Sigui aquesta la primera entrada respecte a les seves intencions quant a la presentació d'aquesta proposició de llei.

Més enllà, també ho ha dit un altre diputat, més enllà, també assumim la inquietud que els angouxa a vostès i que crec que angouxa totes les diputades i tots els di-

putats d'aquesta cambra. Jo crec que això està fora de discussió. I que es basa en una de les característiques específiques de la crisi a Espanya en general i a Catalunya en particular: el sobreendeutament familiar; no només familiar, també de les empreses i també de les administracions, però adquireix un especial rictus de gravetat quan parlem de l'endeutament de les famílies, de la gent que no pot seguir, de la gent que ha d'abandonar les seves llars i de la gent que pateix.

Dit des d'aquest punt de vista, que vostè presenti aquesta iniciativa, amb aquest perfil, doncs, ho entenem, ho compartim, i del que es tracta és de veure si això té a hores d'ara, diputat, viabilitat o no. O sigui, nosaltres volem fugir, si podem, d'un debat ideològic sobre aquesta qüestió, que també el podríem fer, també el podem fer, però no és l'objectiu, no és el motiu si més no de la intervenció avui d'aquest grup parlamentari en el tractament d'aquesta qüestió.

El fet és: context en què vostès presenten una iniciativa d'aquestes característiques; doncs, dramàtic. Però no un context dramàtic –que crec que aquesta és la qüestió, diputat– a Catalunya o un context dramàtic a Espanya, això és un context dramàtic a Europa per un conjunt de factors que vostè no ha esmentat però que segur que coneix amb tant detall com aquest diputat que li parla, no?, quan parlem d'endeutament, o dels problemes del deute sobirà, o de l'evolució de l'euro, o de la solidesa de les nostres institucions –les polítiques i les financeres. Aquest és el context. I un vector particularíssim d'aquesta crisi que adquireix extraordinària gravetat són les institucions financeres. Ho dic, perquè, si vostè té l'oportunitat que entrem en debat, jo em vull centrar en aquesta qüestió, no en cap altra. És a dir, un vector gravíssim de la crisi a Europa i molt particularment a l'Estat espanyol és la situació en què es troben les institucions financeres.

Estalviem ara el perquè, la gènesi de tot aquest problema i si hem resolt adequadament o no i estaven justificades o no aquelles dosis d'optimisme respecte al nostre sistema financer; evitem aquest debat, tindríem moltes coses a dir, però evitem-lo. El que li diem és que les institucions financeres en l'àmbit de l'Estat espanyol, per tant, aquelles institucions financeres que intervenen a Catalunya, home, pateixen, des del punt de vista de la seva situació en l'àmbit de la capitalització, gravíssims problemes. Miri-ho d'aquesta manera, no ho miri des del punt de vista moral. Miri-ho des d'aquest punt de vista, des del punt de vista de l'eficàcia de la mesura que vostès volen endegar amb bona voluntat.

Dit d'una altra manera, aquesta proposta ve en un context de proves d'estrès –atenció, de proves d'estrès amb uns resultats tan discutibles com entitats que passen les proves d'estrès i han de ser intervingudes dues setmanes després; això ha passat–, proves d'estrès, *hard core* de les companyies bancàries i, al mateix temps, la necessitat de la capitalització. Aquest és el context, diputat Aragonès, aquest és. O sigui, una proposició d'aquestes característiques que no té en compte que quan la Unió Europea parla de capitalització de les entitats bancàries a Europa escull les més grans, parla de 100.000 milions d'euros per a tot Europa i adjudica a l'Estat espanyol 26.150 milions d'euros...,

aquest és el debat. I és des d'aquest punt de vista, senyor diputat, que nosaltres portem a col·lació aquest tipus de reflexió.

Diu: «Escolti'm, com de bé aniria que aquests col·legues poguessin pagar un impost d'aquestes característiques.» Parlem-ne; no ho sé. Però el problema que tenen les entitats financeres, més enllà del que hauran de pagar i hauran de tornar durant l'any 2012, és aquesta necessitat de capitalització, més enllà de Basilea III, amb les mesures que la Unió Europea ha hagut d'endegar per la situació que pateixen aquestes entitats bancàries.

També li prego una cosa, deixem de banda... Diu: «I això per què ha vingut?» A on rau la perversitat que les institucions financeres estiguin en una situació d'aquestes característiques? Tindria coses a dir-li, i segur que en algunes estariem d'acord, però no és aquest el debat tampoc. El debat és amb unes entitats, les grans, les més solvents, que s'han de capitalitzar..., exactament tenen un nivell de capitalització que demanen les entitats de 20.161 milions d'euros. La primera, el Banc de Santander.

I és en aquest marc quan vostè pretén parlar d'un impost a Catalunya específicament pagat per aquestes entitats a Catalunya. Com nosaltres diem, doncs, això veiem que té elements, si no contradictoris, contraproductius.

Aquesta és la visió, el perfil, que nosaltres volem tenir en el debat que mantenim amb tots vostès; justament la situació que pateix Europa, les institucions financeres en general i les situacions financeres espanyoles, de l'Estat, a l'Estat, en particular.

Té, a més, efectes perversos a Catalunya una mesura com la que proposa vostè, sí o no? Nosaltres creiem que sí. Vostè, diputat Aragonès, ha fet tot un reguitzell, si m'ho permet... –no hi entrarem en aquest debat tampoc–, un reguitzell de dades, d'on això va, què es recapta, on no va, on s'imposa, on es deixa imposar, Extremadura, Andalusia... Cadascuna d'aquestes iniciatives té anàlisis detallades i particulars. Està d'acord amb mi, diputat? Podíem entrar i veuríem com tots en un sac, no; cadascú té un tractament particular i té efectes diversos.

I, encara més, algunes d'aquelles nacions que han aplicat un tipus d'impost d'aquestes característiques estan pensant en com es retrocedeix. I això també s'ha d'explicar, diputat. Vol dir, si més no, concedeixi'm una cosa, vull dir, que la importància de tal com ho planteja a nivell europeu, tal com ho planteja vostè, també hi han països que estan reflexionant al respecte. Però suposo que vostè entendre i estarà d'acord amb mi que del que no es tracta ara és de dir: «Anem a veure això com s'està patint» –patint, eh?– «a Anglaterra, a la Gran Bretanya o com s'està patint això a Extremadura.» No és aquest el debat, tampoc.

El que sí que li volíem dir és que, més enllà de la batalla de les dades, nosaltres creiem que un impost d'aquestes característiques, per definició, incrementa el cost de capital i repercuteix –que és l'element central, i vostè pràcticament no ens ha fet cap referència a això– sobre la liquiditat i la inversió. Perquè em resul-

ta a mi difícil de creure, amb un diputat i amb un grup preparats com vostès, que siguin tan ingenus per creure que aquest impost no es trasllada. Voldria dir que tenen vostès una visió de la banca seràfica. I jo no la tinc. Voldria dir: «Posem aquest impost als bancs, ho assumeixen els bancs, i cantem el diumenge “gran és el Senyor”.» Doncs, no, perquè la tendència d'aquestes institucions, diputat, és a traslladar justament aquest gravamen. Ep!, amb alternatives molt diverses. No es tracta de dir: «Traslladem directament la càrrega als senyors que tenen oberts amb nosaltres comptes de crèdit», no, no; és molt més sofisticat. Qui creu que el món bancari, que el món financer internacional no gaudeix avui d'una sofisticació que permet traslladar aquesta càrrega, no és d'aquest món, diputat, no és d'aquest món. Primera consideració.

La segona és que això, des del nostre punt de vista, dificulta encara més justament la concessió de crèdit. Com que es relaxa tot el tema de capital, com que hi han dificultats objectives, el que es penalitza, encarint-lo, és el crèdit. I aquí hem fet tots –tots–, absolutament tots, professió una i una altra vegada que un dels problemes gravíssims que té plantejada l'economia catalana és que necessitem crèdit per a les nostres empreses. Ep!, amb una batalla difícilíssima amb les institucions financeres perquè deixin anar un euro. I, de cop i volta, des del Parlament d'aquesta santa nació, fem una invitació als bancs a gravar-los encara més per donar més arguments perquè això encara estigui més escanyat. «Així són els polítics», diran des del món financer.

Això és el que necessita aquest país ara? És aquest el debat, diputat; no és moral, no ho és. És: aquesta mesura que es planteja dient «miri, recapturem això», quines implicacions té, col·laterals, respecte al que nosaltres persegüim, que és crèdit per a tothom?

Per no parlar –perquè això ho estariem llargament discutint, similar a quan vam discutir l'impost de successions i donacions– respecte a les distorsions geogràfiques..., ni un mot –només perquè ho tingui en compte–, que també n'hi han des del nostre punt de vista, però ni un mot, per no perdre'ns en un debat que no ens interessa.

Qüestió fonamental. Si vostè em planteja, senyor diputat, ens planteja a aquest grup parlamentari, que tenim l'oportunitat de parlar d'un impost global, parlem-ne. Quan la Unió Europea està pensant en aquest tipus d'impost, ho està pensant des d'una perspectiva global, per al conjunt, que fa que els catalans no quedin assenyalats perquè justament han tingut aquesta iniciativa tan brillant. És un impost de caràcter global. I aleshores jo aquí li volia ser absolutament clar. Com que coneixem els efectes de substitució per les institucions financeres, com que coneixem la capacitat de deslocalització de les operacions, com que sabem, en definitiva, com les entitats poden reaccionar, no ens tanquem a aquest debat, fixi-s'hi bé, eh?, no ens tanquem a aquest debat, però els diem que en aquest context només sortim que perdent.

Dit d'una altra manera –i ens agradaria que vostè això ho pogués valorar com a tal–, nosaltres que en definitiva hem sostingut i sostenim que en una època de crisi,

com a orientació, no convé un increment dels impostos, nosaltres que estem fent esforços, com han anunciat el president de la Generalitat i el conseller Mas-Colell, en l'àmbit del proper pressupost incrementant probablement la pressió fiscal, li diem: «Diputat, no anem més enllà; prendrem mal.» I aquest és el nostre plantejament. Dient-li una altra cosa: podem trobar el moment per parlar-ne, de tot això? Si ho parlem tots alhora, sí. Si ho parlem a la Unió Europea, sí. S'ha estat discutint intensament durant aquests darrers dos mesos, i sembla que tothom hi està d'acord. Tothom, eh? Jo tinc les meves reserves, els ho prometo. Però tothom hi està d'acord: més Europa –més Europa–; més harmonització –més harmonització–; més integració –més integració–; més política comuna –més política comuna. D'acord. Jo crec que si això no va acompanyat –crec jo, eh?– de més europeisme, prendrem mal.

Però suposem..., donem per fet que aquest és el plantejament: més europeisme real, de sentiment de pertinença a un continent que es diu Europa. Si no va acompanyat d'això, prendrem mal. Però suposarem que més, més, més, més. Més harmonització fiscal, si o no, diputat? Més harmonització fiscal vol dir que això ho hem de discutir plegats i que podrem avançar si avancem plegats i, si no, és impossible, perquè estarem controlant justament un impost en un àmbit territorial com Catalunya a on queda marcat que justament és a Catalunya on s'està produint aquest tipus d'efecte. I no són els resultats comparables, per exemple, com els de la Gran Bretanya, que tenen un marc territorial clarament, clarament, clarament diferent.

Dit això, nosaltres estem disposats a parlar d'aquest impost, però parlem-ne en el moment oportú. Està d'acord, senyor diputat, i el grup parlamentari que vostè representa, que haurem de tenir una estratègia de conjunt per parlar de l'estratègia fiscal? Miri, fa..., el món fa dos anys llargs que discutim si veritablement la crisi té un origen o en té un altre, i si les solucions han de ser keynesianes o han de ser liberals, qui té raó o qui deixa de tenir-la. No és aquest el debat que volem, tampoc. Li admetem que, si volem discutir d'això negre sobre blanc, fent els càlculs i globalment, parlem-ne. I li admetem una cosa més: ens cal una estratègia de conjunt; no volem Catalunya, *llanero solitario* en aquest àmbit, perquè prendrem mal. I des d'aquest punt de vista nosaltres presentem una esmena a la totalitat a la seva iniciativa. Sumar-hi feina feta, que nosaltres valorem i respectem.

Dos, poden haver-hi receptes ben intencionades clarament inoportunes, vet-ne aquí una. Tres, poden haver-hi receptes ben intencionades que des del punt de vista de la seva realització tenen conseqüències no desitjades, i aquesta és, des del nostre modest punt de vista, diputat Aragonès, una d'aquelles receptes que a curt termini té un resultat, a mitjà i a llarg termini en té un altre.

Llegia aquest dematí, mentre teníem l'oportunitat de canviar de punt a punt, llegia que hi ha un debat seriós sobre el que en definitiva ha resultat ser el keynesianisme en el món –i fixi's com de fàcil li ho posaré ara–, i deia l'autor que llegia –després, si hi té interès, li diré qui era–: «El problema no és amb les mesures a curt

termini, sinó amb les condicions indesitjades a mitjà i a llarg termini.» En Keynes deia: «A la llarga, tots calbs.» Doncs, bé, justament a la llarga, aquest tipus de mesures com la que vostè ens proposa, diputat Aragonès, té des del nostre punt de vista moltes contraindicacions.

Per això estem disposats al debat, per això estem disposats a trobar el moment per parlar-ne, i ens agradaria molt –ja sé que no ho farà, però– que a vostè aquests arguments el poguessin convèncer i retressin aquesta iniciativa tan interessant que ens han presentat.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, per fixar posició té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Roberto Labandera.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, conseller, jo vull centrar el debat en un aspecte diferent del que ens l'han centrat els anteriors intervinents, evidentment sense deixar de tenir present que estem davant d'una proposició purament de caràcter econòmic, sobre allò que és la finalitat d'aquesta proposició, que és garantir el dret a l'habitatge. I, per tant, sí que vull centrar-me justament a veure, darrere d'aquesta mesura plantejada, una mesura que va orientada justament a garantir, incrementar les garanties des del punt de vista dels recursos públics, dels recursos col·lectius, per a aquelles persones que necessiten un habitatge.

Nosaltres votarem a favor de la proposició i en contra de les esmenes a la totalitat, bàsicament per aquesta raó. Ja fa temps que s'ha iniciat el debat, ben clar, que assenyalava que les polítiques d'habitatge, les polítiques públiques d'habitatge, no es poden sostenir de manera exclusiva amb recursos pressupostaris i que ens fan falta recursos extrapressupostaris, alguns d'ells provinents de l'estalvi general, alguns altres per la via fiscal, uns tercers a través d'iniciatives, com es planteja, de creació –com és el cas, en aquesta ocasió, per part d'Esquerra Republicana– d'un fons d'ordenació hipotecària. Si no, estarem condemnats a fer una política a l'atzar dels recursos que es tinguin en cada moment, i això no és una garantia de drets, sempre serà política pública, evidentment, però no és una garantia de drets i d'un dret tan bàsic, tan fonamental, com és el dret a l'habitatge.

Insistim ja fa temps que, des de fa un any, la passivitat del Govern de la Generalitat en aquest àmbit és ben clara i, per tant, reclamem una actitud més proactiva. Abans sentíem una proposta d'«anem al debat». Crec que és una bona i creiem que és una bona ocasió que comencem a debatre ja sobre aquestes qüestions i sobre aquestes necessitats.

En el tema de desnonaments, en el tema de les persones desnonades, en el tema de les execucions hipotecàries, encara no tenim a Catalunya un observatori fiable ni dades fiables, i aquesta és una responsabilitat

del Govern, perquè, a més a més, les competències en matèria d'habitatges són competències exclusives del Govern de la Generalitat. Per tant, insistim en aquesta matèria. En tenim dades generals que fins i tot poden donar a un debat confús, a un debat exagerat, però, en tot cas, el que no tenim, onze mesos després de nou govern, és unes dades precises de quina és la constel·lació de catalans i catalanes afectats directament per problemàtiques d'aquesta matèria. Si no comptem amb aquestes dades precises, l'actuació es fa difícil i es fa complexa, però, en tot cas, es fa necessària, perquè tots coneixem de forma ben clara i ben precisa situacions de persones que no compten amb els recursos suficients per fer front a la pèrdua del seu habitatge.

Insistim ja fa mesos en una política activa, directament relacionada amb l'atenció d'aquestes persones. Hem estat insistint en la necessitat d'una mediació d'un sistema públic potent de mediació, que va començar l'any 2010 amb la creació de l'Ofideute, però que encara s'ha de posar amb més recursos, s'ha de fixar amb més pressupost, per tal que tinguem aquest instrument al servei de les persones que tenen una dificultat específica per fer front al crèdit hipotecari i per atendre les seves necessitats d'un sostre. Hem estat mantenint la necessitat que el pressupost d'habitatge al nostre país no baixi, no disminueixi, i aquesta és una qüestió absolutament clau. Les polítiques passives, aquelles destinades exclusivament a pagar dèficit, però no a activar l'economia ni a millorar les inversions en el sector de l'habitatge, no són bones polítiques per a aquest moment.

De totes maneres, senyor Aragonès, nosaltres votarem a favor que es tramiti aquesta proposició, però hi tenim objeccions. Algunes les ha assenyalades vostè i algun altre intervinent, algunes objeccions que esperem que en el tràmit que es pugui fer, si prospera la proposició, les puguem resoldre. I li assenyalare tres de les objeccions, tres dels dubtes..., no objeccions, tres dels dubtes que tenim en aquesta proposició.

La primera és l'impacte que una mesura d'aquestes característiques, la impositiva fonamentalment, sobre els dipòsits bancaris té en el mateix sistema, en el mateix sistema bancari: si el sistema ho pot aguantar o no ho pot aguantar; si ha de ser de caràcter local o ha de ser de caràcter general; si ha de tenir un caràcter global, europeu, espanyol..., en fi, allò que es discutia abans també és un dubte que nosaltres tenim, però, en tot cas, és una de les qüestions que segurament que en el debat i en el decurs del debat podrem aclarir, amb xifres més específiques, sobre el possible impacte d'aquesta mesura.

La segona qüestió és, aquest impost dels dipòsits bancaris, com repercuteix en l'estalviador. La primera reacció podria dir: «Tots els estalviadors han de tenir una repercussió d'aquest impost?» Perquè tots coneixem les entitats financeres; nosaltres no tenim tampoc una visió seràfica del sistema financer, com deia el senyor Teixidó, però, en tot cas, sí que hauríem de parlar a partir de quin topall d'estalvis es pot aplicar o es pot repercutir un impost d'aquestes característiques. Però evidentment que el sistema financer ha de col·laborar i ha de cooperar en la recuperació de l'economia, i tam-

bé a resoldre aquelles situacions en les quals ha estat un actor important, com és el tema de la situació que moltes famílies pateixen per la situació hipotecària.

I després un tercer factor: que hem d'evitar que aquest sistema alimenti algunes perversions; en tot cas, en podríem dir «el defraudador estratègic»: «Si tenim un sistema que pot salvar-nos, eh?, doncs, per què haig de complir amb les meves obligacions?» En tot cas, és un factor que s'ha definit en altres mercats immobiliaris, com vostè bé sap, i nosaltres creiem també que una iniciativa d'aquestes característiques hauria de tenir un cert blindatge, per evitar situacions d'aquesta mena.

Però no estem en contra que es creï una nova figura fiscal. De fet, nosaltres creiem que hi ha d'haver una fiscalitat que afavoreixi la promoció de l'activitat econòmica; creiem que el no-impost justament va en el sentit contrari de la recuperació de l'economia, i, en tot cas, ens hem de posar d'acord que en aquests temes i en una situació d'aquestes característiques nosaltres podrem afavorir una garantia per a totes aquelles persones que tenen avui una difícil situació hipotecària.

La situació continua sent igual a finals de l'any 2011 que a principis d'any, quan vam discutir altres temes en aquesta cambra, aquí en aquest mateix plenari, sobre la situació hipotecària, i és evident que ni hi ha nou crèdit, ni hi ha noves hipoteques –han baixat un 25 per cent, de fet, les hipoteques que s'han concedit per part del sistema al conjunt dels ciutadans–, hi ha un creixement de l'endeutament per part de les famílies i hi ha pitjors condicions del mercat immobiliari. Allò ho hem de resoldre millorant l'accés al crèdit, que és una urgència en la qual el Govern de la Generalitat ha de tenir una actitud proactiva davant del sistema financer, reduint l'estoc de l'habitatge buit, un patrimoni que és insostenible tal com tenim aquestes circumstàncies, i una atenció específica i adequada a les persones amb risc de desnonament, amb risc de perdre no només els estalvis, sinó també el seu sostre.

Tornem a dir que hi ha atonia governamental en aquesta matèria, hi ha poca intervenció, estem deixant que actuï el mercat en solitari, i això..., no tindrem les solucions necessàries per atendre aquestes problemàtiques.

I també volem advertir del miratge de la reformes legislatives. Vivim una certa allau de reformes legislatives en aquest Parlament, i segurament tindrem en el debat polític general propostes importants de reformes legislatives, i no tot resol l'activació de l'economia. Jo crec que una virtut important d'aquesta proposició és que toca justament un tema d'activació econòmica, captació de recursos per a una activitat econòmica. No haurien de ser, aquests recursos, exclusius per resoldre la dificultat, però, en tot cas, han de ser exclusius, això sí, per garantir el dret fonamental a l'habitatge, que hem de poder garantir.

Algú podria dir que la resposta està en altres cambres, perquè jo suposo que algú pot sortir dient –abans s'ha insinuat–: «Al debat hi hauria de ser a tothom.» Però, en canvi, sí que podem començar a Catalunya marcant la pauta d'un debat que segurament es pot generalitzar al conjunt de l'Estat i al conjunt d'Europa i que pot donar una resposta clara a aquelles persones que recla-

men de les administracions públiques una intervenció a favor dels seus béns, a favor dels seus recursos, a favor de la seva situació d'accés al dret de l'habitatge.

Gràcies, presidenta, diputats i diputades.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa donarà suport a la tramitació d'aquesta proposta i, per tant, votarem en contra de l'esmena a la totalitat.

Creiem que la proposta que fa el Grup d'Esquerra Republicana, més enllà d'alguns aspectes que després comentarem, té la virtut de posar damunt de la taula tres aspectes fonamentals en aquest moment. Un, la necessitat de dotar de recursos pressupostaris específics i addicionals les polítiques d'habitatge, com assenyalava el senyor Roberto Labandera. La necessitat d'analitzar la interconnexió entre crisi immobiliària i crisi financera. El senyor Teixidó deia: «No, no en parlem ara.» Home, si volem resoldre els problemes, hem de saber l'etologia dels problemes, i poder parlar de quina relació hi ha hagut entre la situació del sector financer en aquest moment i l'actuació immobiliària és molt important a l'hora de distribuir responsabilitats. I tercer, però no menys important, la necessitat de la fiscalitat en l'àmbit dels sectors financers, que també és un tema tabú, però que també s'ha d'abordar, i que ha anat flotant.

Primer parlem de l'etologia; nosaltres volem dedicar un minutet a això que el senyor Teixidó no volia parlar. Home, recordem que tots els informes fets públics els darrers mesos pel Banc d'Espanya, per entitats financeres, serveis d'estudis associats, memòries anuals de bancs i caixes, tots ens diuen clarament que la major part del risc de les entitats financeres espanyoles es troba en la política de sòl, en el sòl finançat, bona part del qual ja ha anat a mans de les entitats financeres a través de dacions en pagament, amb una valoració del 60 i del 80 per cent per dessota del valor pel qual va generar el crèdit, i que això representa, aquest sector immobiliari, unit al sector dels promotors, entre 100 i 150.000 milions d'euros o més, perquè les comunitats, les institucions de la Comunitat Europea ens urgeixen que recapitalitzem els bancs per aquest origen del problema. I a més, com he dit, s'hi afegeix la morositat del sector de promotors, que està sobre el 15 per cent del deute, de més de 300.000 milions. En canvi, la morositat dels particulars, de les famílies, no arriba al 6 per cent, està al voltant del 6 per cent d'aquesta morositat.

Què vull dir amb això? Perquè haurem d'examinar quin és el tractament que el sector financer i el mateix Estat està donant a l'hora d'abordar l'origen d'aquest problema.

Miri, nosaltres creiem que no es pot passar per alt que hi hagi una asimetria en la forma amb la qual, en un moment de crisi com el present, s'està abordant aquest problema. L'Estat, les administracions públiques han considerat, el Banc d'Espanya, com un risc sistèmic la insolvència bancària, i estem dedicant molts recursos públics al rescat bancari –en això, hi coincidim tots–, molts milers de milions d'euros. Però, quin és tractament que es dona respecte a aquests subjectes que han estat en l'origen? Mentre que en el sector immobiliari, promotor financer i de sòl, se li accepta, sense cap problema, la dació en pagament, la condonació dels deutes, etcètera, al sector famílies, que no és més que el 6 per cent de l'origen d'aquest problema: hipoteca, execució hipotecària i desnonament. Milers de milions del fons d'ordenació bancària serveixen per eixugar aquest forat de diferencials del 60 i del 80 per cent del valor del sòl i del valor de les promocions, quan, en el cas de les «vivendes», que han baixat molt, estem parlant de si han baixat un 25 o han baixat un 30 per cent, com a molt.

Per tant, creiem que és just parlar que cal adoptar mesures actives, proactives, per fer costat a la gent, a les famílies que es troben en aquestes situacions; unes, ja les estem abordant, s'ha dit aquí: el tema de la dació en pagament, les actuacions aquestes..., les altres les assenyalava el diputat senyor Roberto Labandera i el projecte en parla. La segona part, és la que ens agrada més: la necessitat de crear un fons dotat i..., perquè la pregunta és: com es dota?, doncs, un fons dotat específicament per complimentar aquestes polítiques pensant en les famílies i fent assumir al sector financer els riscos que li corresponen.

Pensin que, del conjunt d'aquest gran forat financer, com a molt –amb dades que hem calculat–, els càlculs sobre el cost per part de les entitats financeres d'assumir la dació en pagament famosa que demanen, que no afecta a tothom que té una execució hipotecària, sinó només als d'habitatge habitual que no ho puguin subvenir, que no trobin solucions..., seria, tirant molt llarg, 30.000 milions d'euros sobre els 600.000 milions endeutats si ho acumulem tot. Per tant, no s'està demanant tant; estem demanant un tracte asimètric a favor del més dèbil, o, si ho volen, simètric: si dació en pagament per als promotors de sòl i per als propietaris de sòl, tracte similar per als altres.

Però tractem de l'altre tema..., potser el més interessant del debat que ha sortit avui aquí, que el Grup de Convergència i Unió, per boca del senyor Teixidor, diu que l'hem d'abordar, és interessantíssim: votarem contra l'admissió a tràmit. Una mica contradictori. Potser que ens ho mirem tots plegats, perquè..., veig que per aquest sector de la cambra tothom fa oferiments a Convergència i Unió per dir: «Parlem, ballem una vegada tots plegats, però no volen sortir a la pista.» Diuen: «No, no..., això ara no toca, ja vindran els pressupostos.»

Mirin, parlem de fiscalitat en el sector financer. Nosaltres aquí sí és on presentem alguna discrepància respecte al plantejament que fan vostès de l'impost sobre els dipòsits. Nosaltres també som del criteri que un impost sobre els dipòsits s'ha d'establir com a mínim

a nivell estatal, i l'ideal seria a nivell europeu. Però nosaltres creiem que hi han altres formes d'abordar aquest tema, que és la fiscalitat de societats, la fiscalitat sobre els beneficis. És aquesta la font on podem anar, perquè aquesta no afecta directament els dipòsits ni es pot repercutir, com bé s'ha assenyalat, i jo crec que si parla el senyor Fernández Teixidó dels *tejemanajes* que poden fer els sectors financers és que segur que ho deu saber molt bé, i, per tant, fem cas de l'experiència i veiem que, evidentment, acabaríem pagant els pobres o acabarien pagant els depositaris.

Nosaltres creiem més en el fet que es faci efectiu el que està escrit a l'impost..., a la regulació de l'impost de societats. Tipus del sector financer: 30 per cent. Oi que sí, conseller? (*Veus de fons.*) Trenta per cent. Tipus efectiu del sector financer: 15 per cent. Caram!, pel camí, per les deduccions, per la integració de les pèrdues en els beneficis, per mil i un artificis, 15 per cent l'any 2009. I es calcula per al 2010 que la contribució de l'impost de societats del sector financer estarà per sota de la meitat d'això: pot ser un 5, un 6, i algú diu que, fins i tot, pot ser 0.

Grans empreses; tipus efectiu: 30 per cent, estan al voltant del 20. Petites i mitjanes empreses; tipus oficial: 25 per cent, 23 per cent de gravamen efectiu. Per tant, aquí hi ha camp a córrer –camp a córrer– de dir: «Escolteu, comencem a treure deduccions. Comencem a treure compensacions fiscals, i fem que el sector financer espanyol pagui un tipus de l'impost de societats com el que estan pagant de mitjana els països europeus i en alguns casos superior. Que sigui del 30 per cent, posem-li el 28 per cent perquè sempre hi haurà alguna deducció –i faig una mica de broma, però ja s'entén el que vull dir.

Aquí hi ha la clau, perquè aquest és el tema que afecta directament els beneficis. O una altra qüestió que s'està plantejant a la Unió Europea: la taxació sobre les grans transaccions financeres internacionals, la famosa dita «taxa Tobin», que no és tal taxa Tobin, però que ara, en aquests moments, ho està plantejant la Unió Europea.

Catalunya participa amb una part de l'impost de societats. Doncs, mirem de destinar una part d'aquests diners, fem política a nivell d'estat. Per què no convertir aquesta proposta en una proposició per presentar al Congrés dels Diputats, ja sigui a través de la iniciativa d'aquest Parlament o dels diferents grups parlamentaris que estarem ara al Congrés dels Diputats perquè s'abordi aquest tema amb aquesta dimensió estatal, perquè es vagin a buscar uns recursos financers específics, que vinguin del sector financer per ajudar aquest sector? Que el sector financer no s'hagi de beneficiar d'aquest fons que es vol crear –i crec que aquí és un dels temes que no ens agrada de la proposta. No creiem que, a sobre, una part d'aquest fons per ajudar les famílies acabi traduïnt-se en casos en què seria d'aplicació la dació en pagament, se'ls acabi traduïnt en que a sobre li paguem la quota al banc.

Ja sé que no és el tema principal. Volem discutir d'aquest tema, de com s'haurien d'esmerçar aquests recursos. Nosaltres creiem més en polítiques actives d'ha-

bitatge, polítiques de rehabilitació, que, a més, serien polítiques també d'activació i de reactivació del sector de la construcció, de la rehabilitació o, fins i tot, de la seguretat de les famílies, podent-se mantenir en el seu habitatge, però no pas acabar finançant..., és a dir, el que hàgim tret d'una mà dels dipòsits –perquè al final acabaria sortint de la retribució dels dipòsits– li ho donem a l'entitat financera, i, per l'altra, pagant-li les quotes als que no poden pagar. Però, bé, ja en parlàrem, el senyor Aragonés s'ha mostrat disposat a aquest tema.

Presentem unes propostes en aquest sentit: creació d'aquest fons a Catalunya, que sigui simbòlic però que vagi en els pressupostos del proper any, ampliant les partides de la Secretaria de l'Habitatge, buscant-li recursos específics vinculats al sector financer, i demanant al nou Congrés dels Diputats que abordi aquest tema.

I, senyor Coto, jo l'estava sentint..., i m'ha recordat allò que li vaig dir aquell dia de la prudència..., de la prudència i de la precipitació. Estan, vostès, a catorze dies d'entrar al Govern, i estan vostès, just a un mes i deu dies, que la primera mesura que algú anunciï, el seu –i, en aquest cas, serà el de tots– president del Govern, serà un increment de l'IVA del 21 per cent.

I vostè aquí diu: «És que cap govern sortirà de la crisi apujant els impostos.» Què ens dirà? És que estic esperant la propera sessió del mes de febrer per interpellar-los i dir-los: «Quan tinguem tot el reguitzell d'incrementos fiscals afectant les famílies, afectant els sectors més desfavorits..., perquè efectivament, ens constarà molt més que el senyor Rajoy vulgui fer un tipus efectiu del 25 per cent a la banca, però serà molt ràpid a posar el 21 per cent, 20-21 per cent de l'IVA i treure determinades reduccions de l'IVA.» I vostès amb aquesta felicitat: «No, els impostos són dolents; tot ho han de pagar els pobres.»

Escolti, clar, pensi-s'ho tres vegades! Pensi-s'ho tres vegades, perquè és com bastant contradictòria aquesta actitud de no tenir, com a mínim, una mínima sensibilitat fiscal i saber que els impostos també són redistributius, haurien de ser redistributius.

Gràcies senyor president, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'illustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, vicepresidenta, *conseller*, diputados y diputadas, yo creo que ustedes, el Grupo de Esquerra Republicana, han situado por una vez este Parlamento en un debate imprescindible. Acostumbrados a debatir sobre cosas etéreas y muchas veces situadas en el imaginario colectivo poco práctico, debatir sobre lo que es una auténtica catástrofe humanitaria de nuestra sociedad siempre es pertinente.

Porque ustedes sitúan el debate en dos preguntas fundamentales. La primera: ¿es necesario un fondo de rescate hipotecario en nuestro país? Y yo creo que la respuesta es evidente: sí. Y la segunda pregunta: ¿es

necesario crear un impuesto sobre las entidades financieras en nuestro país? Y la respuesta es sí. Evidentemente.

Porque nadie entiende que el Gobierno de España... Señor Labandera, usted acusaba al Gobierno de Convergencia de no haber hecho nada durante un año para solventar esta catástrofe humanitaria que ha llevado a más de cincuenta mil catalanes a perder su vivienda y a casi 400.000 españoles..., pero es que su Gobierno no ha hecho absolutamente nada en siete años –absolutamente nada. Hizo una cosa, sí: corrió mucho para hacer un fondo de rescate, no de reordenación, de rescate de las entidades financieras. «Fondo de reestructuración y ordenación bancaria» le llamaron, para hacerlo fino, pero no ha hecho ningún fondo de rescate de personas afectadas por las expropiaciones hipotecarias. Ninguno. Cero. ¿De 20.000 a 28.000 millones para rescatar entidades financieras por una gestión negligente? Cero euros para rescatar ciudadanos que pierden su vivienda porque están en desempleo y no pueden pagarla. Ese es el resultado de siete años de gobierno socialista y de políticas sociales. Y es cierto, ustedes no han hecho nada; lamentarse, pero con los lamentos tampoco se hace nada.

Pero ustedes han tenido la valentía –y esto desde Ciudadans se lo queremos poner en valor– de traer aquí este debate. Nos gustaría ver y nos gustaría poder votar favorablemente al trámite, pero creemos, sinceramente y desgraciadamente, que este no es el ámbito. Desgraciadamente, eh?, le digo, en esta ocasión: este no es el ámbito. Y no es el ámbito porque el mecanismo que ustedes proponen para crear este fondo es inadecuado conceptualmente e inadecuado territorialmente. Conceptualmente porque existen otros mecanismos. Yo, en este caso, estoy de acuerdo con los compañeros de Iniciativa en el sentido que casi prácticamente bastaría con que el impuesto de sociedades que se aplica a las entidades financieras se aplicase de verdad para crear este fondo. Pero para crearlo, eh? –para crearlo. Por lo tanto, a lo mejor, no haría falta ningún tipo de impuesto especial. Pero yo creo que solo por castigar una negligente gestión de nuestro sistema financiero lo merecerían, para contribuir a la salida de la crisis.

Pero, desgraciadamente, lo repito, aplicar este impuesto ya sé que ustedes no lo aplican aunque hay intervenciones un poco torticeras, no la aplican a los depósitos, eh?, no lo aplican a las personas, no lo cargaran a las personas que han tenido los depósitos, sino a las entidades financieras, pero, a pesar de eso, se podían producir dos efectos negativos: uno, la deslocalización de capitales, la expulsión de los capitales buscando con absoluta naturalidad en posición a otras zonas de España, y segundo porque perjudica absolutamente a las entidades financieras ubicadas en Cataluña. Yo creo que no es la vía, y por eso nos abstendremos.

Yo creo que sería bueno que este Parlamento intentase liderar, a nivel nacional, en el Congreso de los Diputados, una propuesta para la creación (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –sí– de un fondo –ya acabo, presidenta–, un fondo de rescate de ciudadanos afectados por la situación hipotecaria, y sería bueno que se debatiera en el Congreso de

los Diputados que contase con una dotación económica específica. Yo creo que eso sí que lo podríamos proponer –lo podríamos proponer. Y desde luego podrían contar, usted y su grupo, con el apoyo de Ciudadans.

Yo creo que sería una forma de liderar en nuestro país, en nuestro estado, ustedes, un tema candente, un tema que ha llevado, lo repito, a la catástrofe humanitaria a buena parte de nuestra sociedad, y que de los diferentes gobiernos autonómicos y del Gobierno de España no han sabido atajar con suficiencia ni con valentía.

Gracias, presidenta, vicepresidente, *consellers*, diputados...

La presidenta

Té la paraula, el nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, l'illustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats..., bé, senyor Pere Aragonés, nosaltres no hem presentat esmena a la totalitat perquè creiem que aquesta iniciativa legislativa s'ha de tramitar, i el lògic era que es tramités al contrari del que ha fet Convergència i Unió, al qual li vam demanar un gest, que retirés aquesta esmena a la totalitat, però no l'han fet, aquest gest. I no només no l'han fet, sinó que avui els han fet una moció de censura amb el PSC a la Bisbal d'Empordà. Així que jo, de vostès, no posaria l'altra galta en això del debat sobre els pressupostos.

A partir d'aquí, què li hem de dir sobre la seva proposició de llei? L'objectiu és lloable, òbviament. Hem d'abordar des del Parlament de Catalunya el col·lapse social que està implicant avui les execucions hipotecàries, la incapacitat, la impossibilitat que moltes famílies tenen de poder assumir els deutes amb les entitats financeres. Això implica la pèrdua de l'habitatge i implica, encara, que es mantingui el deute contret amb l'entitat financera una vegada aquest habitatge s'ha subhastat i no arriba a cobrir, la quantitat subhastada, el total del deute. Les famílies encara han de seguir pagant una vegada han perdut fins i tot l'habitatge.

Discrepem en alguna qüestió. Nosaltres no dotaríem el fons per afrontar aquestes situacions a través d'un impost sobre dipòsits de clients. És cert que això és fàcilment repercutible al client. Hi hauria altres possibilitats, des d'un impost sobre oficines bancàries establertes a Catalunya, inclús un impost sobre caixers automàtics, com s'ha fet en algunes localitats, o fins i tot una aportació directa del Govern de la Generalitat. Estem parlant de 590 milions d'euros; això implica menys de deu dies d'espòli fiscal, i ara que rajaran els milions d'euros gràcies al pacte fiscal que aconseguirà el Govern de Convergència i Unió això no hauria de suposar cap problema. Bé, el pacte fiscal, difícilment, oi?, l'aconseguirà Convergència i Unió. Perquè, permetin-m'ho dir, avui, ara que hi ha el conseller d'Economia aquí, clar, aquest matí es plorava perquè l'Estat no paga aquests 750 milions d'euros als quals Zapatero es va comprometre en una reunió feta amb el senyor Artur Mas; tampoc paguen els 1.450 milions d'euros del Fons de competiti-

vitat, però, això sí, ens donaran el concert econòmic i acabarem amb l'espoli fiscal al nostre país.

Dit aquest incís, sí que és ben cert que amb la independència política i recuperant aquest espoli fiscal que ara ens roba Espanya –ens roba Espanya–, s'emporta l'Estat espanyol, podríem dotar aquests fons i molts altres per poder afrontar la situació de col·lapse social que avui pateix molta de la nostra ciutadania, que s'ha quedat sense feina i que no pot afrontar aquests deutes hipotecaris.

També li hem de dir que creiem en una fórmula, que és la dació en pagament. Realment pensem que seria una fórmula molt més clara: una vegada una persona no pot afrontar el seu deute hipotecari, retorna l'habitatge a l'entitat financera i queda saldat completament el seu deute. Això és el que li permet poder assolir i assumir un habitatge de lloguer, i per tant aprofitar una davallada dels preus del lloguer i per tant poder accedir a aquest habitatge de lloguer sense tenir cap deute més amb l'entitat financera. I cap aquí és cap a on hauríem d'anar. Aquí vam presentar una proposició de llei, des de Solidaritat Catalana per la Independència, precisament perquè s'abordés des del Parlament de Catalunya la dació en pagament, la qual Convergència i Unió, evidentment, responen als seus interessos i als interessos dels que els ajuden, va rebutjar i hi va presentar també una esmena a la totalitat.

I li hem de dir, no podem estar-nos-en, que tramitar això per enviar-ho al Congrés dels Diputats, com el senyor Milà apuntava, doncs, encara és més difícil que aconseguir el pacte fiscal, que ens ho aprovin, això, al Congrés dels Diputats, perquè és que jo no recordo re que hagi aprovat el Congrés dels Diputats de proposicions de llei que hi hagi enviat el Parlament de Catalunya, no en recordo cap. De fet, no recordo ni que tendeixin a tramitar-les, una vegada arriben allà, perquè el senyor Herrera ens podria recordar segurament el llistat enorme de proposicions de llei que hi va enviant el Parlament de Catalunya i que es perden en els calaixos o en els despatxos del darrer soterrani del Congrés dels Diputats. Això és el que ens trobarem si seguim pensant en l'Estat espanyol. Hem d'afrontar la realitat, hem de dotar pressupostàriament aquests fons, ho hem de fer amb les nostres pròpies capacitats, i intentar que no es repercuteixi això en els clients, en els que al final tenen els dipòsits bancaris, els quals ja paguen prou perquè se'ls acabi repercutint un nou impost.

La filosofia, la compartim, per això no hem presentat esmena a la totalitat i votarem en contra de les esmenes a la totalitat presentades, tot i que, malauradament, aquesta iniciativa no continuarà la seva tramitació.

Gràcies.

La presidenta

Per a un torn en contra, té la paraula l'illustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Bé; moltes gràcies, presidenta. Honorable conseller, vicepresidenta, diputats, bé, Déu n'hi do les coses que podem comentar, eh?

Bé, miri, senyor Teixidó, nosaltres, des d'Esquerra Republicana, tenim molt clar que, donada la situació del país, el que cal és que tots els grups parlamentaris ens posem a ajudar. Òbviament, a ajudar tenint en compte que també són responsabilitat de tots els grups d'aquest Parlament, les finances de la Generalitat, perquè el pressupost s'aprova en aquest Parlament, no s'aprova a la seu de Convergència i Unió, s'aprova en aquest Parlament. Per tant, nosaltres volem ajudar i estem obligats a presentar propostes des del nostre punt de vista. I, en aquest sentit, aquesta és una proposta que podríem dir central, però també n'hi han d'altres, com vostè coneix, no?

Bé, les seves raons per rebutjar aquesta proposició, aquest impost a la banca, aquest fons de rescat per a famílies hipotecades, les situava en un context a Europa. Bé, I, clar, mireu el context a Europa. I el context a Europa és que ahir el ministre d'Economia britànic anunciava que apujava aquest impost. Quan mireu la comparativa a nivell europeu que fa, per exemple, KPMG, una consultora poc sospitosa de ser el *think tank* d'Esquerra Republicana, eh?, i veiem la comparativa, doncs, veiem que Xipre, Àustria, França, Alemanya, Hongria, Islàndia, Portugal, Suècia, el Regne Unit la tenen aprovada, ja fa mesos que està en funcionament. I als Estats Units la té plantejada el president Obama, però, a causa de la composició, doncs, de majoria republicana, sembla que no tira endavant, no?

Precisament, sobre quina és..., o sigui, quina és la base impositiva d'aquest impost? Quina és la base imposable? I aquí ho diu ben clar, ho diu en anglès: *liabilities*, dipòsits.

Per tant, el que estem plantejant nosaltres no és una cosa tan extraterrestre. I que jo sàpiga, no hi ha hagut una fugida de capitals de tots aquests països cap a l'illa europea on no hi ha un impost d'aquestes característiques, que és Catalunya. Perquè, evidentment, agafant els seus arguments, tant el seu com el del Partit Popular, sobre una possible fuga de capitals, veiem que tots aquests països que tenen un sistema financer i uns estalviadors molt més potents que els nostres els hauríem de tenir tots aquí, perquè som l'illa on no s'aplica un impost d'aquestes característiques. I, que jo sàpiga, els dipòsits de les entitats catalanes no és que estiguin creixent gaire, diguem-ho així, des de l'inici de la crisi, no?

També, que això podria afectar dipòsits. Extremadura, corba ascendent des del 2003, no perquè hagin aprovat l'impost, però en tot cas no afecta o no afecta de manera significativa. Jo li accepto que tot impost..., no és innocu, genera algun tipus de distorsió, però no afecta de manera significativa, no? Per tant, nosaltres creiem que amb això queden respostos alguns dels seus dubtes.

Després vostè també ens acusava, tot i que deia que no tindria una visió paternalista..., però ens acusava, amb un estil potser un xic vehement, de tenir una visió seràfica de la banca, no? Ens deia: «Vostès actuen com els franciscans», que són... (*Veus de fons.*) Bé, en tot cas, «seràfica» està associat..., perquè del seu extens vocabulari hem pogut buscar què volia dir «seràfica» i hem vist que és allò associat a l'orde dels franciscans. Molt bé. Doncs, nosaltres, home, entre franciscans i tenir una actuació amb la banca que vulgui dir «això no

va amb nosaltres»..., però nosaltres estem convençuts que en alguna cosa hem d'actuar, que sigui una actitud, que no dic ni la que tingui vostè ni, evidentment, la que té el seu grup ni els diputats d'aquesta cambra, però una opció de dir «això no va amb nosaltres» quan està passant el que està passant, doncs, que seria una visió més farisea, hi insisteixo, que, evidentment, no és la que plantegen els opositors en aquesta proposta avui, doncs, home, entre fariseus i franciscans, ens quedem amb els franciscans, tot i que som un partit laic.

Per tant, crec que per comparativa veiem que, si això s'aplica en altres llocs d'Europa, si el Govern espanyol no ha estat capaç de fer-ho..., fem allò que deia precisament l'autor intel·lectual del que vostè m'ha dit, que és «ara no toca». L'autor de l'«ara no toca» deia: «Tot allò que passi a Catalunya, encara que no sigui competència de la Generalitat, és responsabilitat del Govern de la Generalitat.» Doncs, si aquesta responsabilitat de fer un impost a la banca no el fa el Govern espanyol, impulsem-ho des del Govern de la Generalitat.

Per tant, les seves objeccions..., vostè m'ha dit: «Ara no, parlem-ne, no ens hi tanquem.» Però avui em tanquen el debat; «no el tanquem», però el tanquen, i el tancaran d'aquí a pocs minuts quan tots vostès votin favorablement a la seva esmena a la totalitat.

Jo hi torno a insistir, ho hem fet per terra, mar i aire, en termes militars, podríem dir, retirin l'esmena a la totalitat i així no tanquem el debat, el seguim obrint, i podem parlar de com ho podem fer per evitar, evidentment, totes les possibles conseqüències negatives que poden haver-hi. Però els ho torno a demanar, tot i que, evidentment, com que no som ingenus, sabem que l'efecte pot ser limitat, en tot cas.

Respecte al Partit Popular. Clar, el diputat Coto diu: «Esquerra Republicana està al segle passat, apujar impostos...» Bé, ho veurem; potser Espanya retorna al segle passat, perquè, clar, el senyor Rajoy, segurament, una de les primeres mesures que farà, com deia el diputat Milà, serà apujar l'IVA. Tant de bo no sigui així. Però crec que vostè avui no ens pot assegurar que no apujarà l'IVA el senyor Mariano Rajoy un cop sigui president del Govern espanyol. I això és apujar impostos sobre el consum, que és precisament un dels elements que ara debilita més l'economia espanyola, no?

Clar, evidentment, vostè associa les nostres iniciatives a un determinat tipus de política econòmica que forma part del segle passat —«aquests keynesians...»—, quan avui cinc banc centrals han acordat començar a fer una política expansiva.

Al final, la situació de la crisi és tan forta, l'impacte és tan gran que, aquell impost a la banca que no s'havia de fer, molts països europeus, de conservadors, amb els quals s'asseu el seu partit al Parlament Europeu, l'apliquen. Perquè allò que era tan d'extrema esquerra, el que deien: «Ara volen fer anar la màquina d'imprimir bitllets» —o d'imprimir bons—, avui cinc banc centrals han acordat iniciar aquesta política expansiva, no? Bé, vostè també deia que consideràvem que Catalunya era una illa aïllada del món. Bé, l'informe de KPMG, que després li donaré, una companyia solvent, com vostè bé coneix, doncs, ho explica de manera àmplia.

I després, bé, ha fet tota una sèrie de retòrica vinculant aquesta proposta a tota una sèrie de qüestions que no vénen ben bé a to. I si, en tot cas, vostè volia fer culpable Esquerra Republicana del dèficit de la Generalitat, nosaltres assumim la responsabilitat. I precisament perquè assumim la responsabilitat que hi ha un dèficit generat en exercicis on nosaltres governàvem, per exemple això, segurament perquè es volia mantenir l'estat del benestar, segurament perquè fins i tot l'FMI deia que aquest any ja estaríem en recuperació econòmica i es podria cobrir aquest dèficit, probablement per això..., però en tot cas ho assumim, i per això presentem en aquesta cambra, i ja en portem tres, propostes per incrementar ingressos.

I parlava de tres mil habitatges buits. En tot cas, parlant d'habitatges buits, hi han decisions de política econòmica, com per exemple la Llei del sòl, que va permetre que es canalitzés bona part del crèdit internacional, que altres països, durant aquesta etapa expansiva, de mitjans dels anys noranta, a nivell de tot el món, fins al 2007, han canalitzat cap a la indústria i cap a guanyar coneixement..., aquí es canalitzava cap al totxo. Per què? Perquè hi havia una legislació que ho afavoria. Quina? La Llei del sòl. Resultat? No tres mil habitatges buits, 1 milió d'habitatges buits a l'Estat espanyol, i no públics, sinó també els privats del conjunt de l'economia.

Em deia: «No comparem...» —també em deia—, «no comparem Catalunya amb França, amb els Estats Units, amb la Gran Bretanya, per nombre d'habitants.» El remeto una altra vegada a aquest estudi d'aquesta prestigiosa consultora; comparem-ho amb Suècia, mig milió més d'habitants que Catalunya, o amb Islàndia, molts menys habitants, o amb Xipre, també molts menys. Jo he posat uns exemples; també hi han aquests. Per tant, crec que, en aquest sentit, el seu argument es desfà, no?

I després, clar, vostè ha aprofitat per fer la falca electoral del Partit Popular, que en això vostè és molt hàbil i nosaltres li ho reconeixem. Però, de la mateixa manera que li ho reconeixem, doncs, permeti'm que li fem la contrafalca. I la contrafalca publicitària... Miri, el Partit Popular fa sis mesos que està governant a Extremadura, sis mesos que va guanyar les eleccions del 22 de maig, i no ha retirat aquest impost. A Extremadura, on aquest impost és vigent, on ingressen poc més de..., no arriba a 100 milions d'euros, aquest impost, vostès no l'han retirat. Jo crec que podrien mirar cap a un lloc on governen, on tenen la presidència, imbuir-se d'aquelles idees i, per tant, aquí retirar l'esmena a la totalitat i facilitar amb el seu vot que aquesta qüestió es tramiti, no?

I evidentment podríem parlar de moltes altres visions de política econòmica del Partit Popular: el dèficit de la Comunitat Valenciana, algunes determinades actituds amb entitats financeres, dirigents vinculats a no sé quines entitats que Déu n'hi do el que han fet... Però, en tot cas, el que és central avui és que des d'Esquerra Republicana estem plantejant que si hem rescatat països i bancs, també rescatem famílies. Estem plantejant que les càrregues de la crisi econòmica no recaiguin només en els que utilitzen serveis públics i en els que paguen taxes per utilitzar els serveis públics, sinó que es reparteixin una mica millor, també en funció de la renda, també en funció de la respon-

sabilitat, també en funció de la capacitat d'ajudar per sortir de la crisi.

La capacitat d'Esquerra Republicana per ajudar a sortir de la crisi és presentar mesures com aquesta; la de la banca és simplement que els demanem que paguin un impost, un impost que és vint vegades inferior als diners que els ciutadans de tot l'Estat espanyol han posat a la banca perquè funcioni.

Per tant, torno a demanar que retirin, si us plau, les esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

(Pausa llarga. Jordi Cañas Pérez demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Cañas...

Jordi Cañas Pérez

Sí, presidenta, por una cuestión no sé si reglamentaria. Quería que constase en acta, y lamentar, la normalización de determinadas expresiones que son injuriosas en este Parlamento. No voy a entrar en la permisividad de la Mesa acerca de las mismas, porque no quiero poner límites a la libertad de expresión de los parlamentarios. Pero sí que me gustaría que constase en acta, y así lo haré cada vez que se formulen este tipo de expresiones en este Parlamento, que expresiones como «España nos roba» o «espolio fiscal», son expresiones que enfrentan a los ciudadanos de territorios, y que este parlamentario, como ciudadano catalán y, por lo tanto, español, no permitirá sin denunciarlo y sin que conste en acta el uso de este tipo de expresiones.

Gracias, presidenta.

La presidenta

No caldrà que ho digui, perquè té la raó. A més a més, vull fer constar que realment no es permetran expressions com aquesta. I a més a més haig de dir que en la darrera Junta de Portaveus ja van fer constar que aquestes expressions no s'havien d'admetre. Per tant, estic d'acord amb vostè. No caldrà que consti en acta, perquè ja constarà. I espero que en les properes sessions això no torni a passar. *(Veus de fons.)*

Per tant, passem, ara, a la votació conjunta... *(Uriel Bertran Arrué demana per parlar.)* Senyor Uriel Bertran, suposo que es refereix a les expressions que vostè a dit, i que, per tant...

Uriel Bertran Arrué

Sí, per al·lusions...

La presidenta

...li demano que, abans que parli, doncs, aquelles expressions que vostè ha fet, no les torni a fer.

Uriel Bertran Arrué

Sí, gràcies, senyora presidenta. Com que hi haurà la transcripció, ja ens indicarà exactament quines ex-

pressions considera vostè que són injurioses. Jo crec que no n'he feta cap, d'expressió injuriosa. He descrit –l'he descrita–, a la manera independentista, la realitat, que és la manera que li convé al país. *(Veus de fons.)* I, en tot cas, el que li demanàrem a la Mesa és que faci una llista de totes les expressions que considera injurioses, perquè, d'aquesta manera, amb la llista podran sortir...

La presidenta

No penso fer cap llista. Senyor Uriel Bertran...

Uriel Bertran Arrué

...els diputats al faristol, i ens assabentarem de què considera vostè que són injúries.

La presidenta

Senyor Uriel Bertran, «robar» és una expressió que no s'acceptarà més; per tant, no cal fer més llistes. Vostè serà avisat cada vegada que digui alguna expressió que el conjunt de l'hemicicle no hi està d'acord. D'acord? *(Veus de fons.)*

Continuem..., continuem amb la votació conjunta de les esmenes a la totalitat, presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 79 vots a favor i 51 en contra.

Atès que han estat aprovades, aquesta iniciativa legislativa resta rebutjada.

Proposició de llei

de mesures per a la dignificació de la funció docent i d'atribució de la condició d'autoritat als docents de l'ensenyament no universitari (tram. 202-00064/09) (retirada)

El setè punt de l'ordre del dia els informo que el grup parlamentari proponent, d'acord amb l'article 116 del Reglament, va retirar la iniciativa legislativa mitjançant escrit adreçat a la Mesa, i, per tant, passem al següent punt de l'ordre del dia.

Proposta de resolució

de creació d'una comissió d'estudi de les bales de goma i altres instruments antiavalots del Cos de Mossos d'Esquadra (tram. 252-00004/09)

És el punt vuitè i és la Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi de les bales de goma i altres instruments antiavalots del Cos de Mossos d'Esquadra. Ha estat presentada pels grups parlamentaris d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el Grup Parlamentari Socialista, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el

Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i el Subgrup Parlamentari de Solidaritat.

En primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

(Remor de veus.)

Senyor Bosch, ja pot començar.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Intervinc per defensar la proposta de creació d'una comissió específica, d'una comissió d'estudi sobre les bales de goma i altres instruments antiavalots que utilitzen els Mossos d'Esquadra, una comissió prevista en el Reglament d'aquesta cambra. Vull començar desitjant que l'absència del conseller d'Interior sigui momentània, ja que tractem un tema que afecta directament al seu departament.

Aquesta proposta jo crec que té diverses vessants. Una és... –i afecta clarament a les relacions entre el Parlament i la societat– que hi va haver un conjunt d'entitats, algunes d'elles, representant d'elles, ens acompanyen –Justícia i Pau, Stop Bales de Goma–, que van fer una ronda de contactes amb els grups parlamentaris. Aquesta ronda de contactes va fructificar amb una compareixença a la Comissió d'Interior el dia 15 de setembre. I un conjunt de grups parlamentaris, com a conseqüència d'aquesta compareixença, vàrem entrar la proposta que es creï la comissió.

També em sembla que afecta al paper del Parlament –el paper del Parlament– amb relació al Govern. Sóc plenament conscient que un tema com aquest, és a dir, el material antiavalots del Cos dels Mossos d'Esquadra, té un component tècnic que requereix opinions tècniques i d'experts, i, per tant, en aquesta comissió haurien d'intervenir, només faltaria!, experts del Cos de Mossos d'Esquadra i altres experts.

Però, el Parlament té el dret i l'obligació d'analitzar també aquestes qüestions. Entre altres coses perquè el dia 15 d'abril el conseller d'Interior, el senyor Felip Puig, va convidar la Comissió d'Interior a visitar el centre operatiu del Cos de Mossos d'Esquadra, precisament, per fer-nos una demostració de com s'utilitzaven els materials antiavalots del Cos de Mossos d'Esquadra; i també perquè el conseller Puig ha explicat en els mitjans de comunicació que el seu departament està preparant altres materials antiavalots. Això em va portar a fer-li un seguit de preguntes per escrit, que, curiosament, aquest matí n'he rebut la resposta. Diu: «La reorganització dels operatius antiavalots de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra està actualment en fase d'estudi.» Una altra resposta: «La instal·lació de càmeres al casc de determinats agents de la policia està actualment en fase d'estudi. La consideració d'una futura incorporació de vehicles llançadors d'aigua, està en fase d'estudi i avaluació.» Quarta resposta: «Amb relació als canons d'aigua, com a eina policial, està en fase d'estudi i avaluació.»

Jo entenc que si el Departament d'Interior està en fase d'estudi de tots aquests elements, seria lògic que el Parlament de Catalunya, que representa la sobirania

del poble, pogués analitzar amb tranquil·litat, sense demagògies, però, quins són aquests materials antiavalots, quines causes en la seva utilització tenen, quines conseqüències poden tenir, i, per tant, que avaluessin la idoneïtat o no d'aquests materials, evidentment atenent el criteri de la societat civil i el criteri d'especialistes.

Bé. Jo tinc aquí la signatura, el paper que vàrem entrar diversos grups parlamentaris demanant aquesta comissió. Hi ha la signatura de la senyora Dolors Camats, del senyor Miquel Iceta, de la senyora Anna Simó, del senyor Enric Millo i del senyor Alfons López Tena. Si tothom és coherent amb aquesta signatura, entrada a registre fa poques setmanes, avui, aquest Parlament aprovarà la creació d'aquesta comissió d'estudi.

Però, en tot cas, sabem que, a vegades, en aquest Parlament passen coses estranyes, i més si estem parlant del Departament d'Interior. Per tant, jo desitjaria que avui no passés res estrany, que tothom fos coherent, que allò que cada grup ha signat perquè ha volgut, sense estar-hi obligat, després d'escoltar les entitats que ens ho demanaven, avui siguin coherents amb el seu vot i amb la seva signatura; però, en tot cas, ho repeteixo, desitjo que no passi, però, si passés, tinguin vostès present que avui estaríem donant un pas més en l'allunyament entre aquest Parlament, entre aquesta cambra, i amplis sectors de la societat civil de Catalunya.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, en nom del Grup Parlamentari Socialista el senyor Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Molt bona tarda, presidenta. Deriva aquesta proposta de resolució d'una comissió d'Interior celebrada, si no ho recordo malament, el mes de setembre.

Nosaltres, efectivament, vàrem firmar aquesta petició. He de dir, també, sincerament, que en el decurs d'aquesta comissió, a l'inici, nosaltres no estàvem d'acord amb el fet de crear aquesta comissió. Però en el transcurs de la comissió, tal com es va produir, i vist també que era de consens general de tots els grups parlamentaris, finalment vàrem manifestar el nostre suport a la petició que avui reitem d'aquesta comissió d'estudi; més encara, el representant del Grup de Convergència i Unió, en la seva intervenció final, es va referir al fet de la conveniència de «fer un esforç», ho llegeixo literalment, «per trobar els consensos necessaris per tirar endavant una norma i una llei que reguli precisament tota aquesta mena de procediments».

Nosaltres pensem que no cal anar tan lluny, almenys de moment, fins que no sapiguem com es desenvolupa aquesta comissió d'estudi que avui també pensem que és convenient constituir.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, donar la benvinguda i agrair la feina que han fet els membres de l'Associació Stop Bales de Goma i l'associació Justícia i Pau, tant pel fet de ser avui aquí, com pel fet de la seva perseverança a defensar allò que creuen, i, per tant, a participar en la vida pública.

La veritat és que el tema que es posa damunt la taula avui, aquí, no és un tema menor. És evident que és un tema que té un component tècnic important, però que tingui un component tècnic no vol dir que sigui un tema menor. En els darrers anys, cinc persones han perdut un ull en el nostre país. Estem parlant de l'ús d'una arma per gestionar l'ordre públic que pesa vuitanta cinc grams i que surt a set-cents quilòmetres per hora, i, per tant, que té una força d'impacte superior a algunes que poden causar la mort. Hi han hagut 18 lesions registrades, 3 impactes al cos, 5 a l'ull, com estàvem dient.

És una arma, per tant, que pot causar danys importants i que pot ser utilitzada en l'exercici del monopoli de la violència que en democràcia ha d'exercir la policia, evidentment; però és veritat que és una arma que, tot i el seu fort impacte, no té un objectiu concret, sinó que es dispara a l'aire, es dispara genèricament i que, per tant, pot fer molt mal. Evidentment, en la major part dels casos no és així, perquè afortunadament, doncs, existeix un protocol per a l'ús d'aquesta arma que regula aquestes situacions i que, per tant, normalment i el fet habitual és que no ha de ser així.

Però ens trobem davant d'un dubte important, de com s'utilitza una arma que pot causar danys als ciutadans per part dels poders que representen els ciutadans, i un grup de ciutadans ens fan una interpellació a aquesta cambra, del tot lògica, raonable i, fins i tot, diria que lloable.

De fet, estem en un moment en què hi ha un debat important sobre el sistema democràtic i sobre les possibilitats de funcionament del Parlament. I aquest grup de ciutadans el que ha fet és actuar amb total responsabilitat, com a ciutadans demòcrates que participen de les seves institucions, dirigint-se als grups parlamentaris, dialogant amb tots els grups parlamentaris, suggerint idees als grups parlamentaris –que els grups parlamentaris han acollit o no han acollit–, demanant als grups parlamentaris que compareguessin en una comissió; van comparèixer en una comissió, en aquesta comissió van explicar els seus motius, i, fruit d'aquest diàleg, la majoria dels grups parlamentaris d'aquesta cambra van acordar que la matèria tenia suficient entitat i era prou important perquè fos abordada en una comissió d'estudi d'aquesta cambra.

Per tant, el que demanaria avui, el que ens agradaria que passés, és el que teòricament està previst, a tenor de qui ha presentat la sol·licitud de compareixença, i és que aquell acord de paraula a què s'arriba amb els ciutadans és un acord que no es trenca. I quan aquests ciutadans que s'han organitzat, que han cregut en les seves institucions, perquè s'hi han dirigit i han dit: «Volem que això s'estudiï, volem ser escoltats», i els grups diuen que els escoltaran i que estudiaran la matèria, què

menys que donar curs a l'aprovació d'aquesta comissió d'estudis? Perquè fixin-se també en la raonabilitat de la proposta: crear una comissió d'estudis, un grup de ciutadans entre els quals hi ha víctimes directes del mal ús d'aquesta arma, i malgrat això, que podria portar a comportaments més radicals, fan una proposta raonable que és dir: estudiïn vostès com es fa ús del monopoli de la violència que en democràcia ha d'exercir la policia, estudiïn si hi han alternatives, estudiïn com s'ha de gestionar l'ordre públic en aquest país, que ha estat un tema que en l'inici d'aquesta legislatura per a alguns s'haurà fet molt bé, per a d'altres no gaire, però en tot cas el que és indiscutible és que ha estat objecte de discussió, de discussions importants en aquest Parlament i que es coneixen bé en aquest Parlament.

Per tant, ens sembla que la gestió de l'ordre públic, ens sembla que l'ús del monopoli de la violència, que correspon en democràcia a la policia, són temes prou rellevants perquè siguin estudiats per aquesta cambra. I el que és més rellevant de tot en el que avui debatem, que no és més que un aspecte procedimental, és que aquells procediments que quan hi ha ciutadans que ens diuen que no hi poden participar, que no hi ha prou vies a les institucions democràtiques, i nosaltres els diem: «Sí, podeu trucar a la porta del Parlament, i el Parlament escolta aquestes matèries, i el Parlament dialoga»..., quan es dialoga amb aquestes entitats, en el marc d'una comissió en què es va produir una compareixença, allò que s'acorda verbalment no es trenca, que som gent de paraula i que aquesta institució té paraula. Per tant, no decebem els ciutadans que han cregut en les seves institucions i que han aprofitat les vies de participació que aquestes ofereixen.

Per tant, queda clar que per nosaltres ha de ser tirada endavant aquesta iniciativa, i esperem que ningú decebi aquesta paraula donada als ciutadans que van utilitzar les institucions democràtiques, tal com correspon, tal com els proposem.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, senyora presidenta. Nosaltres, en primer lloc, volem manifestar que des del Grup Parlamentari del Partit Popular no només no ens hi hem oposat, sinó que hem facilitat que es pogués tramitar la proposta de resolució de creació de la comissió d'estudi a què s'ha fet referència.

Nosaltres també, alhora, entenem que aquesta comissió només té sentit si es fonamenta en el convenciment de la seva necessitat per part de tots els grups parlamentaris –i ho torno a dir: per part de tots els grups parlamentaris–, del Govern i del conseller d'Interior. Si no és així, al nostre entendre, la comissió perd la seva raó de ser; no faríem un bon treball, i no faríem un treball rigorós i eficaç.

Nosaltres... –i recuperant els mitjans de comunicació es pot constatar; és un exercici que hem fet aquest matí,

recordant què s'havia dit—, doncs, es comprovava que hi havia un consens entre tots els grups parlamentaris per poder tirar endavant aquesta comissió d'estudi. Sembla que avui no és així, i per tant, seguint aquesta voluntat de no impossibilitar..., nosaltres manifestem que farem un vot d'abstenció. I un vot d'abstenció que comporta que deixem en mans del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, en mans del Govern i en mans del conseller d'Interior la decisió de tirar o no tirar endavant aquesta comissió d'estudi. Crec que si no participem de la voluntat del Govern i del grup parlamentari majoritari en aquesta cambra, malgrat que es pogués imposar ara aquesta constitució, no faríem el treball que esperen de nosaltres els ciutadans.

Per tant, no succeeix re estrany, no succeeix re incoherent. Deixem en mans del Govern, del grup parlamentari majoritari, aquesta decisió; ells tenen la responsabilitat de prendre aquesta decisió. Perquè sí que volem aclarir alguns aspectes, que ja ho vam fer-ho en la comissió, però tornem a fer-ho, sobretot veient després el debat públic que comporta aquest debat.

En primer lloc, la finalitat de la comissió d'estudi no és prohibir l'ús de les bales de goma per part del Cos de Mossos d'Esquadra. La finalitat sempre ha estat, pel Partit Popular, o havia estat en aquesta comissió, pel Partit Popular, analitzar quins són els instruments més eficaços i alhora menys lesius que pot utilitzar el Cos de Mossos d'Esquadra a l'hora de dispersar concentracions o manifestacions en determinades circumstàncies.

Un altre aspecte que volem deixar molt clar, i així vam fer-ho en comissió, és que no s'ha acreditat un mal ús del protocol que estableix l'ús de les pilotes de goma o de les bales de goma per part del Cos de Mossos d'Esquadra, no s'ha acreditat. I no es pot crear una ombra de dubte, perquè estem parlant de coses que comporten responsabilitats penals en determinades ocasions. Per tant, no s'ha acreditat, i, en tot cas, hi han procediments judicials, alguns en curs, que caldrà veure quina és la seva resolució final, però molts altres que han estat arxivats, sense cap tipus de responsabilitat, i per tant no és pot dir, si no s'ha acreditat, que s'està infruint el protocol amb la utilització d'aquesta arma. Per fer aquesta acusació tan greu, cal primer acreditar-la. I el que entenem que no es pot fer des d'aquest faristol és crear una ombra de dubte sense aportar absolutament cap tipus de prova.

Deia: la finalitat de la comissió és analitzar quines són les alternatives que es poden produir, si n'hi han, a l'ús d'aquesta arma. I en la compareixença de l'entitat Stop Bales de Goma i de Justícia i Pau, en la documentació inicial que ens van lliurar, plantejaven algunes alternatives, com era l'ús del canó d'aigua, l'ús de gasos o l'ús del que es pot anomenar popularment «la porra», l'acció directa de l'agent sobre el manifestant. I aquest era el marc on ens derivàvem. Hem vist després amb sorpresa que s'ha derivat en ocasions aquesta interpretació al fet que l'objecte de la comissió, que creiem que no és aquest, és el de la prohibició de l'ús d'aquesta arma.

De diàleg, n'hi ha hagut: hi ha hagut la compareixença, les entitats han expressat la seva opinió. Per tant, diàleg i possibilitat d'expressar-ho han existit. És més,

nosaltres, en la comissió ja vam anunciar que hem mantingut la sol·licitud de compareixença dels tres responsables sindicals del Cos de Mossos d'Esquadra, per tal que també ens donin la seva visió. I, per tant, això continua des d'aquest punt de vista.

En definitiva i per cloure, nosaltres no hem fet re estrany, mantenim la nostra coherència, entenem que aquest ha de ser un debat de tots i, per tant, deixem en les mans del conseller d'Interior, del Govern i del Grup Parlamentari de Convergència i Unió la decisió de tirar o no endavant aquesta comissió.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Gràcies, molt honorable senyora presidenta. Honorable senyor conseller, il·lustres diputades i diputats, bé, ja..., nosaltres no ens atrevim a parlar en nom del Parlament i que el Parlament tingui o deixi de tenir obligacions, perquè les persones jurídiques com a tals no tenen ni obligacions, ni drets, ni deures, ni moral, ni paraula; els tindran les persones concretes, individuals, que representen grups parlamentaris, amb la qual cosa es veu quin és el grau dels seus compromisos. Per tant, clar, les persones que estan aquí, que ja van compareixer en el seu moment a la comissió i en la qual diversos diputats, en representació dels seus grups, els van prometre que sí que es faria aquesta comissió d'estudi sobre les pilotes de goma, doncs, ja veuen el que val la seva paraula. Però insisteixo que no és una qüestió parlamentària; és una qüestió d'allò a què cadascú s'ha compromès i allò que cadascú complex o deixa de complir.

A mi em fa gràcia la representació que ha fet ara el senyor Calbó. Miri, a veure, és justament per a estudiar això; és que del que parlem és de fer una comissió d'estudi. No és una comissió d'investigació, no és un projecte, una proposició de llei: és justament estudiar si l'ús de les pilotes de goma, tal com està fent-se, la mateixa utilització, la mateixa possibilitat que les pilotes de goma estiguin dins del arsenal repressiu de la policia i, per altra banda, l'ús que efectivament se'n fa compleixen els requisits necessaris, segons recomanacions de les Nacions Unides, segons les alternatives que existeixen, perquè hagi de seguir sent utilitzat de la manera que s'utilitza o no. D'això es tracta, de fet, la comissió.

Per tant, entendre que això depèn de la voluntat d'un govern..., doncs, per a això, bé, tanquem el Parlament. És que no val la pena. Llavors, que el Govern directament faci el que li peti; entre ells, decrets llei de fer hecatombes de ocells cantaires, per al seu bé, en deu dies, i ja està, i llavors que el Govern faci el que consideri oportú.

Aquí del que tractàvem era d'una altra cosa, que era d'estudiar això. Si aquesta possibilitat, que és la d'estudiar i, per tant, la de veure si es fa bé, si es fa mala-

ment, com es pot millorar, com es pot limitar, i que, per tant, després la decisió la prengui –perquè, hi insisteixo, no és una proposició de llei–, la decisió s’eleui al Departament d’Interior i el departament prengui les decisions corresponents després de les recomanacions que li faci aquesta comissió d’estudi que vostès ara, Convergència i Unió i el Partit Popular, bloquegen, si això queda bloquejat, llavors serà perfectament entenedor que els ciutadans agafin altres vies.

Per tant, nosaltres votarem a favor de la comissió, tenim una sola paraula, ho vam dir en el seu moment. I, per tant, com que tenim una sola paraula, acabaria amb unes paraules: Espanya ens roba.

La presidenta

Senyor López Tena, li crido l’atenció per segona vegada. A continuació té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, l’il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. I menys mal que el que m’ha precedit en la paraula no ha dit «els jueus ens roben» ni ho ha dit en alemany, perquè, si no, tremolaríem tots. I ho torno a dir amb ironia, però és que és la segona vegada..., no, la «moltes vegades» d’aquesta situació. Però per respecte als proposants, que són els ciutadans que han portat aquesta proposta, i també als representants de Mossos d’Esquadra, del sindicat de Comissions Obreres, que també ens acompanya, anem a parlar del tema que venim a parlar, i no d’altres qüestions.

Mirin, nosaltres també tenim paraula, la mateixa paraula que creu que el problema no és la mala praxi de l’ús de les pilotes de goma, sinó quins protocols d’actuació té la Policia de Catalunya i tota la policia en general; que vénen, com vostès saben –i si no ho saben...–, dels anys setanta. Tenim protocols d’actuació avui encara que vénen de molt lluny, i s’han de revisar. Què ha fet Ciutadans de forma constructiva però intentant buscar la solució de les coses, i no la conseqüència, sinó la causa? El que hem fet és registrar una proposta aquí al Parlament per crear una comissió d’estudi, sí; però no de la utilització de les pilotes de goma o de les armes de foc. Perquè, clar, també podríem qüestionar si porten o no armes de foc, els policies, perquè hi ha llocs on en porten. Però no ho qüestionem, oi?, ni si porten o no pilotes de goma, sinó com les utilitzen, quan les utilitzen, quins són els protocols d’utilització d’aquestes pilotes. Aquest és el debat de veritat.

Per tant, qüestionem qui decideix, com es decideix, com és el protocol, si està obsolet, si s’ha de canviar, si s’ha de millorar. Però no, per tant, només... Perquè jo els recordo que el que han firmat els grups proposants és una comissió d’estudi sobre les pilotes de goma. Aquí no hi ha una comissió d’estudi, com algú ha dit, sobre els protocols d’actuació de la policia, sobre les garanties respecte a l’ús de la força... No, no; aquí hi ha una concreció sobre les pilotes de goma. I nosaltres no estem a favor que s’obri només sobre les pilotes de goma: volem que es parli..., un debat al Parlament, no

només al Govern –amb això estem d’acord, al Parlament–, de com funciona la policia a Catalunya, quins protocols té i quines poden ser les causes d’aquest mal ús, d’aquesta mala praxi –excepcional, per cert– que es pot produir.

Per tant, no estem a favor de debatre ni les armes de foc ni les pilotes de goma, sinó que estem a favor de debatre com s’utilitzen i quina praxi hi ha. I també com s’ensenya a aquestes persones, a aquests funcionaris, a aquests servidors públics, a utilitzar-les; qui pren les decisions, quins problemes tenim... I crec que de problemes d’això, conseller, sí que podem estar d’acord que de problemes n’hi ha hagut, i molts. Perquè no és normal que a Catalunya acabin –ho hem parlat alguna vegada– cent onze ferits, noranta ferits, a cada actuació policial, i que acabin, a més, com acaben moltes vegades aquestes actuacions.

Per tant, sí que hi ha un problema d’actuació, no només de com s’utilitzen finalment, excepcionalment, les pilotes de goma, i, per tant, nosaltres el que volem traslladar també és que aquí el problema no és que un mosso d’esquadra dispari una pilota de goma o que una persona sigui ferida, sinó qui dóna les instruccions, com es donen, i en quin moment, i com s’actua.

Per tant, anem a debatre amb profunditat el problema i no la conseqüència d’una mala utilització d’aquestes armes o d’una excepció, com de vegades pot succeir. No fiquem a tothom en el mateix sac, no intentem fer veure que els policies utilitzen les armes de forma deliberada, perquè tampoc és cert. Jo els vull recordar que aquí hi han dos drets a ponderar: el dret de les persones que es manifesten, però també el dret de les persones que tenen béns materials a protegir o la seva vida física. Per tant, hem de ponderar amb un ús proporcional de la força... Està molt bé reivindicar que qui va a una manifestació no rebi una pilotada de goma i pugui ser ferit, però també està bé protegir aquell que ha de ser protegit en les seves llibertats i les seves garanties. Per tant, aquí, de drets, en té tothom, i per tant hem de ponderar aquestes dues qüestions.

Per tant, no hi donarem suport, però sí que alternativament hem registrat una proposta que demanem als grups que sí que hi donin suport en la línia i les paraules que han dit avui aquí, que he sentit que alguns sí que estarien d’acord amb aquesta proposta més constructiva, analitzant els protocols d’actuació de la Policia de Catalunya.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats i diputades.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l’il·lustríssim senyor Lluís Guinó.

Lluís Guinó i Subirós

Gràcies, presidenta. Conseller, senyors diputats, deixin-me fixar el posicionament del Grup de Convergència i Unió respecte a aquesta proposta de constitució

d'una comissió d'estudi fent referència abans i saludant de forma efusiva el representant de l'Associació Stop Bales de Goma, que és en Nicola Tanno, que es troba entre nosaltres, i el responsable de Comissions Obreres dels Mossos d'Esquadra, que és l'Antoni Castejón. I el comentari respecte a la presència d'ells dos, d'alguna manera, intenta justificar precisament quina és la proposta del Govern o la postura del Govern respecte a aquesta qüestió que es planteja avui aquí.

La proposta de comissió no ha de ser, necessàriament, una proposta de revisió crítica de l'actuació dels Mossos d'Esquadra. Aquesta revisió crítica ja s'està fent des del Govern, des del Departament d'Interior. És a dir, en el moment en què es planteja qualsevol actuació dels Mossos d'Esquadra en circumstàncies tan especials, tan complexes i tan delicades com la que es planteja en aquest cas, és evident que el risc zero no existeix, que és impossible concretar amb tota la consideració necessària quin és el tipus d'actuació que ha de portar a terme el Cos de Mossos d'Esquadra. I, per tant, d'alguna manera –insisteixo en el concepte que ja va sortir a la comissió en el seu moment–, el risc zero en aquest sentit no existeix.

I, per tant, el fet que nosaltres ens oposem a la constitució d'aquesta comissió d'estudi no fa que ens allunyem de la solidaritat i de la percepció que tenim d'aquesta situació en la qual alguns ciutadans, sense tenir res a veure amb la situació que es generava, van patir algun tipus de lesió lleu o greu, com és el cas d'en Nicola Tanno, que el tenim aquí, entre nosaltres.

Per tant, la nostra posició bàsicament és: fer des del departament un treball de revisió d'aquestes qüestions, però no només centrada en l'aspecte de les bales de goma, sinó que, tal com deia també el diputat Rivera, l'objectiu i la pretensió del departament, precisament, és fer una revisió crítica perquè han canviat moltíssim les circumstàncies. És a dir, la forma de manifestar-se d'avui no és la forma de manifestar-se de deu anys, quinze anys enrere.

Jo els donaré, per acabar, de forma objectiva, unes dades respecte a l'ús que s'ha fet fins avui de les bales de goma i les conseqüències a nivell de lesió que han tingut, i es veurà que, des d'un punt de vista objectiu, des d'un punt de vista estadístic, evidentment, l'ús que se n'està fent és l'estrictament necessari. I el que sí que és cert és que, com en tota actuació administrativa, com en tota actuació policial, hi ha un moment determinat, i a més tractant-se d'accions d'aquest tipus, en què l'exercici pròpiament de determinades competències a nivell policial i en situacions molt delicades poden generar, hi insisteixo, casos com el que en aquest moment la persona que lidera l'Associació Stop Bales de Goma d'alguna manera planteja.

Per tant, des d'un punt de vista estadístic només volia fer referència –de fet, els grups parlamentaris ja tenen aquesta informació– al fet que fins a data d'avui es té coneixement que hi ha hagut setze incidents en què presumptament s'han causat danys per l'ús de les pilotes de cautxú, i dues reclamacions de responsabilitat patrimonial estimades en via judicial contenciós administrativa.

I, quant a les indemnitzacions, en la via penal la Generalitat de Catalunya no ha hagut de satisfer-ne cap, i, en via contenciosa, la Generalitat de Catalunya mitjançant la seva entitat asseguradora ha satisfet dues quanties en dues sentències fermes del tribunal del jutjat del contenciós administratiu, de 26 de maig de 2010 i de 21 del XII del 2010.

Per tant, totes aquestes qüestions han estat, d'alguna manera, assumides des d'un punt de vista de responsabilitat per part de l'Administració, tal com és preceptiu. I, per altra banda, la situació i aquestes accions no generen, des d'un punt de vista estadístic, la necessitat d'aquesta revisió.

Respecte al funcionament del Parlament i fins a quin punt és necessària la participació pública en qüestions com la que es planteja aquí, òbviament el Grup de Convergència i Unió no va signar la constitució d'aquesta comissió. Per tant, el retret pròpiament formal que hi ha un grup de l'hemicicle que no va, d'alguna manera, sol·licitar la constitució d'aquesta comissió..., va ser bàsicament per un motiu, i és que en la Comissió d'Interior es va parlar, i molt..., i gent que té coneixement d'aquestes qüestions, en la comissió, que algunes de les conclusions d'aquella comissió es tindran en compte per part del Govern a l'hora d'elaborar o articular una nova proposta de funcionament, i que, en tot cas, sí que és cert que, com deia anteriorment, i no parlava estrictament d'una llei, com hi feia referència el diputat del Partit Socialista..., sinó que en la revisió crítica de determinats mecanismes policials òbviament en aquest moment s'estan revisant a fons les diferents maneres de manifestació que existeixen i com la policia, exercint la seva potestat, d'alguna manera s'enfronta a situacions d'aquestes característiques.

En definitiva, avui no acaba ni comença res. Va començar una feina per part de l'Associació Stop Bales de Goma i, en la mesura del possible, el Govern, en aquesta revisió crítica, hi insisteixo, a què feia referència abans, treballarà en conseqüència.

Moltes gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(Jaume Bosch Mestres demana per parlar.) Senyor Bosch...

Jaume Bosch Mestres

Gràcies, presidenta. Per contradiccions...

La presidenta

Trenta segons.

Jaume Bosch Mestres

Avui el que és evident és que els vots de Convergència i Unió i l'abstenció del PP faran impossible que es creï una comissió d'estudi en aquest Parlament per tractar aquests temes que deia el senyor Guinó.

Què ha passat aquí perquè el PP hagi canviat d'opinió en unes quantes setmanes? El Partit Popular ho deu saber, no sé si són les eleccions; en tot cas, el que sí que estic segur és que és el pacte de ferro entre el Partit Popular i el conseller Puig el que fa que el conseller Puig apliqui la política de seguretat que vol el Partit Popular.

Moltes gràcies.

(Oriol Amorós i March demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Amorós...

Oriol Amorós i March

Per contradiccions també.

La presidenta

Trenta segons.

Oriol Amorós i March

Miri, tant el senyor Guinó com el senyor Pere Calbó, en la línia d'acord habitual i ferri que estan demostrant, han dit tots dos coses que no hem dit. És a dir, aquí no estem ni al·legant per la prohibició d'un determinat material de la policia ni molt menys donant per clar que la conducta habitual siguin incompliments dels protocols que hi ha; en absolut –en absolut.

El que aquí tenim és una proposta d'uns ciutadans amb els quals s'arriba a un acord verbal, no per part seva, senyor Guinó, sí per part del Partit Popular. Aquest acord el Partit Popular verbalment no el compleix –no el compleix–, i l'objecte d'estudi no era només quin material utilitzar, sinó també com gestionar l'ordre públic. Per tant, també protegint els mateixos agents dels Mossos d'Esquadra de tenir una major garantia jurídica en les seves actuacions.

Per tant, no anava en contra de ningú, com s'ha insinuat, no s'intuïa una solució concreta, sinó que era fer una comissió d'estudi tal com verbalment la majoria de grups d'aquesta cambra van acordar, tot i que el Partit Popular avui ha demostrat que no té paraula en aquest acord.

La presidenta

Procedirem a la votació de la proposta.

Comença la votació.

La proposta de resolució ha estat rebutjada per 48 vots a favor, 64 en contra i 15 abstencions.

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures econòmiques (tram. 300-00097/09)

Passem, ara, al punt següent de l'ordre del dia, que és el novè: interpel·lació al Govern sobre les mesures econòmiques. Presentada pel Grup Parlamentari d'Inicia-

tiva per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Herrera.

(Pausa.)

Joan Herrera Torres

Entra...? *(Veus de fons.)* Jo estaria encantat. Senyora presidenta, si li sembla, espero que...

La presidenta

Senyor diputat..., senyor diputat, ja pot començar.

Joan Herrera Torres

No, no..., espero. Espero que el conseller... *(Pausa.)*

Gràcies, presidenta. Senyor conseller, vicepresidenta..., el motiu d'aquesta interpel·lació no és un altre que les darreres mesures presentades pel Govern d'Artur Mas, de Convergència i Unió. Perquè entenem que aquestes mesures, les darreres, continuen afectant, si m'ho permeten, el contracte social –el contracte social– entre els catalans i les seves administracions i entre els catalans i el Govern de la Generalitat.

El problema no són les mitges veritats o les mentides senceres. La realitat és que avui el president Mas contestava al senyor Turull i deia que estava legítim, després dels resultats, a presentar totes les retallades que havia presentat. La realitat és que es van presentar a les eleccions –vostès deuen recordar-ho, als mítings ho deien com a mínim–, «votin vostès Convergència i Unió no per les retallades, no en funció del que estem fent, sinó tenint present que són eleccions generals». Ho explicava, això, el senyor Duran o el senyor Mas. Van dir que votessin Convergència i Unió per defensar Catalunya, i la mateixa nit electoral explicaven que aquell vot era per avalar les retallades.

Jo li presento aquesta interpel·lació, per tant, perquè aquest ajust que plantegen, que toca la funció pública, que afecta coses que havien dit que no alterarien, entenem, nosaltres, que està alterant el contracte social, i, a més, que forma part d'una determinada política i d'una determinada manera de fer.

En tot cas, per començar, vull començar, senyor conseller, pel marc europeu. Jo li vull acceptar que un dels principals problemes que tenim avui és un consens europeu que està demostrant ser un camí de fracàs –un camí de fracàs–, i ja no només ho diem els d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, no. Avui hi ha un consens europeu que el que fa és una política d'ajust que abandona la política d'estímul i que està enfonsant economies senceres. I només cal que veiem el que ha succeït a Grècia o el que està succeint en el conjunt de l'economia europea. De fet, l'única economia que avui se salva –no estrictament del marc europeu, però sí del nostre entorn–, que és la islandesa, és l'única economia que en comptes de decidir salvar els bancs ha decidit salvar la gent. I avui és l'economia que està creixent per damunt de l'1 per cent.

Però a això se li afegeix, a més, que aquest ajust tan dur s'està produint de forma molt descompensada en contra

dels interessos de les comunitats autònomes i del Govern de la Generalitat. Un ajust d'un 1,3 per cent del dèficit en tan sols un any porta a un escenari, precisament, de recessió o com a mínim d'estancament.

Avui, l'espiral de progrés de què parlava Artur Mas és una espiral, francament, de fracàs, perquè amb aquest ajust tan dur el que es produeix és una pèrdua de drets, destrucció de llocs de treball, caiguda de la demanda interna, i tot plegat acaba deprimint més l'economia.

I, per tant, nosaltres li diem: la reducció del dèficit, que hauria d'estar lligada a la reactivació de l'economia i a la creació d'ocupació, avui precisament, en aquest consens europeu, fa que els marges siguin estrets, però que, a més, aquests marges ens duguin precisament cap a un camí de no-retorn. I després vostès el que fan és aplicar el discurs de la purga, el discurs dels fanàtics del dolor, que porten amb un any just un ajust no només injust, sinó inútil.

Segona consideració. Tot i aquests marges estrets que nosaltres critiquem i constatem que no duen enlloc, sí que li diem que vostès, el problema de fons és que tot plegat ho encaren, des del nostre punt de vista, amb un cert apriorisme ideològic, perquè vostès són incapaços de fer una política d'ingressos diferent. Fa dotze mesos, vostès van agafar aquest govern, i en dotze mesos no han estat capaços d'articular una sola proposta de major esforç per a qui més té o per als sectors més poderosos.

De fet, no es tracta només d'un apriorisme ideològic per part seva apuntant-se a les tesis, precisament, de la purga o del club dels fanàtics del dolor de què parlava Krugman. El problema de fons és que vostès defensen determinats interessos, perquè hi ha interessos que mai es toquen.

És aquest marc, per tant, l'europeu, estret, sumat a aquest apriorisme ideològic, el seu, que fa que no es toquin determinats sectors, el que fa que avui estiguem, precisament en un escenari difícil, molt complicat.

Vostès havien dit: «No tocarem salaris dels empleats públics.» Ho va dir vostè, senyor Mas-Colell, i ho va dir la vicepresidenta, la senyora Joana Ortega. I, mirin, quan es diu una cosa i després la realitat l'acaba desmentint, al meu barri, d'això se'n diu «dir mentides», «enganyar»..., jo a vegades he fet servir la paraula «frau», que a la senyora Ortega no li va agradar –al meu barri es diu així, però si a vostès els molesta, doncs, vaja, vostès poden considerar que no és així. Però, en canvi, vostès avui el que fan és anunciar-nos mesures de retallades salarials, i a l'espera del que decideixi el Govern central. Que tenen línia directa amb el Govern central? Que ja saben que acabaran retallant, com vostès han anunciat, el salari dels empleats públics? Diuen, a més, que ho poden fer perquè, clar, són funcionaris. I els interins, que tenen el treball garantit de per vida? Però amb aquests, sí, s'atreveixen.

I, de la proposta en matèria d'ingressos, no se'n sap res. Vostè recordarà, senyor Mas-Colell, que en el debat de política general, el senyor Mas va anunciar l'impost sobre les grans fortunes. Avui mateix ens deia que aquest és l'impost sobre patrimoni que ha aprovat el

Govern estatal. Doncs, miri, diari de sessions..., o el que deia *La Vanguardia* –per a alguns és diari de referència–: *La Vanguardia* deia que era un impost no sobre els béns, sinó sobre els ingressos anuals. Però curiosament l'única mesura que vostès han anunciat que aplicaran, demanant més esforç a qui més té, avui ha desaparegut del mapa i no se'n sap res; i no era l'impost de patrimoni, com avui el senyor Mas ha intentat explicar, contradient-se amb allò que havia anunciat, allò que havia explicat i allò que havien relatat els diaris després del debat de política general.

I aquest és el problema. El problema és que avui tots els esforços s'adrecen a les classes treballadores o s'adrecen precisament, ara, a una nova política d'ingressos, amb taxes que acaben afectant precisament els sectors més desfavorits. Ho fan a la universitat, i ho fan a la universitat dificultant que la gent de classe treballadora ho tingui més difícil a l'hora d'accedir a la universitat. O ho fan en el transport públic, dificultant, fent més car a la gent que utilitzem el transport públic, doncs, l'accés a aquest, i fent que precisament siguin els usuaris, que siguem els usuaris del transport públic els que hàgim de pagar aquest ús, i no entenent que el que s'ha de fer és facilitar encara més l'accés al transport públic.

Però, a més, vostès no han plantejat cap mesura, amb tot plegat, per reactivar l'economia; vostès no estan plantejant noves mesures d'ajut a qui està patint més. L'obsessió és el dèficit, però, en canvi, la preocupació per l'atur no forma part de la seva agenda de prioritats ni de les mesures que és fonamental que presentin.

Li dic de partida que hi ha coses en què ens podem entendre. Vostès per primer cop parlen de la taxa turística. Està bé que en parlin, de la taxa turística. I fins i tot parlen d'un impost o una fiscalitat sobre la benzina. Seria ben diferent, però, que parlessin d'una fiscalitat sobre la benzina, si aquest impost anés adreçat al finançament sobre el transport públic; però això no: és impost sobre la benzina de forma generalitzada i no finalista, com reclamarien..., com seria raonable que es fes.

I el problema, el problema de fons és que vostès fan propostes que estan fent més difícil la vida de la gent, molt més difícil la vida de la gent, de la gent humil, dels usuaris dels serveis públics, perquè determinats sectors vostès ni tan sols els toquen.

És aquí on vull arribar a una conclusió. Des d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, davant de tot això, i sabent que no ens posarem d'acord, perquè vostès són, sí, el Govern de les retallades, i nosaltres optem per una opció de redistribució, sí que els proposem, com a mínim, un canvi en les maneres, un mètode. Perquè el que no pot ser és que vostès estiguin sotmetent aquest país, dia rere dia, setmana rere setmana, a anuncis constants, llançant globus sonda, per després acabar materialitzant aquests anuncis i aquests globus sonda que vostès prèviament han explicat.

I el canvi de mètode què significa? Que aportin en aquest debat un pla, el seu programa, quin és el model d'Estat del benestar que vostès volen, quin és el seu límit, què és allò que no estan disposats a tocar. Perquè és que cada setmana ens en trobem amb una. Avui ens

hem trobat amb l'última d'un fix en aquest Govern dels millors, del conseller Ruiz, eh? Ja ho saben, no?: «Si tens molts quartos, mútua», suposo que per acabar amb la salut pública per als pobres i, després, poder-la depauperar sense que això tingui conseqüències electorals. Però han dit: «No, no, de moment, aquesta mesura la deixem per a més endavant.» No la descarten, i avui tothom ja n'està parlant.

Doncs bé, nosaltres el que li demanem és un debat serè, tranquil, amb rigor, amb transparència, per saber quins són els seus límits i per saber on volen arribar. Els demanem transparència, i no cop de titular. Els demanem claredat, diàleg amb els agents socials, i menys globus sonda.

Sé que a aquest tripartit *de facto*, Convergència Democràtica de Catalunya, Unió Democràtica –ara hi afegiria el PP, però seria massa senzill–, les escoles de negoci, a aquest tripartit de Convergència Democràtica, Unió Democràtica i les escoles de negoci, els va bé amb la manera del globus sonda, perquè així van estovant el país, i després acaben materialitzant el globus sonda que acaben de realitzar. Però nosaltres el que li diem és molt senzill: abans d'entrar en les alternatives, que el que facin sigui un mètode, que el puguem discutir en el Parlament i que, com a mínim, aquest país no estigui sotmès als cops d'efecte constants d'aquest Govern i sapiguem quin és l'estat del benestar que volem tenir i quins són els límits del seu Govern.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Senyora presidenta, senyor Herrera, moltes gràcies. A veure, vostè ha tocat molts temes; jo m'adreçaré a uns quants d'ells, i després potser seré una mica més sistemàtic.

Home, jo crec que és de sentit comú que, si hi ha hagut uns certs resultats a les eleccions generals, el partit, en el nostre cas la federació, que ha rebut un molt bon resultat els interpreti, fins a cert punt, com una expressió de confiança en la seva política. Vostès també ho han fet així, no? Tampoc els ha anat malament, i també ho han interpretat com una expressió de confiança en la seva política.

Pel que fa als ingressos, parlem de l'impost de patrimoni. L'impost de patrimoni no és un impost ideal, té moltes mancances tècniques, però pot fer durant els propers dos anys un servei, diguem-ne, *proxy* a impost de grans fortunes. Què representa, què és una gran fortuna? Bé, miri, l'impost de patrimoni, com segurament el deixarà el nou Govern, que és com l'ha posat el Govern del PSOE –per tant, aquí tindrem segurament una coincidència entre el Govern del PSOE i el del PP; ja ho veurem, què fan–, amb els topalls i els llandars que s'han fixat, afectarà unes 25.000 persones

a Catalunya. No sé si això vol dir que a Catalunya hi ha 25.000 grans fortunes o no hi ha 25.000 grans fortunes, però, en fi, si definim «grans fortunes» com els 25.000 amb més patrimoni, doncs, afectarà aquests i, per tant, farà aquest servei. Si hagués de ser un patrimoni que, diguem-ne, afectés només mil persones, doncs, suposo que es podria ajustar, recaptaria força menys i segurament aquestes mil persones estarien residenciades, dintre d'un any, a algun altre lloc d'Europa. O sigui, a partir d'un cert nivell, ha de ser un impost a nivell europeu.

També em queixaré que vostè digui i repeteixi que a vostè li preocupa molt l'atur i a nosaltres no ens preocupa. Jo li vull dir que a mi el que me preocupa més és l'atur, i tenim idees segurament diferents sobre com atacar la qüestió i tenim segurament idees diferents sobre els instruments de què disposem. Jo, com vostè sap, crec que vostès són responsables d'una gran part de l'atur, per la seva rigidesa en les idees sobre el mercat laboral. Però, en fi, no hi insistim, jo penso això, o sigui que estem iguals a aquest respecte.

Miri, nosaltres ens trobem, tots ens trobem, en una situació molt complicada –a la segona part parlaré d'Europa i del context espanyol, però ara parlem només de Catalunya. És una situació molt complicada, en la qual hem de posar la casa en ordre, diguem-ne, en ordre financer; no tenim elecció. Per què no tenim elecció? Doncs, miri, en aquests moments –és totalment clar i totalment obvi– hi ha un tancament general dels mercats, la qual cosa vol dir que costa molt –«molt» vol dir «molt»– en termes estrictament d'interès i en termes de..., aconseguir que et prestin diners; en aquests moments la banca internacional està fugint de compromisos a la perifèria europea, i, per tant, és que no hi ha més: hem d'anar d'una manera ordenada cap a un panorama on puguem, per una banda, refinançar el deute que ja tenim, i per altra, acotar el deute, la qual cosa vol dir anar ràpidament cap a l'estabilitat pressupostària.

I per això vam plantejar una llei d'estabilitat pressupostària, i per això estem en un procés pressupostari, amb un cicle de dos anys, on hem de portar els pressupostos des d'una fase exuberant a una fase continguda. I això és el que estem fent i és el que vostè sempre m'ha sentit dir. Sempre he dit, sempre hem dit que el procés d'ajustament seria de dos anys; ho he dit i ho he repetit a totes les meves compareixences. Jo crec –n'estic segur, però, vaja, li ho dic així, insegur, perquè vostè pot demostrar-me el contrari– que no trobarà cites on es digui que els termes salarials de la funció pública, per exemple, per a l'any 2012, no es podrien..., no es tocarien. Jo crec que no en trobarà.

Les frases a què vostè ha alludit són totes frases que corresponien a compromisos per al 2011, i certament no per al 2012. Per què? Perquè quan vàrem començar, fa un any, era prou evident que el panorama i el clima general estaven canviant molt de pressa, i era perfectament possible que a hores d'ara estiguéssim en la situació en què estem a hores d'ara. I per la mateixa raó jo no m'atreveixo a predir com estarem dintre d'un any. Ara hem de fer un pressupost que correspon al 2012, i s'han de fer els ajustos que corresponguin, però jo no

sé com serà el 2013, encara que, evidentment, desitjo que acabem l'ajust en el 2012.

Aquest ajust que estem fent del 2011 i el 2012, doncs, ja ho he explicat més d'una vegada, té un aspecte dolorós, i és que hem de contraure la despesa. Això ho hem de fer d'una manera... I això era ja obvi abans del 2011, eh?, tothom ho sap. La interpretació més, diguem-ne, favorable a la política fiscal dels anys de 2009 i 2010 és que es confiava que la situació fos millor el 2011 i el 2012. Doncs, miri, no: la situació és pitjor el 2011 i el 2012. No es podia preveure llavors, faig una altra interpretació favorable, es va prendre risc a aquest respecte, però la situació és pitjor.

Per tant, com ho hem de fer? Bé, hem de mantenir l'essencial, hem de mantenir els serveis essencials de l'estat de benestar, però ens hem d'adonar que no podem mantenir-ho tot, anar-los expandint segons els programes que ja estaven previstos, i tot absolutament universal i absolutament gratuït, simplement, no és possible. Hem d'anar a l'essencial, hem de mantenir la gratuïtat –ara faig una mica de filosofia, eh?– per al que no pot pagar, però, doncs, idealment no l'hem de mantenir per a qui pot pagar. Hem de tindre un nucli d'accés universal gratuït, però si volem arribar a molts serveis ha de ser amb una contribució parcial per part d'usuaris. I per això hi hauran taxes de transport, taxa turística, la benzina, etcètera. I sempre això –l'aigua...–, i sempre això preveient sistemes pels quals es garanteixi que aquells per als quals això representa una barrera tinguin mètodes per passar aquesta barrera.

Al costat d'això tampoc, hem d'oblidar polítiques que mirin més..., polítiques que, per una banda, també mirin molt de prop, com les polítiques per facilitar liquiditat –aquestes, en la mesura que les podem fer, les fem a través de l'Institut Català de Finances–, i polítiques...

El vicepresident primer

Honorable conseller, si us plau...

El conseller d'Economia i Coneixement

...que mirin el mitjà termini com són les d'educació, formació professional i universitats.

El vicepresident primer

Gràcies. Per al torn de rèplica té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Moltes gràcies, president. Senyor Mas-Colell, miri, sap quin ha estat l'ajut per a les persones per accedir a l'aigua, a les rendes més baixes? Un euro mensual, molt inferior a la pujada que hi ha hagut.

Li ho dic perquè, miri, les propostes que vostès estan fent suposen canvis estructurals, no conjunturals; en el contracte social d'aquest país, en l'accés a la salut, a l'educació, als serveis socials bàsics. I el que li dic és: això no es pot fer a cop de titular, com ho estan fent vostès, perquè això està afectant les condicions de

vida i el pacte entre el país i els ciutadans. TV3, l'accés a la salut, la universitat, el transport, formen part de la nostra convivència. I un país més ben preparat és aquell que inverteix més en inversió social. El país de què el senyor Mas parla és Suècia, i aquí tenim marges de maniobra amb esforç fiscal de l'economia especulativa, i tant!, i amb una austeritat ben entesa. I aquí és on jo li vull plantejar les propostes que fem. Des d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida plantejem dues línies.

L'austeritat. Però l'austeritat que no malmeti la igualtat en l'accés a la ciutadania d'uns serveis públics, universals i de qualitat. L'austeritat de què parlava Enrico Berlinguer, sí. L'austeritat d'una esquerra que entén, en definitiva, que el que cal és austeritat en el que és sobrer, però que en l'accés als serveis universals no es pot ser auster.

I en segon lloc, la fiscalitat, i tant! Podem ser com Estònia en esforç fiscal –de fet, som com Estònia en esforç fiscal–, però el que podríem fer gradualment és apropar-nos a països amb major esforç fiscal, que són competitiu perquè allò ho inverteixen en l'economia productiva. I aquí és on vull anar a parar.

En primer lloc, no podem tocar, com la toquem, la nòmina dels treballadors, quan vostès en una moció aprovada en el Parlament de Catalunya el 2 de juny es comprometien a elaborar i presentar, a partir de treballs que s'estan fent, en el termini de cinc mesos, un projecte sobre la situació precisament de la funció pública. Però vostès tiren per la via del dret, sense consultar absolutament ningú. Doncs bé, això no pot ser. I, per tant, nosaltres el que li demanem és, no sensibilitat, sinó donar prestigi a la funció pública. I entendre precisament que el que hem de fer és dignificar la funció pública per garantir uns serveis públics de qualitat, no degradar-la encara més amb la política que fan i amb els missatges que llencen.

Segon element: li proposem una política fiscal que el que faci és repartir els esforços de forma equitativa. El repte que em digui una proposta, una només, que el Govern hagi plantejat, de major esforç als sectors de l'economia especulativa o a qui té més. Una, eh? En un any, alguna en trobaran. Ja li ho dic: ni una. Sí, la va anunciar el president en el debat de política general, però no l'ha materialitzada.

I li dic: impostos que podem introduir. Impost sobre l'energia nuclear –que no encareix el preu de l'energia nuclear, perquè va al *pool*, senyor Fernández Teixidó–: 40 milions d'euros, amb l'impost que tenen a Castella - la Manxa. Un impost sobre els dipòsits bancaris –se n'ha parlat abans–, com Castella - la Manxa o Extremadura: podríem ingressar 200 milions d'euros –en portem 240, senyor Mas-Colell. Fiscalitat verda, impost sobre emissions de CO₂, destinat a empreses que no estiguin dins dels mercats de grans emissors de CO₂: recaptació potencial, 153 milions d'euros. Podria continuar sumant. Podríem implantar –com vostès plantegen, i esperem que així sigui– l'impost sobre les empreses turístiques, amb ingressos aproximats de 75 milions d'euros, que són..., que serien uns ingressos importants. Podríem plantejar la modificació d'impostos i taxes existents, no només aparcant l'eliminació de successions, sinó, hi afegeixo, fent que

l'últim tram de l'impost de successions que va aprovar el Govern d'entesa transitòriament no s'apliqui –estem en un moment excepcional, no?–: 460 milions d'euros, 460, senyor Mas-Colell. Podríem incrementar la progressivitat en l'IRPF, la proposta que vam plantejar: de 25 a 30 milions d'euros. I podríem incrementar la lluita contra el frau fiscal, perquè, si només recaptéssim un 10 per cent del frau fiscal que hi ha en aquest país, recaptarien 1.070 milions; miri, que ens quedéssim amb un 10 per cent del 10 per cent, més de 100. Fixi's vostè si podríem recaptar!

En tercer lloc, mesures alternatives a l'austeritat que vostès plantegen. Per exemple, impulsar un pla de racionalització de la despesa farmacèutica que inclogui la prescripció de medicaments en versions més barates i amb iguals efectes terapèutics. I que es prohibeixi, per exemple, l'activitat informativa i de promoció comercial en els centres de salut. Només que actuéssim amb els deu fàrmacs que són més utilitzats en aquesta matèria, sap quant recaptaríem? –no ho dic jo, eh?, ho diuen instituts independents que acrediten l'impacte de la mesura. Noranta milions d'euros. Cal ser una mica valent, això sí, no amb els usuaris, sinó amb altres sectors. Noranta milions d'euros; recaptaríem molt més que amb el... –com en diuen?–, tiquet moderador. Un pla d'estalvi energètic en tots els àmbits de la Generalitat, amb una inversió de 6 milions d'euros, que suposaria un retorn de 35 milions d'euros. Podríem revisar la composició dels consells d'administració i les seves dietes, evitant la duplicitat de càrrecs, per exemple? Del director general, gerents, consellers delegats; de tots, eh?, de totes les administracions, cap problema. Ho fem?

Senyor conseller, el que cal és un govern que escolti, que no faci callar, un govern que dialogui, que parli amb els agents socials abans d'anunciar..., un govern que governi d'una altra manera i un govern que quan demana l'esforç el demani a tothom, i no només el demani als sectors més vulnerables, als usuaris dels serveis públics i a aquells que poden pagar. Això és el que li traslladem, i per això li plantejem canvi de mètode, un debat monogràfic que volem que impulsi el Govern, perquè el Govern és el responsable de fer les coses bé; i si finalment voten que no i el PP s'absté o vota que no, doncs, ja ho plantejarem, però esperem que vostès ho facin, que el Govern demani aquest debat monogràfic. I en segon lloc, que es comprometin amb mesures alternatives que permeten...

El vicepresident primer

Il·lustre diputat...

Joan Herrera Torres

...–acabo ja, president–, que permeten fer una cosa tan senzilla i tan justa en un moment tan dur com l'actual: redistribuir abans que retallar. Això és el que li plantejarem. Sabem que tenim marges estrets, però que fins i tot amb aquests marges estrets hi ha marge de maniobra per fer les coses de forma diferent, radicalment diferent de com les estan fent.

Gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Per al torn de rèplica també, té la paraula l'honorable conseller senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Té uns quants punts... Tota la població està patint aquesta crisi, i jo vull expressar que, per mi, el reconeixement que puc donar a la funció pública és la completa seguretat que tinc que a pesar que ara demanem una vegada més als funcionaris públics un sacrifici que és un sacrifici, diguem-ne, compartit amb la població, un sacrifici que es basa en el fet que el seu empleador és el que és i té els recursos que té, però que el lloc de treball està assegurat... Per tant, la meua completa seguretat que això no tindrà el més mínim efecte sobre la qualitat del servei públic, com ha passat en el món de la salut, on a pesar de tot, a pesar de les rondes tallades, etcètera, la qualitat de l'atenció mèdica ha estat absolutament impecable, i, per tant, això només pot ser objecte de reconeixement i de pensar que els funcionaris públics s'adonen de quina és la situació global en què ens trobem.

En temes de taxes, etcètera, és un fet..., en fi, pot semblar que sigui fugir d'estudi, però hi han moltíssimes restriccions en el que podem fer, i, per tant, nosaltres planegem en tots els àmbits un procés de diàleg i de discussió i d'exigència al nou Govern de l'Estat en moltes d'aquestes coses que simplement són instruments que no estan al nostre abast. El centralisme no funciona només a nivell de Constitució i Estatut, sinó que quan estàs implicat en la regulació de la política econòmica t'adones que funciona fins i tot a nivells de notes a peu de pàgina. Quan podem, ho fem. I per exemple aquest dilluns, com que tenim capacitats reguladores sobre les caixes, hem enviat una instrucció a les caixes que han rebut ajuts públics posant una limitació a la quantitat total de diners que es poden dedicar a dietes per sessions i per desplaçaments; en particular s'ha fixat en el 2 per cent dels ingressos que rep de l'obra social. Però, evidentment, ens agradaria tindre competències per fer molt més.

A part d'això, en el tema de la gratuïtat, no ens posarem d'acord. Jo ja ho he dit alguna vegada –i em sap greu per ella, però no puc resistir-me–, que no entenc per què la meua filla ha de rebre un ajut per anar a la universitat; amb uns marges raonables, jo li podria o pagar o deixar els diners perquè ella anés a la universitat. El fet que vostès, com a representants del poble de Catalunya, financin a la meua filla la universitat vol dir que aquests són uns diners que no rep alguna altra persona, que no rep alguna altra bona causa. Simplement, no ho entenc.

La insistència en la gratuïtat universal, independentment del nivell de renda, està limitant l'estat del benestar. No es faci il·lusions: la idea que hem d'afermar la gratuïtat perquè així les classes mitjanes estan implicades en l'estat del benestar és un bon argument si –si– hi ha una flexibilitat a l'alça dels ingressos fiscals. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* No és el cas ara, i no ho serà per

a la propera dècada; o sigui que aquesta és una política condemnada al fracàs.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

Interpелlació

al Govern sobre la política d'habitatge
(tram. 300-00094/09)

El desè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la política d'habitatge. Ha estat formulada pel Grup Parlamentari Socialista, i per a la seva exposició té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Roberto Labandera. *(Pausa.)*

Quan vulgui, senyor diputat.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Esperem que pugui seure el conseller, eh? *(Pausa.)* Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades... Aquesta interpel·lació, conseller, té tres objectius, tres finalitats que m'agradaria començar a explicar-les.

La primera, el primer objectiu és posar en evidència la delicada situació de moltes famílies catalanes i moltes persones a Catalunya per accedir a un habitatge. Aquesta situació és una situació que hem viscut en altres períodes pel preu de l'habitatge; avui, per la situació de la renda de les famílies i d'aquestes persones. El 20 per cent dels catalans està en situació de risc de pobresa –això són dades d'avui–, i justament un dels indicadors d'aquest risc de pobresa són les dificultats per accedir a un habitatge.

El segon objectiu d'aquesta interpel·lació, conseller, és conèixer el capteniment del seu Govern, el seu capteniment, el del departament, sobre aquesta situació de l'habitatge i quines mesures pensen prendre, onze mesos després d'haver iniciat aquesta Administració i consumir pràcticament el 25 per cent de la legislatura.

El tercer, centrar l'atenció del Govern sobre la necessitat d'actuar, no exclusivament a pagar els deutes, com vostè ja ha explicat en comissió, que en tindrà i segurament en té, i que reconeixem que s'hi ha de fer front, sinó també aplicant mesures de reactivació que, servint perquè hi hagi gent que accedeixi a un habitatge en condicions, a la vegada estimuli el mercat de l'habitatge; un mercat que necessita una reconversió, un mercat que està en les hores més baixes dels últims cinquanta anys, un mercat que necessita, evidentment, doncs, un suport de les administracions públiques, a través de mesures, que són les que nosaltres li reclamarem.

I en conjunt, a partir d'aquí, també proposar a la cambrà –ho farem d'aquí a quinze dies, ho exposaré en la segona part de la meva intervenció– el conjunt de fites urgents que, a criteri del nostre grup, són necessàries per atendre aquesta situació d'accés a l'habitatge que avui patim.

Fent un repàs a la situació actual, hi ha una qüestió que és tremendament important i que cal, doncs, subratllar.

Si dues polítiques s'han de portar per garantir la cohesió social, per garantir l'equilibri social, són: una, les polítiques d'habitatge; dos, les polítiques d'ocupació. Podem començar per un cantó o per un altre, però són absolutament necessàries, les dues polítiques, per evitar la pèrdua dels nivells i els graus de cohesió social a la nostra societat.

El repàs de la situació és que la crisi no amaina, que el mercat no es redreça i que la situació és realment greu. Les famílies continuen esperant, el sector continua esperant, les polítiques públiques s'han de fer present i no es fan tan visibles, conseller, com hauria de ser necessari. Fins i tot tenim, conseller, iniciatives socials que vostè coneix i que segurament hem de continuar empenyent i que caldria subratllar i destacar com a instruments i eines que en un moment de crisi, com aquest, són absolutament necessàries. Fa pocs dies vaig visitar el servei d'habitatge de Càritas, que el seu departament ha signat un conveni amb Càritas Diocesana; doncs, el treball que fan és realment important i haurien d'ampliar aquests tipus de convenis de les entitats socials, perquè estan complint un paper realment destacat.

Si mirem les dades, conseller, tenim, per un cantó, que el sector de la construcció continua caient; va caure de forma estrepitosa entre el 2009 i el 2010, és cert, va ser el període més dur de la crisi, va continuar el 2010, però encara hi ha un 7 per cent que baixa aquest any 2011. Les perspectives no són bones, la producció d'habitatge ha caigut també un 44 per cent, i pel que fa a l'habitatge protegit, que bàsicament el fan alguns promotors privats, però fonamentalment els promotors públics, la caiguda és d'un 66 per cent, si no ens fa equivocar –i suposo que no, eh?– l'informe del mercat de l'habitatge que teniu també, que vosaltres difoneu a través de la web del departament.

En el tema del finançament de l'habitatge estem en el mateix problema, conseller: tenim un problema de morositat creixent entre els comercialitzadors de l'habitatge –quasi un 59 per cent– i una morositat creixent en el sector dels promotors de l'habitatge. Tot i que millora la morositat dels consumidors en un 3 per cent, els índexs de dos operadors tan importants com són els comercialitzadors i els promotors són realment molt grans. Però no acabem de saber, conseller, quins són els resultats de la política que vostè està aplicant en aquestes ajudes, com estem avui en matèria d'ajuts de lloguer, com estem avui en matèria d'ajuts a la reabilitació.

He seguit i he resseguit al DOGC, al *Diari Oficial de la Generalitat*, les circulars, les normes, les ordres del seu departament amb relació a la promoció de la política de l'habitatge, i em trobo ben bé poca cosa que sigui propositiva, ben bé poca cosa, pràcticament dues: una d'ajuts a entitats socials vinculades a Adigsa, a la vella Adigsa, avui a l'Agència Catalana de l'Habitatge, i dos, una altra de modificació de les condicions per accedir a l'habitatge, que s'han de tornar a justificar. Ben poca cosa. Per tant, conseller, tenim una atonia important, una falta de nervi, de musculatura, en aquesta política que és absolutament clau, conseller, per millorar la situació de tantes i tantes famílies.

Volem saber també, conseller, en el mercat de la rehabilitació, el que li hem dit abans, però també en aquelles polítiques que s'havien encetat per l'anterior Govern, que vostè ha considerat que eren positives però que no en tenim encara un resultat. Per exemple, en la política d'aval lloguer, quins són els resultats de la seva acció de govern i per on va, per on passa la línia de treball que vostè ha encetat.

Tenim algunes contradiccions importants. Hi ha coses en el mercat de la venda de l'habitatge, que vostè les coneix tan bé com jo, que ens fa ser escèptics si les polítiques del Govern no es reactiven de forma clara. Hi ha una caiguda de quasi el 15 per cent en la compravenda de l'habitatge, i no remet, no en tenim cap possibilitat; però, en canvi, una escassa moderació de preus. Hem de trobar, conseller, mesures per intervenir en aquesta matèria que afavoreixin una millora i una dinamització d'aquest mercat. La constitució d'hipoteques s'ha desplomat —«desplomat», no de «ploma», sinó de «caiguda»— més d'un 30 per cent. Per tant, nosaltres aquí, conseller, hem d'intervenir.

I li tornem a dir allò que hem dit en diverses ocasions també al conseller d'Economia: no és exclusivament una política de reducció del dèficit el que ens pot ajudar a sortir d'aquesta situació, necessitem polítiques de reactivació econòmica i de reanimació econòmica, injectar diners del pressupost de la Generalitat en la reactivació d'aquests sectors, en diversos sistemes d'ajuts, perquè es reactivi el mercat i es reactivi l'activitat en el sector de l'habitatge, bàsicament pel que fa a la rehabilitació.

És cert que se li demanava el mes de juny, en una moció d'aquest Parlament, que es convoqués el Pacte nacional per a l'habitatge, està convocat. Però també és cert que allà hi va haver mà estesa de tots els actors per col·laborar en aquesta política, però hem de veure el fruit d'aquesta mà estesa de tots els actors del Pacte nacional per a l'habitatge amb relació a les polítiques del Govern. No és exclusivament amb bones intencions i amb bones paraules. No en trobem fruits, conseller, no en trobem fruits encara, no els fem visibles. I el motiu d'aquesta interpellació, justament, és que vostè ens pugui visibilitzar resultats de la seva política.

Hi ha dos temes que vull tractar també en aquesta intervenció. El suport a les empreses públiques que produeixen i gestionen l'habitatge: nosaltres el defensem, jo crec que compartim amb vostè la necessitat que les empreses públiques que són aquelles que consideren la producció d'habitatge també com un servei públic, que tenen llarga trajectòria al país i que han fet una molt bona feina, no caiguin en el tancament ni facin fallida, sinó que siguin ajudades des del Govern de la Generalitat amb una atenció especial en aquesta matèria, perquè puguin continuar la seva acció.

I, per últim, un tema molt important i específic. A banda del que són les polítiques per al mercat de l'habitatge, n'hi ha una que és una política essencialment social però en la qual, a més a més, el seu departament té una responsabilitat específica: les persones que han perdut l'habitatge a causa de la hipoteca. No és un tema nou en aquest hemicicle, l'hem discutit en altres ocasions. Li

tornem a demanar, conseller, la necessitat de tenir un observatori amb les dades rigoroses del que està passant en aquest sector de la població. Ho dèiem en el debat d'una altra iniciativa avui: no comptem amb dades precises, no comptem amb aquest observatori de dades que ens permeti saber exactament quants catalans i catalanes estan afectats per aquesta situació de forma que es pugui intervenir en la seva situació directa, on estan vivint, quina resolució han obtingut per la seva situació de desnonament. Hi ha xifres de cinquanta mil famílies desnonades..., bé, cinquanta mil execucions hipotecàries. A què responen des del punt de vista social, exactament, aquestes execucions? A quants afecten? No ho sabem. I el Govern, i el seu Govern i el seu departament tenen la responsabilitat, conseller, de tirar endavant al més aviat possible el conjunt de mesures per poder resoldre-ho.

En la rèplica, conseller, li exposaré, doncs, alguna de les línies que creiem que s'haurien d'adoptar amb la finalitat de poder donar sortida a aquesta situació.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Per respondre aquesta interpellació en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Lluís Recoder.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Labandera, bé, per respondre la seva interpellació i per fixar el que són les nostres línies d'actuació en matèria de política d'habitatge... Home, evidentment, aquí d'entrada m'haig de referir a dues qüestions que no són menors, perquè condicionen la nostra disponibilitat pressupostària.

Una és que l'any 2011 el Govern de l'Estat ha reduït el 65 per cent les seves aportacions a la nostra política d'habitatge, i les aportacions de l'Estat en polítiques públiques d'habitatge no era un tema menor. Per tant, això condiciona el nostre pressupost.

La segona: estem atenent molts compromisos preexistents i molts deutes que entenem que no s'haurien d'haver adoptat. I ara no entraré a detallar-los-ho, no?, però només per posar-ne un exemple, doncs, miri, sap vostè, senyor Labandera —perquè alguna vegada m'hi he referit des d'aquesta tribuna—, que tenim pendants de pagar 145 milions d'euros d'ajuts que vénen o provenen de qualificacions provisionals que es varen lliurar sense cap mena de previsió pressupostària. Aquest és un tema que, òbviament, doncs, afecta i condiciona les nostres polítiques d'habitatge.

Ara bé, dit això, també ens hem dedicat i estem treballant per posar les bases del que han de ser les futures polítiques d'habitatge, sempre sobre una base possibilista i també mirant de treure el màxim de rendiment d'uns recursos que no són tots els que nosaltres volíem.

Ha fet referència vostè a la reunió del 30 de setembre de la Comissió de Seguiment del Pacte Nacional per a l'Habitatge. Allà vàrem presentar-ne un esborrany d'actualització a tots els signants, per tal d'ajustar-lo al nou paradigma que estem vivint amb la realitat de

l'habitatge. En aquell document vàrem plantejar una sèrie d'eixos als quals voldria fer referència.

D'una banda, un dels nostres objectius és facilitar l'accés a l'habitatge de la ciutadania i evitar allò que se'n diu i que diem i que tots coneixem per «exclusió social residencial», i en segon lloc, també correspon a aquesta política reactivar el sector, que és un sector que, com vostè ha dit, doncs, està vivint un moment molt difícil.

Pel que fa a la facilitació de l'accés, voldria referir-me a tres aspectes en els quals treballem.

En primer lloc, volem recuperar la promoció d'habitatge protegit. Aquesta és una política que pensem nosaltres que no s'ha de basar només a incrementar subvencions a la promoció de lloguer per part de la Generalitat. Això no és econòmicament sostenible, com s'ha vist, ni serveix en un moment com l'actual, on el problema sobretot està, per part dels promotors públics o privats, a obtenir finançament, i també a col·locar en el mercat els estocs existents. Estem treballant per buscar fórmules intermèdies entre el lloguer i la venda, com podria ser el dret de superfície o la propietat compartida; mecanismes que afavoreixin el finançament de l'entrada en el cas de la venda; noves fórmules per finançar la promoció de lloguer, més enllà del finançament clàssic bancari. També estem treballant per la reducció dels lloguers públics, que en molts casos ja no són socials, per les característiques del mercat. També estem treballant per escurçar els terminis per al compliment dels tràmits administratius relatius a la promoció d'habitatge i donar seguretat jurídica a l'atorgament d'ajuts públics, entre altres accions.

Una altra línia de treball que estem seguint és la mobilització del parc desocupat per allotjar persones amb menys recursos, persones vulnerables. Difícilment podem parlar de la mobilització d'allò que en diem «l'estoc privat» si resulta que tenim habitatges públics buits. Per això una de les mesures més rellevants amb les quals estem fent front a la difícil situació és allò que hem anomenat «el Pla de xoc per a l'adjudicació d'habitatges públics de la Generalitat». No és normal, senyor Labandera, i suposo que estem d'acord, que l'Agència de l'Habitatge de Catalunya disposés d'un total de 3.264 habitatges desocupats a principis del 2011; fixi's, 3.264, ni un més ni un menys. I per això, doncs, estem potenciant les bosses de mediació; a partir del 2012, per exemple, oferirem als ajuntaments un conveni independent al de les oficines, possibilitant d'aquesta manera una millor fixació i consecució dels objectius. Amb aquest sistema ja hem mobilitzat durant aquest any un total de 2.249 habitatges desocupats cap al lloguer assequible. I també estem pensant en una modificació i simplificació del procediment dels habitatges protegits, que en aquest moment és molt «farragós».

En tercer lloc, prevenir l'exclusió residencial. Vull recordar que les polítiques socials són la prioritat d'aquest Govern en matèria d'habitatge, i volem evitar la pèrdua de l'habitatge per culpa dels desnonaments. Aquest és un tema que esdevé un clamor social; aquesta qüestió s'ha situat com un dels grans reptes en l'esbarrany de

l'actualització del Pacte nacional per a l'habitatge, al qual abans ens referíem.

I en aquest sentit voldria destacar la feina que està fent Ofideute assessorant aquelles famílies que tenen greus problemes de pagament dels seus préstecs hipotecaris. Està mediant, Ofideute, amb entitats financeres, amb l'objectiu d'arribar a acords que siguin beneficiosos i possibles i acceptats per ambdues parts. Així, Ofideute, doncs, li diré que ha atès 898 famílies, hem mitjançat en 621 casos i hem obtingut una solució pactada en el 43,4 per cent dels casos. Hem evitat que 270 famílies hagin estat desnonades. No és suficient, senyor Labandera, ho reconec, però hem de treballar, hem de continuar treballant en aquesta línia.

També en aquesta línia estem negociant convenis amb diferents entitats financeres per establir un sistema de mediació de la Generalitat entre aquestes entitats i les famílies amb problemes de pagament dels seus préstecs hipotecaris. La idea és promoure mesures que afavoreixin l'acord extrajudicial i permetin que, abans d'iniciar-se un procediment d'execució hipotecària, nosaltres ho sapiguem i puguem intentar buscar acord entre les parts o, si més no, evitar, doncs, aquells efectes més greus dels desnonaments.

També estem fent un esforç molt gran a atorgar ajuts urgents al pagament de lloguer i de quotes hipotecàries per evitar aquests desnonaments. A finals d'octubre, el dia 24 d'octubre, havíem concedit un total de 1.102 ajuts. Aquí hauríem d'afegir tots aquells que atorguen les administracions locals, que no són gens menyspreables, al contrari.

I, pel que fa als habitatges d'inclusió –també s'hi ha referit–, estem donant suport en aquest moment a 218 entitats que gestionen aquest tipus d'habitatges; facilitem habitatges públics buits a entitats per tal que els donin sortida. Un exemple és el conveni del qual hem parlat abans, signat amb Càritas Barcelona, pel qual els vàrem cedir, doncs, uns habitatges, ampliable el nombre si ells en volien més, i que estan servint per a col·lectius amb greu risc d'exclusió social.

I finalment voldria destacar també el gran esforç presupostari que suposa mantenir les prestacions d'ajuts al lloguer. Malgrat la greu situació econòmica, pensi que estem destinant 50 milions d'euros als ajuts al lloguer, i això està beneficiant unes vint mil famílies, que no és una qüestió gens menor.

Un altre àmbit en el qual estem treballant –l'he citat abans–: la reactivació del sector de la construcció d'habitatges i, d'aquesta forma, doncs, també ajudar a la recuperació de l'ocupació.

La primera acció l'estem encaminant a recuperar la protecció d'habitatge protegit i d'habitatge lliure, i en aquest sentit, per exemple, és important modificar la normativa per afavorir i viabilitzar la promoció de nou sòl i habitatge. Això, per exemple, inclou la Llei per al dret a l'habitatge, el Decret d'habitabilitat i la Llei d'urbanisme, que en aquest moment està en tramitació en aquesta cambra. També volem promoure nous processos de transformació urbanística als indrets on sigui necessària, en funció dels estocs i de la deman-

da. Estem també afavorint nous instruments publico-privats que facilitin la gestió de sòl i la promoció i titularitat d'habitatges de lloguer. I també estem treballant en la constitució d'un consell assessor d'experts i altres grups de treball que proposin mesures de reactivació del sector de l'habitatge.

La segona acció l'estem encaminant a mobilitzar els estocs d'habitatges. Hem plantejat la realització d'un cens de l'estoc d'habitatges pendents de vendre a Catalunya. Vaig anunciar fa unes setmanes en aquest Parlament la creació del distintiu per a promocions que disposin de la documentació necessària d'acord amb la normativa; això ens ha de permetre la venda d'habitatges a l'exterior. Estem potenciant les actuacions de rehabilitació, prioritzant l'accessibilitat física als parcs d'habitatge, i la restitució allà on hi hagi patologies estructurals, i també la millora de l'eficiència energètica –després, si vol, li puc donar les dades referides a aquest capítol important de la rehabilitació. Estem modificant el sistema de convocatòries, sense pluriennalitats; la nostra idea és destinar cada any els recursos disponibles a aquell any en concret, sense comprometre exercicis pressupostaris futurs. També volem establir terminis d'inici i finalització de les obres, per tal d'assegurar que les subvencions són efectives i fan la funció que han de fer, etcètera.

En definitiva, senyor Labandera, el paradigma en matèria d'habitatge ha canviat, i les polítiques públiques d'habitatge també han de canviar. Hem de mobilitzar...

El vicepresident primer

Honorable conseller...

El conseller de Territori i Sostenibilitat

...els recursos existents, hem de fer front a les nostres responsabilitats i hem de posar en primera fila, com estem fent, l'atenció als col·lectius més vulnerables, sense oblidar la necessitat de revitalitzar un sector que està passant un moment molt complicat.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Roberto Labandera.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Gràcies, president. Conseller, vostè m'ha citat –i ja m'ho imaginava– d'entrada la caiguda de l'aportació de l'Estat i el deute contret per l'Administració, pel Govern anterior, que li impedeix continuar..., o li impedeix a vostè o vostè ho troba un impediment per fer les polítiques més actives, més dinàmiques, més fortes, realment més incisives, en matèria d'habitatge que fan falta al país. En tot cas, vostè sap que hi ha en les relacions..., quant a l'aportació de l'Estat, jo li ho reconec, però, en tot cas, hem de continuar treballant perquè això sigui possible i, a més a més, perquè en tinguem d'altres, d'aportacions. Però també és evident que no podem deixar la política, com en èpoques remotes, exclusivament subjecta a

l'aportació de l'Estat. Hi ha d'haver per part del pressupost de la Generalitat..., i té una oportunitat importantíssima, conseller, quan vingui a explicar-nos el pressupost, d'haver negociat amb el conseller d'Economia, per dir: «Ens falten en política d'habitatge més recursos propis del Govern de la Generalitat», o, com hem obert fa un moment, un debat de dir –i el seu grup s'hi hauria de sumar–: «Anem a buscar recursos pressupostaris, anem a buscar altres tipus de mesures, des del punt de vista del mercat financer també, perquè tinguem recursos per fer aquesta política que ens fa falta.»

Vostè assenyala una línia de continuïtat amb les coses fetes, però a la baixa, conseller, a la baixa –a la baixa. Perquè, miri, vostè em diu: «Cinquanta milions d'euros que atenen vint mil famílies en ajuts de lloguer.» L'any 2010 es va tancar, el capítol d'ajuts a les famílies, amb 72 milions d'euros de despesa pública; per tant una caiguda quasi del 40 per cent en aquestes ajudes, amb la qual cosa, doncs, conseller, jo el que li haig de dir i li haig de reclamar és que almenys mantingui el nivell del 2010, que segurament ja seria insuficient per a les necessitats del 2011 o del 2012, perquè les necessitats de la població han crescut.

També vostè assenyala que l'Ofideute ha atès 800 persones, 621 aquest any, i li diré: tornem a tenir el mateix problema de fons, i vostè no s'hi ha compromès. Quan tindrem un observatori per seguir el tema hipotecari i per saber exactament quanta gent hi ha afectada? No ha de ser voluntària, l'acció de l'Ofideute; ha de ser una mediació dirigida justament a evitar el patiment de les famílies i de les persones, i a evitar situacions desesperades.

Vostè em parla d'ajuts urgents, de 1.102 ajuts el mes d'octubre. L'any passat, l'any 2010, va ser de 3.000, el volum d'ajuts. Llavors què passa?, que hi ha menys necessitat d'ajuts urgents? No. És que falten recursos, i recursos que vostè ha de buscar, conseller, en el marc del pressupost de la Generalitat. Estem davant d'una política que té el caràcter d'una política social i en la qual les retallades, conseller, no es poden admetre.

I és evident que en aquesta línia..., vostè també assenyala el pla de xoc. Per nosaltres, quan el Govern de les esquerres va arribar al Govern, hi havia ja habitatges buits de titularitat pública –aquí hi ha l'exconseller que ho pot acreditar de forma fefaent–, quasi 2.000. S'hi han sumat, doncs, un gruix d'habitatges que segurament que tenen a veure, molts d'ells, amb el fet que la crisi econòmica ha impedit la recol·locació o la col·locació entre els ciutadans i les ciutadanes. Tenim un problema de procediment, conseller, del procediment d'adjudicació: és lentíssim! Ho dèiem abans i ho diem ara. Doncs, s'ha de resoldre; s'ha de resoldre, conseller, i això sí que no costa diners –i això sí que no costa diners.

De totes maneres, doncs, esperem, del pla de xoc, veure els seus resultats. És molt recent, és una criatura recentment nascuda, però esperem, doncs, que el proper trimestre ens pugui dir vostè quines són les línies, els resultats d'aquestes línies d'acció que ha emprès en el tema del pla de xoc.

Però no és suficient. Si tota la política del Govern és ubicar 3.264 famílies en 3.264 pisos, acabaríem de seguit. En canvi, hi ha d'haver, conseller, el que no hi

trobem: objectius ambiciosos..., i el que sí que hi trobem: atonia generalitzada. Per tant, hi ha d'haver una activitat proactiva, conseller, seva, al capdavant del departament, en favor de les polítiques d'habitatge.

Vostè, quan va arribar al Parlament a presentar els objectius del departament en matèria d'habitatge, ens va dir: «Faré reformes legislatives i pagaré el dèficit.» Són objectius escassíssims, conseller. Però que onze mesos després, pràcticament, la seva línia d'actuació sigui la mateixa..., jo li dic que hi ha manca d'objectius i aquesta atonia generalitzada; una política insuficient amb les persones desfavorides, conseller, i un excés de timidesa en les estratègies; polítiques passives, i no polítiques actives.

Alguna vegada li ho he dit: la política que marca Economia en el pressupost en general, i en especial en el seu departament, està travant les possibilitats de polítiques que són absolutament imprescindibles perquè el país tiri endavant, perquè societat visqui en millors condicions, perquè no incrementem aquest percentatge que li deia abans, del 20 per cent de la població catalana en situació de pobresa. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* I si partim de la base –i jo crec que vostè i jo ho compartim– que l'accés a l'ocupació i l'accés a l'habitatge digne són, han de ser els elements que no deixin dormir el Govern, han de ser els objectius que cada dia el Govern es plantegi en la seva acció, és evident que en matèria d'habitatge anem molt pel darrere.

En la nostra –i amb això acabo, president– moció li plantejarem quines són les línies que creiem que hem de, nosaltres, dotar, però vostè segurament les despendrà de la meua intervenció: més ajuts al lloguer –mesura social, però també de dinamització d'aquest mercat–; més ajuts en matèria de rehabilitació; creació d'ocupació... Cent setanta milions d'euros en aquesta matèria, es van destinar entre els ajuts al lloguer i els ajuts a la rehabilitació l'any 2010. I vostè té les xifres rebaixades.

No es deixi imposar una política, conseller. La política d'habitatge no és una política secundària, és una política bàsica, i una política bàsica que hem d'atendre amb valentia, amb decisió i amb una actitud proactiva.

Gràcies, president, sobretot per la seva benevolència amb el temps.

El vicepresident primer

Gràcies, iHustre diputat. Per a la rèplica té la paraula l'honorable conseller senyor Lluís Recoder.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Labandera... Escolti, senyor Labandera, vostè utilitza una expressió que li haig de contradir; diu: «No es deixi portar per la política que marca Economia», eh? Escolti'm, aquest conseller, com tot el Govern, som solidaris en la política pressupostària del Govern de la Generalitat. Però també estem d'acord –hi estem d'acord tots els consellers, jo no sé si vostè hi està d'acord– que la millor política social que pot fer un govern és contenir el dè-

ficit públic, eh? Dic: no sé si hi està d'acord; nosaltres estem d'acord amb això, i nosaltres defensem aquesta idea. I no podem sostroure la nostra política en matèria d'habitatge de la situació de les finances públiques, com no podem sostroure la política sanitària, educativa, d'infraestructures o agrícola de la política o de la realitat de les finances públiques de Catalunya, a la qual ha de fer front aquest Govern. I diguem-ne que el seu grup parlamentari, doncs, alguna cosa o alguna responsabilitat hi té, nogensmenys, ja que vostès ocupaven la conselleria d'Economia, a banda de la presidència de la Generalitat.

Fixi's en una cosa: amb els recursos que té aquest departament per fer polítiques d'habitatge l'any 2011, si ens dediquem a pagar els deutes pendents, els deutes heretats, no fem polítiques d'habitatge. Ja és molt, fer polítiques de pagar deutes, no?, però és que si ens dediquem a pagar simplement, eh?, qualificacions provisionals –que el dia que la concedeixes saps que es transformarà en una qualificació definitiva– que es van concedir, es varen atorgar sense recolzament pressupostari, si ens dediquem a pagar això, no fem absolutament re: no paguem ajuts al lloguer, no paguem ajuts a la rehabilitació... Per tant, és un tema que no és menor i penso que l'hauria de tenir en compte.

Tampoc és menor la caiguda d'ajuts per part del Govern de l'Estat: 65 per cent en un sol exercici, 120,9 milions, va dedicar l'Estat a les polítiques d'habitatge de Catalunya a través d'una transferència al Govern de la Generalitat l'any 2010, 120,9 milions, 38,2 milions l'any 2011; 120,9, 38,2 milions l'any 2011. Faci números vostè.

Escolti, diu: «Mantinguin el nivell pressupostari de l'any 2010.» Escolti, ja ho intentem. Però també li deia abans que mantenir l'equilibri pressupostari és la millor política social que podem fer, i també és molt important la bona gestió dels recursos públics. I li donaré una altra dada, que no és meua, surt a la liquidació del pressupost de l'any 2010: pressupost per a polítiques d'habitatge del Govern de la Generalitat de l'any 2010, 344 milions d'euros; pressupost liquidat, o sigui, executat, què es va gastar el Govern d'aquests 344 milions d'euros: 260 milions d'euros. És que no hi havien necessitats, l'any 2010, a Catalunya, en matèria d'habitatge? Jo li asseguro i em comprometo des d'aquesta tribuna, senyor Labandera, que em gastaré fins a l'últim centímetre pressupostat per a l'any 2011, ens gastarem fins a l'últim centímetre. Per què no se'ls va gastar l'anterior Govern? Que no hi havien problemes? Nosaltres ens els gastarem absolutament tots. Per tant, diguem-ne que això ens donarà legitimitat per poder-li dir a vostè i al seu grup, doncs, amb tota la contundència que calgui, que per què no es varen gastar aquests recursos.

Gestionar bé. No és normal, senyor Labandera, que en la situació de necessitat que té una part de la nostra societat ens permetéssim el luxe de tenir 3.264 habitatges buits, ja li ho he dit abans, 3.264 habitatges del parc públic. Doncs, escolti, què estem fent? Ens comprometem, i ens hi hem compromès en aquesta cambra: el mes d'abril només hi haurà un 5 per cent del parc públic d'habitatge sense ocupar a Catalunya. No, no, si ja ho he dit, no s'ho apunti ara, perquè ja ho vaig

dir, senyor Labandera, i és al diari de sessions. Ei!, un 5 per cent del parc total, eh?, no dels 3.264 habitatges; o sigui que faci els números correctament. Escolti, un 5 per cent, entenem que és aquell habitatge o aquell estoc d'habitatge que està en procés de canvi, en procés de rehabilitació. Per tant, un 5 per cent del total d'estoc. És fàcil que vostè pugui fer els números, i, òbviament, està molt i molt i molt per sota d'aquesta quantitat.

I la darrera qüestió que li volia plantejar: tenim els recursos que tenim, i amb això estem fent polítiques actives de promoció del sector i, alhora, d'integració social de les persones que tenen necessitat de disposar d'un habitatge; estem fent polítiques de xoc per ajudar aquelles persones que la crisi està afectant en aquest bé tan preuat com és la seva «vivenda» habitual, però també estem simplificant notablement la legislació. Perquè abans vostè ho reconeixia, diu: «És veritat que el procés d'adjudicació d'un habitatge públic és molt llarg.» No és que sigui molt llarg, senyor Labandera, és que és llarguíssim, és que és insuportablement complicat; és insuportablement complicat el sistema públic que tenim a Catalunya. Doncs, escolti, això ho hem de canviar rapidíssimament. I això és el que estem fent.

Ara, no és només la llei, la llei no pot ser una coartada, a vegades són les actituds. I jo penso que la Secretaria d'Habitatge i l'Oficina Catalana de l'Habitatge estan demostrant una actitud d'una grandíssima proactivitat, com requereix el moment, i des d'aquesta tribuna els ho vull agrair, com li vull agrair també a vostè l'oportunitat que m'ha donat de poder parlar de les polítiques d'habitatge del Govern.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre el futur de l'agricultura i la ramaderia (tram. 300-00095/09)

L'onzè punt de l'ordre del dia, i el darrer que farem avui, és la interpel·lació al Govern sobre el futur de l'agricultura i la ramaderia. Ha estat presentat pel Grup Parlamentari Socialista, i en el seu nom té la paraula la il·lustre diputada senyora Mònica Lafuente.

Mònica Lafuente de la Torre

Gràcies, president. Diputats, diputades, conseller, estem davant d'una interpel·lació, podríem dir, atípica. Podria posar de manifest actuacions del Govern que el Grup Socialista no comparteix, o posar en evidència alguna mancança en les polítiques del seu departament, que seria, doncs, l'estil d'una interpel·lació; però, en canvi, la intervenció i la nostra intenció en aquesta interpel·lació és buscar un posicionament conjunt i necessari de tots els grups de la cambra davant de la reforma de la PAC presentada per la Comissió Europea. Hi ha coses que no

compartim en absolut, que estem convençuts que van en detriment del nostre sector agroalimentari, i crec que aquest posicionament cal institucionalitzar-lo signant una declaració –en aquest cas seria una moció– per part de tots els grups polítics. Conseller, miri si és important aquest sector per al nostre grup, que amb la que està caient, podríem dir, amb la possibilitat que tindríem per a evidenciar qüestions que no compartim de les que està fent aquest Govern, en canvi, plantejem aquesta interpel·lació en positiu, en un sentit de recerca del consens. Creiem que sobre el futur de la PAC tan sols així fem un favor a tot el sector agroalimentari.

Per a iniciar l'argumentació d'aquesta interpel·lació, val la pena recordar breument la història, els antecedents de la política agrària comuna. Europa neix més enllà d'una voluntat política, com tots sabem, d'una necessitat d'estabilitzar els mercats. Concretament, pel que fa a la política agrària comuna, aquesta s'organitza al voltant dels anys setanta amb una triple finalitat: assegurar l'abastiment d'aliments a la població; que els productors rebessin uns preus raonables pels seus productes més enllà de la voluntat del mercat, i la finalitat molt important i que sovint no sabem explicar prou bé és assegurar que els consumidors paguin un preu més o menys estable pels aliments al llarg del temps. I això és, una mica, el que ha aconseguit la política agrària comuna.

Però val a dir que per a aconseguir aquests objectius era necessari dotar d'un coixí econòmic el sector agroalimentari, i aquest coixí són les anomenades «ajudes del primer pilar». Aquestes ajudes del primer pilar vénen directament d'Europa i van directament als cultius.

Hi ha un altre tipus d'ajuda, que són les del segon pilar o de desenvolupament rural. Aquestes neixen perquè una de les qüestions que es plantejaven a Europa quan ja portaven uns quinze anys de política agrària comunitària era l'interès de tots els països a mantenir el món rural. I aquestes ajudes tenen per finalitat fixar la població en aquests territoris, diversificar l'economia i que no s'haguessin de dedicar exclusivament a l'agricultura i a la ramaderia.

En aquests moments ens trobem davant d'un replanteig del funcionament de les mesures i del pressupost de la PAC, ens trobem en un moment cabdal per al futur del sector agroalimentari català. Com tots sabem, el passat 12 d'octubre la Comissió Europea va fer pública la seva proposta de reforma de la PAC. Podem dir que, pels termes en què està plantejada i pel que podem deduir, aquesta nova PAC és perjudicial per al sector català en primer terme, però, evidentment, també per al sector espanyol i per al sector mediterrani en el seu conjunt. Val a dir, per cert, que a diferència del que ens podíem pensar fa un temps, fa un any o dos anys, tenim PAC, la tenim fins al 2020, i a més amb un pressupost que en termes nominals és possible que quedi congelat i en termes constants –i tenim de referència el 2011– podria baixar un 11 per cent.

Per aquests motius, més enllà d'anar treballant el sector, el Govern i tots els grups parlamentaris de la cambra cada una de les mesures per a poder fer propostes concretes, que ho hem de fer, el Grup Socialista cre-

iem i estem convençuts de la importància de signar una moció institucional on quedi palès el posicionament de la cambra catalana. Cal afegir que des del Tractat de Lisboa les decisions polítiques es prenen amb codecisó, i aquí tenim un paper important tots els diputats per convèncer els nostres representants al Parlament Europeu de la importància de la PAC per al nostre sector i buscar les mesures més escaients per a ell.

Com he dit, cal institucionalitzar el nostre posicionament de rebuig a la PAC i instem alhora el Govern de la Generalitat, a través de vostè, a través del Departament d'Agricultura, que doni trasllat d'aquest posicionament al nou ministeri que entri, perquè sigui coneixedor des del primer moment que assumeixi les responsabilitats de la posició catalana davant la PAC. I, evidentment, cal que entomi, si la fa seva –i l'ha de fer seva–, aquesta proposta i la defensi en el si del Consell de Ministres europeus.

Sens dubte, en paral·lel amb aquesta acció més immediata i necessària, s'ha d'anar treballant amb tot el sector, mesura a mesura, per definir la PAC més justa per al futur.

Un cop dit això, el que volem que consti a la moció, amb les aportacions, evidentment, i consens de tots els grups, és el següent. D'entrada, que aquesta PAC no ens agrada: no respon als nous reptes dels agricultors i ramaders; es regulen canvis substancials que són plenament perjudicials per al sector agroalimentari espanyol i català, i sembla que beneficiï, pel que estem sabent, els països del nord. No simplifica tràmits administratius; al revés, és més feixuga que mai i més complexa que l'anterior. Manquen mesures per a la gestió de situació de crisi de preu o de mercat, com les viscudes amb la fruita dolça o amb la bactèria *E. coli* aquest estiu passat. I, tal com reclama el sector, també caldria preveure mesures encaminades a la crisi de costos.

En les propostes legislatives de la Comissió Europea es parla molt poc de mesures de mercat. Els mercats, el que intenten és maximitzar els seus beneficis a costa del que sigui. Per això és important que hi hagi un contrapoder, i aquest contrapoder hauria de venir de les administracions, i, en canvi, no veiem que als reglaments de la Comissió això quedi palès. Es donen mecanismes al mateix sector, perquè siguin ells els que facin de contrapoder, i això no ho creiem just.

Demanam l'activació de l'excepció per a l'agricultura en l'aplicació de la normativa sobre la competència. Això és quelcom que vostè demana, han demanat altres consellers, tant d'aquí de Catalunya com de la resta de les comunitats i la gent del ministeri, i creiem que això ha de ser així, no? Els productes alimentaris han de tenir un tractament diferenciat de la resta, pel seu caràcter de peribles i necessaris.

Demanam també que s'apliqui la reciprocitat. La normativa europea imposa uns requisits molt costosos als productes interns, a diferència dels exigits als provinents de països tercers. La proposta de la PAC no contempla mesures suficients de protecció enfront de les importacions de països tercers. Manca la reciprocitat prevista per als productes que vénen de fora.

Un altre tema incorporat a aquesta PAC i que s'està dient de la Comissió Europea és el tema de les refe-

rències històriques; aquestes desapareixen. Els ajuts, després d'un període transitori, passaran a pagar-se per hectàrees. Això, si bé la ciutadania, com hem dit moltes vegades, potser ho entén, que se pagui per hectàrees, no per referències històriques, hem de saber en detriment de quin sector català això pot anar i quines repercussions pot tenir.

I, en darrer terme, el verdeg o el *greening*. Creiem que un 30 per cent del pressupost destinat a aquest tema pot ser excessiu; no es pot anar contra el corrent europeu actual, evidentment, però creiem que pot ser massa per al pagès. Els suposa això, segurament, un sobre-cost addicional. Llavors el que hauríem de proposar és que es doni valor a les mesures que ells ja apliquen i s'inclouin en aquesta PAC o en aquests ajuts.

Bé, i ara per finalitzar, en tot cas, el que sí que li demanaria és aclarir un dubte i alhora fer-li una petició.

Pel que fa al dubte, és sobre la definició de «regió». Tots sabem què diu la proposta de la Comissió Europea, i és que cada estat membre decidirà la definició de «regió», i la mateixa Comissió Europea ens estableix que hi poden haver diferents criteris: un pot ser el territorial, que coincideixi amb una comunitat autònoma, amb una província, amb una comarca, i un altre considera que serien zones d'igual protecció. El dubte que tinc, conseller, és quina regionalització defensa vostè. Vostè des del primer dia ha defensat la regionalització dels fons, ho va dir des del primer dia que va parlar de la PAC, que devia ser el mateix 12 d'octubre; però, si bé al llarg d'aquests dos mesos apellava a la regionalització en referir-se al territori català, amb els dies ha deixat oberta la seva definició dient que pot coincidir o no amb el territori català, perquè també podria coincidir amb territoris d'igual producció, sense haver de coincidir amb comunitats autònomes. És a dir, deixi la mateixa porta oberta que deixa la mateixa Comissió Europea. Llavors, ens agradaria... I aquesta opció el Grup Socialista la compartim: és preferible deixar la porta oberta, analitzar la situació i veure què és millor per al conjunt del sector agroalimentari català. Però, en tot cas, com amb certa vehemència..., o amb cert ímpetu, no vehemència, però sí ímpetu, defensava la regionalització amb un to més patriòtic, doncs, m'agradaria saber en quin lloc estem, no?

Dit això, la meua petició quina és? Doncs, per saber tant l'impacte de la regionalització com els efectes i repercussions de qualsevol altra mesura de la mateixa PAC, necessitem forçosament –i jo crec que ja podrien estar sobre la taula– estudis concrets d'impactes econòmics. Per saber les conseqüències concretes per a Catalunya, que és el que ens interessa..., i, evidentment, vostè li ho demana al ministeri, i el ministeri ha de fer els seus, però per saber les repercussions que han de tenir a Catalunya, els ha de fer el Departament d'Agricultura. Així, doncs, li demanam que els facin; si ja estan treballant en ells –que no ho dubto–, que els concretin i ens donin els resultats per a poder fer valoracions.

De moment podem coincidir en termes generals, que seria la moció que plantejaré i que espero –perquè, evidentment, acceptaré propostes i buscaré el màxim consens– que signaré amb la cambra; però després,

per anar concretant mesura a mesura què és el que hem d'anar fent, ens caldran aquests estudis d'impacte, que s'han d'elaborar des del Departament d'Agricultura i hem de tenir, doncs, més informació.

Gràcies, president, conseller, diputats, diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. Per respondre aquesta interpellació en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, senyor Josep Maria Pelegrí.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Il·lustre diputada, li agraeixo en primer lloc el to i l'esperit d'aquesta iniciativa d'interpellació al Govern sobre la política agrària, i especialment vinculada al que és la PAC, a aquesta nova PAC, que és aquesta, per nosaltres, que ho compartim –vostè ho ha dit també en la seva referència–, amenaça o possible amenaça que pot haver-hi en aquest document i en aquesta proposta de la Unió Europea sobre la regulació dels instruments de la política agrària comuna.

Certament, vostè diu que aquesta és una interpellació atípica, i ho comparteixo i li ho agraeixo, que sigui atípica, no? Una altra cosa que potser no compartiria tant és que vostè diu que tenen molts elements de crítica de coses que no compartim, del que fa aquest Govern. Jo crec que compartim moltes coses, i també vostè ho ha de dir, però en el fons jo crec que compartim més coses de les que en podríem discrepar, i això és bo, perquè en moltes coses, entre altres coses, el que fem és una línia continuista del Govern anterior, de qui n'ostentava la responsabilitat, el senyor Joaquim Llena, que també li agraeixo molt que hagi comparegut, que estigui present a la sala en aquesta interpellació, no?

Jo d'entrada li faig l'agraïment a la interpellació, i també a l'oferiment de diàleg i de col·laboració per a redactar conjuntament, si vostès volen, des del Govern, i entenc també que des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la moció que finalment es pugui presentar per a debatre-la i sotmetre-la a consideració d'aquest Parlament en el proper Ple ordinari. Per tant, d'entrada, plena disposició a buscar un consens, a buscar una manera de poder fer aquesta posició comuna.

Jo li he de dir que això ho podia fer vostè però no ho podia fer jo. És a dir, jo el dia 12 d'octubre, des de Brussel·les, vaig demanar també una compareixença al Parlament, que s'ha substanciat –malgrat alguns comentaris que s'han fet, que vostè els coneix–, i en aquesta comissió el que vaig intentar és dibuixar un pla de treball que ens ha de portar a tenir un coneixement –perquè jo crec que encara no el tenim, el coneixement del que pot passar– i una posició comuna sobre els diferents aspectes –que vostè n'ha relatat uns quants, jo també hi faré referència i, en tot cas en complementaré alguns–, sobre la possibilitat de tenir una posició comuna a Catalunya. I és molt important; i fer-ho en el Parlament, i fer-ho en seu parlamentària és transcendent,

però també fer-ho amb el sector és importantíssim. Per tant, des d'aquest punt de vista, jo no podia presentar una moció en aquest Ple ni podia fer una interpellació, en aquest cas, a l'oposició sobre això; he fet aquesta compareixença, vam explicar, vam tenir l'oportunitat de compartir o de discrepar, en tot cas, de debatre aquesta posició, crec que les coses estan ben marcades. Avui és dimecres..., divendres que ve, vostè sap i està convocada a la comissió que fem sobre la PAC en el Govern de la Generalitat, on hi ha tot el sector, una gran i important representació del sector; òbviament, no tot, perquè també serien inoperatives, aquestes reunions amb tot el sector, però que busquen una mica la referència d'intentar buscar aquest consens, primer coneixent tot el que hi ha, quins són els aspectes que nosaltres hem de conèixer amb més profunditat sobre la PAC, però després també, òbviament, intentar buscar posicions comunes, no?

Per tant, comparteixo, hi insisteixo, aquesta institucionalització de la declaració, aquesta voluntat de fer-ho. Jo no podria fer-ho, vostè ho fa; per tant, nosaltres ens hi sumem en la mesura que vostès vulguin que compartim aquesta possibilitat de redactar-ho, per a fer possible aquesta declaració inicial, no? És en favor del sector, per descomptat que sí; per tant, jo crec que no hem de competir amb la PAC. Ho he dit diverses vegades, jo crec que no hem de fer competència amb la PAC, sinó que el que hem de buscar és intentar buscar aquestes capacitats, aquestes voluntats comunes per a intentar fer una defensa unànime del sector, en la mesura que sigui possible.

Jo vull recordar una cosa que vostè l'ha dit i hi vull fer referència, perquè té vostè tota la raó; ho ha dit vostè i ho he dit jo també altres vegades: fa vuit mesos o deu mesos no teníem PAC, i ara tenim PAC; per tant, vol dir uns diners que seran menys segurament, però, en qualsevol cas, hi haurà un instrument financer que donarà suport i donarà recolzament al sector agrari del nostre país, no? I, per tant, aquí tenim l'avantatge d'intentar poder gestionar, o almenys intentar-ho, d'acord amb l'Estat i d'acord amb altres fórmules que després li explicaré també, com podem fer possible aquesta unitat nostra, i també defensa del que és la PAC i del que és la possibilitat d'intentar incidir-hi, no?

Vostè ha fet referència al procediment de codecisió; és un element, és una possibilitat importantíssima, que crec que hauríem de ser capaços... I aquí també faig una aportació, en tot cas, al contingut de la moció, si és possible, no?, si ens podem comprometre tots a defensar tots el mateix, que tots els partits polítics que tenim representació al Parlament Europeu puguem ser capaços de defensar les mateixes posicions per al sector agrari català i, per tant, que també busquem aquest compromís, no només en aquesta cambra, no només en el nostre país, no només en el sector, sinó també en els eurodiputats que representen els nostres interessos des del punt de vista polític, i també que puguem permetre aquesta unitat en el Parlament Europeu, no? Per tant, també és un repte que tenim, és un repte que hem de plasmar en un document, si és possible, consensuat amb totes les forces polítiques i que hem de votar en el proper Ple ordinari, quan hi hagi el debat i la votació de la corresponent moció, no?

Per tant, els objectius que vostè ha plantejat, jo els comparteixo; per tant, els accepto. Hem de buscar un posicionament comú per un altre costat, i em comprometo –vostè m’ha interpel·lat en això– a defensar aquesta posició comuna davant del nou Govern de l’Estat. És bo també que hi hagi un plantejament inicial de Catalunya amb relació a aquesta política agrària comuna, que també afecta l’Estat, perquè, en tot cas, és ell, com vostè sap, qui ens haurà de defensar davant del Consell de Ministres. No només, però. Perquè jo crec que he plantejat també en comissió i en altres àmbits la necessitat que nosaltres hem d’intentar ser presents en lobbys europeus i ser presents en regions i en estats d’Europa que ens permetin compartir arguments, compartir posicionaments i utilitzar-nos mútuament, aprofitar-nos d’aquesta simpatia i d’aquesta sintonia per a poder defensar aquests interessos nostres davant la Unió Europea. Per tant, no només hem d’utilitzar la via de l’Estat espanyol, que ho hem de fer, i a més a més com més unitat siguem millor, sinó que també a més a més hem d’intentar que hi hagi aquesta possibilitat d’incidir-hi a través de lobbys europeus econòmics, i també d’altres estats i d’altres regions. Per tant, també m’hi sumo i apporto això per a poder fer possible aquesta unitat, no?

En aquest sentit, li he dit que el divendres hi ha la constitució d’aquesta comissió de treball. Està estructurada tal com ho vaig explicar a la comissió. Crec que pot ser una bona eina de treball per a intentar dinamitzar aquesta unitat, i també crec que persegueix..., no, «crec» no, n’estic convençut, el mateix objectiu que vostè diu, no?

Vostè fa una interpel·lació, abans de començar entrar en el detall dels punts concrets... Vostè diu: «Escolti, defineixi’ns quina regió defensa vostè.» Primer, jo defenso la regionalització des d’un punt de vista conceptual, perquè crec que Catalunya pot ser i és prou responsable per a gestionar els interessos de la PAC en el nostre país. Per tant, només des d’aquest punt de vista, agafo l’excusa que em dóna la regionalització per a dir: no només el concepte de regionalització, sinó el que significa la regionalització, que vol dir que Catalunya pugui gestionar els interessos de la PAC en el nostre país.

Vostè s’ha contestat a vostè mateixa, en el sentit de dir: jo no li puc dir quin és el meu concepte de regionalització fins que jo, almenys –jo i vostè segurament que també–, no tingui dades suficients per a saber què em surt més a compte. Vostè preguntava, en una de les seves referències, qui en sortirà perjudicat. Hi ha un sector que en surt perjudicat, que és la ramaderia intensiva, d’entrada; independentment dels càlculs que es facin, però d’entrada no tenir base territorial comporta una disminució d’ingressos. Per tant, jo no vull definir ni puc definir, crec, des d’un punt de vista de la responsabilitat, si aquesta regionalització avui passa exclusivament per les fronteres catalanes o passa per buscar unes regions territorials més amples que ens defineixi aquest altre aspecte.

Per tant, quan tinguem els estudis... Certament, els estem fent, estan a punt d’acabar-se, espero que els puguem tenir ben aviat per a compartir-los amb tots vostès. No seran definitius, perquè ens faltaran, hi insisteixo, des del meu punt de vista, els de l’Estat i els de la Unió Europea vinculats a Catalunya, i crec que pot ser

una informació interessant. Però, en qualsevol cas, nosaltres estem fent aquests estudis i estem intentant acabar-los al més aviat possible. Però en funció d’aquesta informació jo crec que aleshores entre tots haurem de definir si ens convé més que la regionalització sigui només Catalunya, o si ens convé més que la regionalització sigui un territori de més abast que no pas el nostre país. Per tant, no li puc contestar, no li vull contestar, perquè crec que hi ha raons suficients, de pes, objectives, per a fer aquesta posició, no? A partir d’aquí, hi insisteixo, els estudis d’impacte estan demanats, s’estan fent i crec que val la pena que els tinguem com més aviat millor.

Finalment, deixi’m fer deu punts, que són els deu punts que des del meu punt de vista contenen la importància estratègica de la política agrària comuna per al nostre país. A tall de resum, perquè em queda molt poc temps, anuncio en tot cas..., si no hi ha cap tipus d’inconvenient, jo no faria rèplica al que vostè em pugui dir després. Jo crec que compartim els objectius, compartim el procediment; crec que és una bona manera de començar un treball conjunt. Estem disposats des del Govern a intentar col·laborar i treballar i intentar fer unitàriament aquesta moció que ens representi i ens defensi els interessos del sector, i estic segur que els grups parlamentaris també s’hi sumaran, no? Però, en tot cas, per a deixar constància dels deu punts en els quals nosaltres hem d’incidir.

El primer és la insuficiència del marc financer. Vostè ho ha dit: els dos pilars han de seguir sent els dos pilars. Però, en qualsevol cas, hi ha una cosa que sí que vull dir: que és inacceptable, o ho seria per nosaltres, l’increment del cofinançament dels estats, perquè això voldria dir que al final nosaltres hauríem de posar més diners.

No estem d’acord amb el que és la tarifa plana. El sector que en surt perjudicat és la ramaderia intensiva. Per tant, aquí sí que compartim aquest plantejament, i, per tant, hi ha uns sectors molt identificats que poden anar en contra d’això.

Amb relació al *greening*, torno a fer una defensa del pagès: si tenim el que tenim és perquè el pagès ho ha cuidat; per tant, això és innegable. I estem complint les directives europees; per tant, si tota la normativa europea la complim, nosaltres no hem de demanar un esforç que comporta, a més a més, burocràcia al pagès perquè pugui fer això.

Quart, la reciprocitat. Vostè hi ha fet referència: no poden entrar a la Unió Europea productes que no estiguin produïts amb les mateixes condicions i exigències que les que estem demanant aquí, perquè crec que això és anar contra nosaltres mateixos.

La regionalització, ho he explicat abans; per tant, el concepte és el que li acabo de dir. En funció de les dades i de la informació, decidirem entre tots què ens convé més des del punt de vista econòmic, si fem només Catalunya o ens intentem ajuntar amb altres parts del territori.

La desburocratització, això també comporta una nova càrrega feixuga per part del pagès. És inadmissible, no

podem permetre que al segle XXI encara estiguem parlant i, a més a més, introduint nous elements burocràtics.

Les gestions de la crisi..., no només crisi, sinó crisi de preus i crisi de mercats. Són dos crisis que les tenim molt clares, que les hem d'afrontar, que aquesta nova proposta de la PAC no gestiona, no resol, i, per tant, hem d'intentar tenir aquestes mesures excepcionals per a situacions excepcionals, que millorin aquesta garantia.

La volatilitat dels preus també és una cosa que està damunt la taula, que no l'hem sabut resoldre fins ara; per tant, hem de tenir mesures i instruments per a poder fer possible això. Jo torno a fer una altra crida al que és l'economia social de mercat, aquella economia que permet que quan hi hagi desajustos s'hi pugui incidir a través d'instruments volguts i voluntaris. Els mecanismes d'estudi de mercats ens impedeixen, des del punt de vista de la volatilitat, l'equilibri de forces de les parts, etcètera.

I finalment, el desè punt, l'excepcionalitat agrícola, que, com vostè diu, ho vaig demanar al Consell Con-

sultiu últim que hi va haver amb totes les comunitats autònomes, perquè crec que és important que l'agricultura surti de les normes estrictes de la competència. I, per tant, en aquest sentit seguirem insistint en això, en la mesura que puguem consensuar aquesta moció, i hi inclourem aquest punt per fer possible que hi hagi aquesta unitat des del començament en el Parlament català, per al bé del món pagès i per al bé del món rural català.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Renuncia al torn de rèplica... *(Pausa.)*

Per tant, suspendrem la sessió, i la reiniciarem demà a les deu amb el punt dotzè de l'ordre del dia.

La sessió se suspèn a un quart de nou del vespre i dos minuts.